

*Nu e vorba despre nici un hocus-pocus aici.
Fără a fi legate de vreo dogmă religioasă,
ideile din această carte, deși șocante,
sunt totuși simple.*

MADONNA

puterea kabbalei

tehnologie pentru suflet

Yehuda Berg

Yehuda Berg

PUTEREA KABBALEI

Tehnologie pentru suflet

rao international publishing company

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BERG, YEHUDA

Puterea Kabbalei / Yehuda Berg; trad.: Petru Iamandi.-
București: RAO International Publishing Company, 2007
ISBN 978-973-103-159-0

I. Iamandi, Petru (trad.)

141.331.5
296.65

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda 117-119, București, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

YEHUDA BERG
The Power of Kabbalah
© 2004, Kabbalah Centre International, Inc.
Toate drepturile rezervate
Pentru informații suplimentare:
Kabbalah Centre International
1062 S Robertson Blvd., Los Angeles, CA 90 035
310-657-5404
www.kabbalah.com

Pentru întrebări legate de Kabbalah, apălați va rog (gratuit):
SUA - 800 522 2252
UK - 0800 901 2990
în afara UK - 4420 7499 4971

Traducere din limba engleză
PETRU IAMANDI

© RAO International Publishing Company, 2006
pentru versiunea în limba română

iunie 2007

**Primul pas în căutarea înțelepciunii este tăcerea,
cel de-al doilea ascultarea, cel de-al treilea aducerea aminte,
cel de-al patrulea exersarea, cel de-al cincilea instruirea altora.**

Kabbalistul SOLOMON GABIROL

***Dedic această carte fratelui meu, Michael.
Cartea ta, A deveni precum Dumnezeu,
să-i ajute pe toți să fie
ca Dumnezeu.***

Nota autorului

Atunci când prezintă întregii lumi învățăturile Kabbalei, Centrul Kabbalah nu are ca scop nici îmbogățirea intelectuală, nici întrajutorarea individuală, nu este vorba nici de experiență în iudaism, nici de studiul „cabalei“ care deseori are de-a face cu ideile și cu practicile paranormale ori supranaturale. Obiectivul nostru își are rădăcinile într-o tradiție veche de mii de ani, ce derivă de la marii propovăduitori ai Kabbalei care au existat de-a lungul secolelor. Scopul activității noastre este identic cu al lor: Centrul Kabbalah există pentru a oferi instrumentele și învățăturile necesare pentru îmbunătățirea vieții și pentru transformarea oricărui om care dorește să învețe. În viața de zi cu zi, această transformare înseamnă renunțarea la mânie, la gelozie și la alte reacții comportamentale în favoarea calmului, a empatiei și a compasiunii. Acest lucru nu înseamnă să renunțați la dorință și să mergeți să trăiți în vârf de munte. Dimpotrivă, înseamnă să doriți mai mult acea împlinire pe care omenirea este menită să o obțină.

Kabbalah, cu „K“, este cea mai veche reprezentare a înțelepciunii spirituale, care deține cheile demult ascunse către secretele universului – dar și către misterele inimii și ale sufletului omenesc. Învățăturile Kabbalei explică toate complexitățile universului material și non-material, precum și natura fizică și metafizică a întregii omeniri. Kabbalah arată, în amănunt, cum să străbateți acest vast tarâm pentru a îndepărta orice formă de haos, de durere și de suferință.

Nota editorului român

La cererea expres formulată de autorul acestei cărți, am optat pentru transliterarea cuvântului *Kabbalah* (și pentru forma de genitiv/dativ *Kabbalei*), ca să se facă o distincție mai netă între sensul mai restrâns și mai „tehnic“ al termenului folosit în această lucrare și întrebuințarea lui în limbajul comun. De asemenea, din aceleași considerente, s-a adoptat forma *Kabbalist*.

Cuprins

Introducere / 13

Partea I

Cine suntem? / 25

Partea a II-a

**Creația, Big Bangul
și natura lui Dumnezeu / 71**

Partea a III-a

**Enigma Creației
și teoria reactivității / 113**

Partea a IV-a

**Jocul, adversarul nostru
și arta transformării / 157**

Partea a V-a

Cum să câștigi jocul vieții / 259

Apendice / 289

Mulțumiri

Aș vrea să le mulțumesc tuturor celor care au înlesnit apariția acestei cărți.

Mai întâi de toate vouă, Rav și Karen Berg, părinții și învățătorii mei. Vă voi rămâne mereu recunoscător pentru sfaturile pe care mi le-ați dat, pentru înțelepciunea și sprijinul vostru necondiționat. Eu sunt doar unul dintre cei mulți pe care i-ați impresionat cu dragostea și înțelepciunea voastră.

Ție, Michael Berg, fratele meu, pentru prietenia și sprijinul tău constant, pentru viziunea și forța ta. Prezența ta în viața mea mă îndeamnă să fiu cât pot de bun.

Ție, Michal, soția mea, pentru dragostea și devotamentul tău; pentru forța ta tăcută; pentru frumusețea și limpezimea ta, pentru felul tău simplu de a fi. Tu ești temelia solidă care mă face să zbor fără grijă.

Vouă, David, Moshe și Yakov, darurile neprețuite din viața mea, care îmi amintiți în fiecare zi cât de mult mai trebuie făcut pentru ca ziua de mâine să fie mai bună decât ziua de azi.

Ție, Billy Phillips, unul dintre prietenii mei cei mai apropiați, pentru ajutorul acordat la elaborarea acestei cărți. Contribuția pe care o aduci în fiecare zi la dezvoltarea Centrului Kabbalah, în atât de multe feluri, este mult mai apreciată decât îți poți închipui.

Vouă, Eitan Yardeni, Michael Shane, Linda Friedman, Peter Guzzardi, Ruth Zilberstein, Mitch Sisskind, Hyun Lee, Christian Witkin și Esther Sibilia, care ați făcut ca atributele fizice și accesibilitatea acestei cărți să se ridice la înălțimea frumuseții și moștenirii ei spirituale. Vă mulțumesc că m-ați ajutat să public acest extraordinar izvor de învățătură Kabbalistică primit de la tatăl meu, Rav Berg. Grija voastră va dăinui mereu în paginile acestei cărți.

Vouă, cei doi prieteni nemaipomeniți – sunteți o adevărată sursă de inspirație, vă iubesc la fel de mult. Știți cine sunteți.

Uneori, în viața ta pătrund oameni care te influențează într-un mod ieșit din comun. Ție, prietenul meu ieșit din comun, îți mulțumesc că mi-ai pătruns în viață.

Vouă, Chevre de peste toate Centrele Kabbalah din lumea întreagă – serile pe care le petrecem împreună studiind îmi întrețin pasiunea de a face ca lumea să se împărtășească din puterea Kabbalei. Sunteți parte din mine și din familia mea oriunde v-ați afla.

Vouă, cursanților de la Centrul Kabbalah – dorința voastră de a învăța, de a vă îmbunătăți viața și de a vă dărui lumii este atât de insufleteitoare. Schimbările în bine pe care le observ la voi în fiecare zi mă asigură că munca mea nu este în zadar.

Introdúcere

Un izvor de înțelepciune

Să zicem că ar exista o învățătură ascunsă, străveche, în stare să dezvăluie și să unească legile fizice și spirituale ale vieții...

Să zicem că această învățătură ar fi izvorul adevărat al tuturor învățăturilor și religiilor de pe planeta noastră, apărând înaintea lui Isus, a lui Mohamed, a lui Moise, a lui Adam și a Evei și chiar înaintea facerii lumii...

Să zicem că introspecțiile ei ar fi avut o influență profundă asupra celor mai de seamă gânditori ai istoriei, inclusiv asupra marilor spirite amintite mai sus...

Să zicem că un mic grup de înțelepți iluștri au pătruns demult această învățătură și au consemnat-o în cărți rămase ascunse vreme de două milenii...

În sfârșit, să zicem că această învățătură ascunsă ar dezvălui toate secretele universului, ar oferi toate răspunsurile la întrebările tale, toate soluțiile la problemele tale.

Această învățătură există, deși a fost ținută ascunsă o mare parte din istoria omenirii.

Învățătura se numește Kabbalah, iar vizionarii care au cutezat să-i deslușească misterele sunt cunoscuți sub numele de Kabbaliști.

Textul major al Kabbalei se numește *Zohar*, iar preceptele lui au influențat decisiv cele mai strălucite minți, indiferent de formația lor – științifică, religioasă, filozofică sau spirituală, rămânând în același timp necunoscute celor mai mulți dintre oameni. (Vezi capitolul „O scurtă istorie a Kabbalei“ la sfârșitul acestei cărți, pagina 293, pentru o descriere a influenței dramatice a Kabbalei asupra lumii.)

Dezvăluirea secretului

Aducerea acestei învățături la cunoștința oamenilor obișnuiți, a celor asemenea ție, a început cu vreo 2 000 de ani în urmă cu cărțile *Zoharului*, autoritatea incontestabilă în domeniul Kabbalei, și cu autorul lor, un uriaș între Kabbaliști, Rav Shimon bar Yohai. De-a lungul secolelor care au urmat, un lung șir de Kabbaliști curajoși au fost tratați cu dispreț și persecutați de către instituțiile religioase din cauza strădaniilor lor de a înlesni accesul la Kabbalah și la preceptele *Zoharului* tuturor oamenilor, indiferent de poziția lor socială. S-a vărsat mult sânge, au fost distruse multe vieți.

Ironia sorții face ca, nu mult după ce trecuseră în neființă, aceiași Kabbaliști să impună respect celor care îi respinseseră cu dispreț. Acesta a fost un obicei care s-a păstrat mai bine de douăzeci de secole.

Acum ai șansa să citești această carte a unei învățături ascunse multă vreme – datorită, în primul rând, a trei oameni. Aceștia sunt adevărații Kabbaliști ai epocii noastre:

Kabbalistul Rav Ashlag

Kabbalistul Rav Brandwein

Kabbalistul Rav Berg

Sunt mândru să pot spune că Rav Berg se întâmplă să fie tatăl meu, învățătorul, mentorul și prietenul meu. Rav Brandwein a fost maestrul tatălui meu, iar Rav Ashlag a fost învățătorul preaiubit al lui Rav Brandwein.

Marea calitate a celor trei este capacitatea lor extraordinară de a explica precepte complexe și înălțătoare pe înțelesul omului de rând. De-a lungul istoriei, oameni de știință, filozofi și fizicieni au căutat în Kabbalah idei și noțiuni care în cele din urmă au ajutat la conturarea celor mai importante doctrine științifice și filozofice. Cercetătorii au explorat Kabbalah în scopuri intelectuale și academice. Dar, dacă mulți pot deveni experți în muzică clasică, numai un Mozart poate compune o capodoperă.

Rav Berg, Rav Brandwein și Rav Ashlag sunt cei trei virtuozii ai Kabbalei, adevărații custozii ai acestei învățături. Ei se trag tocmai din patriarhul Avraam, într-o tradiție venerabilă, care a păstrat preceptele în forma lor inițială, necoruptă.

Intenția lor nu a fost obținerea unui Premiu Nobel, a laurilor academici sau a unui nesfârșit discurs filozofic; scopul acestor Kabbaliști a fost să aducă fericire, pace și împlinire întregii omeniri.

Până la urmă, ce altceva este mai important?

Atenție, te rog

Există un singur avertisment, o singură interdicție strictă legată de preceptele și lecțiile Kabbalei. Acest avertisment datează din secolul al II-lea și este primul dintre cele 13 Principii Kabbalistice ale Vieții care vor fi prezentate în această carte:

**Să nu crezi o iotă din ce citești!
Credința nu contează!**

Kabbalah, spun unii, răspunde la toate întrebările care i-au obsedat pe oameni de-a lungul vremii, inclusiv cele care urmează:

- **Există un Dumnezeu?**
- **De ce este viața atât de plină de haos, de durere și de nenumărate lovituri?**
- **De ce suntem aici?**
- **Cum să avem parte numai de împliniri neîntrerupte în viața noastră?**

Kabbalah, spun alții, nu este doar o lumină la capătul tunelului, ci Lumina care arde și îndepărtează tunelul, dezvăluind noi dimensiuni ale înțelegerii și conștientizării.

Kabbalah ne spune multe lucruri: cum și de ce s-a născut lumea; de ce revenim mereu la vechile noastre năravuri; de ce evităm mereu activitățile despre care știm că sunt necesare și benefice vieții noastre; de ce există haosul; cum să dăm sens și forță spirituală fiecărui moment al vieții.

Impresionantă afirmație – dar să n-o crezi. Nici măcar un cuvânt. Nici măcar o secundă. Însăși ideea de credință presupune o fărâma de îndoială, *cunoașterea* însă nu lasă loc scepticismului. Ea înseamnă certitudine. Convingere totală. În adâncul ființei tale. În inima ta. În sufletul tău.

De aceea te rog să testezi fiecare lecție din această carte. Aplică aceste principii vieții tale. Traiește lecțiile și vezi dacă viața devine mai bună. Respiră lecțiile și vezi dacă „aerul” devine mai curat.

Mulți s-au sacrificat, mulți au suferit pentru ca astăzi o carte ca aceasta să ajungă la tine și la toți ceilalți oameni. De aceea este important ca toți să luăm în seamă preceptul Kabbalistic care spune: „Fără constrângere în spiritualitate”.

Cu alte cuvinte, intenția acestei cărți nu este de a predica, ci, mai curând, de a instrui cu umilință. Din acest motiv să nu accepți orbește lecțiile. Trebuie să existe rezultate tangibile în experiența ta directă. De-abia atunci vei simți adevărul Kabbalei în trup și în suflet, și vei ajunge să cunoști cu inima preceptele înțelepților Kabbalei.

Limbajul simplității

Puterea Kabbalei este o carte în care tonul vesel se împletește cu cel grav. Dacă ai să citești aceste capitole în același spirit, ai să le descoperi și voioșia, și profunzimea. Înțelepciunea nu trebuie să fie complexă, plictisitoare și greoaie. De fapt, tatăl meu m-a învățat ceva foarte important încă de mic: Când ne străduim să înțelegem misterele universului și adevărurile supreme ale existenței noastre, cum putem fi siguri dacă ceva este adevărat? Testul de turnesol este simplitatea. Adevărul adevărat este întotdeauna la îndemâna oricui, chiar și a copiilor, nu numai a elitei intelectuale. Dacă o idee sau o noțiune este complicată sau absconsă, e foarte posibil să nu reprezinte adevărul.

Adevăratul Kabbalist este cel care știe cum să simplifice ceea ce este complicat. În aceasta a constatat geniul învățătorului tatălui meu și al învățătorului învățătorului său. De aceea nu te lăsa înșelat de simplitatea și tonul vesel al acestei cărți.

La urma urmelor, în Kabbalah învățătura se numește *Lumina!*

Concepții greșite despre Kabbalah

**Cei ce dănuiau erau considerați
nebuni de-a binelea
de către cei ce nu auzeau muzica.**

ANGELA MONET

În vremurile de demult, cuvântul Kabbalah semăna teamă în inimile majorității conducătorilor religioși. Învaluită în mister și aflată cu secole înaintea timpului său prin speculațiile sale, Kabbalah a devenit treptat obiectul unor zvonuri și suspiciuni lipsite de temei. Imaginează-ți că ai încerca să explici în ce constă telefonul sau internetul unor oameni din secolul al XV-lea sau al XVI-lea. Imediat ai fi catalogat drept mistic – Kabbalah a fost considerată o formă de misticism exact din același motiv. Dar ceea ce cândva se numea misticism acum poartă numele de știință. Cum spunea și renumitul scriitor Arthur C. Clarke: „Nici o tehnologie îndeajuns de avansată nu poate fi deosebită de magie“.

Kabbalah a fost și continuă să fie tehnologia originală a vieții. Este știința sufletului și fizica (și metafizica) împlinirii. Și, fiindcă a fost o înțelepciune inovatoare care a apărut cu mii de

ani înainte de vreme, a fost prost înțeleasă – mulți chiar au crezut că te poate face să-ți pierzi mințile.

Adevărat! Cu mult timp în urmă se credea că studiul Kabbalei i-ar putea înnebuni pe oameni, răspunsul acestei cărți fiind...

Hai să înnebunim!

Dacă societatea noastră crede că o minte sănătoasă înseamnă atacuri de cord, atacuri de panică, găuri în stratul de ozon, genocid, sinucideri, avioane prăbușite, crahuri bursiere, ciocniri etnice, elevi care își împușcă profesorii sau colegii, conflicte religioase, recesiune, depresie, ședințe de terapie, ajutor de șomaj, arme chimice, claustrofobie, xenofobie, șomaj, amplasări de rachete, persecuție, execuții, răzbunări politice, concedieri masive, tabloide, steroizi, boală, singurătate, cutremure de pământ, lacuri otrăvite, epidemii, dependență de droguri și moarte – atunci, da, Kabbalah te poate înnebuni!

Așadar, ești gata să o iei puțin razna?

Excelent!

Partea I

Cine suntem?

Structura omenirii

Cine suntem? Care este structura noastră de bază? Care este fondul nostru, esența noastră, miezul nostru? Care este elementul esențial din care suntem alcătuiți? Te-ai oprit vreodată să te gândești cu adevărat la aceste întrebări? Kabbalah ne definește printr-un simplu cuvânt:

Dorință!

Dorință în mișcare

Cuvântul *dorință*, pe care Kabbalah îl folosește ca să ne definească, nu este o metaforă. Dorința este, într-adevăr, trăsătura noastră esențială. Dorința este materialul din care suntem alcătuiți. Este esența noastră. Dorința este cea care ne împinge înainte. Este ceea ce ne face să trăim. Suntem cu toții niște dorințe ambulante, căutând mereu să ne împlinim poftele. Inima noastră bate, sângele nostru curge, trupul nostru se mișcă doar fiindcă există o dorință și un imbold care vor să-și găsească împlinirea. Kabbalistul Rav Ashlag scria odată că oamenii nu ar mișca un deget dacă în ei nu ar exista o anumită dorință interioară.

Dorință și diversitate

De fapt, dorințele noastre omenești sunt cele care ne diferențiază.

Unii doresc să-și îndeplinească dorințele sexuale. Alții doresc satisfacții intelectuale. Alții vor împlinire religioasă. Alții sunt în căutarea satisfacțiilor materiale. Unii dintre noi își doresc faimă. Alții caută singurătatea. Unii vor să se lumineze. Alții caută aventura și călătoria. Mulți își îndreaptă privirile spre bogății și avuție ca să-și potolească pofta de viață. Și mai sunt și cei care caută realizări academice ca să-și ostoiască setea.

Potrivit Kabbalei, dorințele omenești acționează în general pe trei nivele:

Nivelul I

Aceste dorințe își au obârșia în instinctul animalic. Nevoile, dorințele și comportamentele învățate există numai pentru a satisface aceste impulsuri primare. Dorința de a mânca, nevoia de a dormi, de a face sex (nu de a iubi) sunt toate dorințe de Nivelul I. Oamenii aflați la Nivelul I se folosesc de gândirea rațională,

intelectuală, precum toate celelalte ființe umane, dar numai pentru a-și satisface dorințele animalice. „Sclavul nu este cu nimic mai presus decât stăpânul lui“, afirmă Kabbalistul Rav Ashlag.

Nivelul II

Aceste dorințe sunt direcționate spre împlinirea pornirilor care nu se găsesc în regnul animal, precum onoarea, puterea, prestigiul, faima și autoritatea asupra altora. Nevoile și, în consecință, gândurile, alegerile conștiente, deciziile și acțiunile persoanelor aflate la Nivelul II sunt direcționate numai spre satisfacerea în cel mai înalt grad a acestor dorințe.

Nivelul III

Dorințele acestui nivel sunt direcționate în principal spre chestiuni raționale. Ele sunt orientate spre satisfacerea la maximum a unui imbold de natură intelectuală, în care se încadrează nevoia de înțelepciune, cunoaștere și răspunsuri.

„Aceste trei tipuri de dorință, afirmă Rav Ashlag, există în toți membrii speciei umane, dar apar la fiecare individ în proporții diferite, și tocmai aceasta face ca oamenii să se deosebească unii de alții.“

Un vas

În limbajul Kabbalei dorința poartă numele de Vas. Un Vas este ca o ceașcă goală care vrea să fie umplută. Dar, spre deosebire de o ceașcă goală obișnuită, Vasul dorințelor noastre nu are o existență materială. Ți-aduci aminte, de pildă, de o ocazie în care te-ai înfruptat dintr-o friptură uriașă până când mai să-ți plesnească nasturii de la cămașă? Simțeai că explodezi dacă mai iei o îmbucătură. Dar curând ți-a fost adus desertul și ai descoperit că nu-ți mai poți lua ochii de la tava cu dulciuri, unul mai apetisant decât altul. Deși aveai stomacul plin, noua ta dorință de ceva dulce a reușit să facă puțin loc și, în clipa următoare, te-ai trezit că înfuleci ditamai prăjitura. Pofa ta de mâncare are până la urmă o limită, dar dorința nu.

Orice activitate din lumea aceasta își are originea într-o pornire interioară, mică sau mare, care vrea să fie împlinită. Ca și cum am fi lipsiți de liberul arbitru. Ne trăim viața pe pilot automat, împinși de nevoia constantă de a satisface toate dorințele care rătăcesc prin trupurile și sufletele noastre.

Obiectul dorinței noastre

Prin urmare, ce ne dorește inima cu adevărat? Cel mai sigur ar fi să spunem că obiectivul primordial al dorinței noastre este fericirea neîntreruptă, deși *fericirea* ar putea însemna pentru fiecare altceva.

De fapt, dorința de fericire continuă este singurul liant al întregii umanități. Nu trebuie să convingi un răufăcător, un avocat, un constructor, un director executiv, o persoană haină, o persoană cumsecade, un ateu, un om pios, un magnat sau un cerșetor să-și dorească fericire constantă. Dorința de fericire nesfârșită este însăși esența noastră.

Un om de știință și-ar putea dori adevărul și înțelegerea legilor care guvernează lumea noastră fizică. La un alt nivel, un om de știință și-ar putea dori un Premiu Nobel și un loc permanent în istorie. Poate că un politician dorește să contribuie la bunăstarea comunității, a orașului, a statului sau a țării lui. Sau poate că politicianul vrea să obțină privilegii, influență și funcții de seamă. În general, un copil vrea joacă și plăcere. Un comic și-ar putea dori să provoace râsul spectatorilor, să aibă parte de dragoste, celebritate și să fie acceptat de public. Un director executiv de obicei își dorește putere și succes financiar. Un muncitor dintr-o fabrică probabil că își dorește un concediu, să

aibă ce pune pe masă și liniște sufletească. Erudiții își doresc în general să știe cât mai mult și să se bucure de aprecierea celor de-o seamă cu ei.

Oricum le-am spune, toate obiectele dorințelor noastre sunt, până la urmă, ambalajele aceluiasi lucru: împlinirea. Aceste variate recipiente ale satisfacției noastre ne pun în mișcare și ne modelează viața.

Kabbalah rezumă toate aceste ambalaje ale împlinirii într-un singur cuvânt...

Lumina!

Puterea Luminii

Lumina este doar un cuvânt codificat, o metaforă oferită de vechii Kabbaliști pentru a exprima spectrul larg al împlinirii spre care tind ființele umane.

Te-ai uitat vreodată la o rază de soare după o ploaie care a răcorit pământul într-o zi de vară înăbușitoare? Când săgeata de lumină lovește un strop minuscul de apă din aer, lumina se reflectă în cele șapte culori ale curcubeului. Gândește-te la imaginea aceasta. La fel cum această singură rază de lumină albă cuprinde toate culorile spectrului, tot așa și cuvântul *Lumină* sugerează toate „culorile” bucuriei pe care oamenii o caută în viață.

Există totuși o diferență clară între metafora luminii soarelui și *Lumina* descrisă de Kabbalah. *Lumina* albă a soarelui cuprinde doar șapte culori. *Lumina* despre care vorbește Kabbalah conține un număr infinit de „culori”. Cu alte cuvinte, orice formă imaginabilă de împlinire și plăcere după care tânjește sufletul este inclusă în *Lumină*. Și bucuria sexului, și extazul ciocolatei. Ea include și forța tămăduirii, puterea prosperității, dar și fericirea unei relații iubitoare, pasionale.

Lumina este alcătuită și din forța pe care o numim intuiție. Magia care ne aduce în viață oamenii potriviți și ocaziile potrivite. Forța care ne activează sistemul imunitar. Spiritul lăuntric care ne deșteaptă speranța și optimismul în fiecare dimineață. Combustibilul care ne generează motivația de a vrea din ce în ce mai mult de la viață.

Lumina dăinuie

Dar Lumina nu este definită numai ca fericire și bucurie. Din punctul de vedere al Kabbalei, Lumina înseamnă fericire nesfârșită, bucurie constantă. Este diferența dintre plăcerea de moment și împlinirea permanentă. Noi nu vrem o plăcere intensă de scurtă durată. Dorințele noastre cele mai profunde nu se limitează la 15 minute de celebritate. Sau la exaltarea de după încheierea unei afaceri de succes. Sau la starea de beatitudine indusă de droguri. Sau la ușurarea produsă de un analgezic. Noi nu vrem să fim simpatizați și adorați de prietenii și colegii noștri doar pe o anumită perioadă de timp. Noi nu vrem să fim sănătoși doar o jumătate din viață. Noi nu vrem relații sexuale pline de pasiune cu soțul sau soția noastră doar în primele două luni ale unei căsnicii de 25 de ani. Noi vrem ca dorințele noastre să fie împlinite în mod constant. Acest flux constant, continuu, nonstop este ceea ce înțelege Kabbalah prin Lumina.

Originea nefericirii noastre

Faptul că dorințele noastre nu sunt mereu pline de Lumină stă la baza nefericirii și a frământării noastre. Dacă timp de cinci ani am avut parte de bucurii într-un anumit domeniu, înseamnă că în „rezervor“ a fost Lumină doar pentru acei cinci ani. În clipa în care ni s-a terminat Lumina – sau, mai degrabă, am fost deconectați de la Lumină –, am devenit nefericiți. Cu cât avem mai multă Lumină în viață, cu atât mai mult timp dorințele noastre rămân împlinite și suntem mai fericiți.

Avem, de asemenea, o teamă adânc înrădăcinată că fericirea noastră se va sfârși până la urmă. Când ne aflăm într-o stare rară de mulțumire și seninătate, avem tendința negativă de a crede că e prea frumos ca să fie adevărat. Ne facem griji de ce va fi mâine. Și, în clipa în care aceste îndoieli se strecoară în sufletul nostru, în momentul în care începem să ne întrebăm cât va mai dura fericirea, ni se termină Lumina. Pierdem conexiunea. Prin urmare, Lumina este și confortul, siguranța și liniștea sufletească date de certitudinea că vom fi fericiți și mâine. Când suntem conectați la Lumină, teama, anxietatea sau nesiguranța în privința viitorului dispar.

Dorința supremă

În lumina celor de mai sus (joc de cuvinte intenționat!), Kabbaliștii ne spun că dorința supremă a unei ființe umane este dorința de Lumină. Mai mult decât atât, Kabbaliștii ne spun că această Lumină este pretutindeni. Este substanța cea mai des întâlnită în universul nostru. Ea umple cosmosul și ne saturează realitatea. Lumina este infinită. Necuprinsă. Și mereu gata să îplinească mai mult decât ne putem noi închipui. Fapt care ne conduce la o întrebare obligatorie:

**Dacă oamenii sunt esența dorinței,
iar universul este inundat de Lumină,
ce anume stă în calea fericirii noastre
permanente?**

RĂSPUNS: O cortină

De-o parte și de alta a cortinei: 1% și 99%

Potrivit Kabbalei, există o cortină care ne împarte realitatea în două zone: 1% și 99%. Zona 1% cuprinde lumea noastră fizică, ceea ce reprezintă doar o mică frântură din întregul univers. Este numai ceea ce percepem noi cu cele cinci simțuri – ceea ce putem mirosi, gusta, atinge, vedea și auzi. Acesta este doar un fragment din ceea ce există cu adevărat „acolo”.

De cealaltă parte a cortinei este zona 99%, care cuprinde cea mai mare parte a realității.

În zona 1%, viața are prostul obicei de a ne prinde pe picior greșit. În consecință, putem spune că suntem afectați de ceea ce am putea numi sindromul „pe neașteptate”:

A avut brusc un atac de cord.

A părăsit-o pe neașteptate.

Brusc, ne-am trezit fără nici un ban în buzunar.

Înțelegerea a căzut pe neașteptate.

S-a răzgândit brusc.

Pe neașteptate, doctorii au dat peste un nodul.

Brusc, viața părea atât de searbădă.

Dar există oare cu adevărat acest „pe neașteptate“? Kabbalah spune că nu. Absolut deloc. Există întotdeauna o cauză nevăzută, ascunsă, care precede orice întâmplare „neașteptată“.

Te-ai trezit vreodată dimineața și ai văzut, pe neașteptate, un stejar masiv în fața casei? Sigur că nu. Undeva, în trecut, cineva a plantat o sămânță. Atunci când o problemă îți întrerupe fluxul fericirii care îți împlinea o anumită dorință, Kabbalah spune că nu este o simplă întâmplare. Undeva, în trecut, cineva a plantat o sămânță. Cea mai mare greșeală pe care o facem este să credem că există greșeli sau întâmplări fără nici o explicație. Nu există greșeli. Nu există coincidențe. Nu există accidente. Și nici catastrofe produse pe neașteptate. Tot ce se întâmplă se întâmplă dintr-o anumită cauză.

Teoria haosului

Sindromul „pe neașteptate“ își are originea în incapacitatea noastră de a vedea dincolo de iluziile vieții din zona 1%. Nu putem vedea dincolo de agitația imediată, ca să avem imaginea completă. Nu putem vedea de cealaltă parte a cortinei, unde se află o realitate mai vastă. Meteorologii s-au confruntat cu aceeași problemă când au încercat să prognozeze vremea. Furtunile și alte fluctuații ale condițiilor atmosferice interveneau pe neașteptate. De aceea, meteorologii au conchis că vremea este o înșiruire de evenimente aleatorii, neliniare și haotice. Studiile științifice ulterioare au relevat însă o ordine misterioasă ascunsă în haos. Știința numește acest fenomen *efectul fluture*.

Efectul fluture

Oricît de incredibil ar părea, oamenii de știință au descoperit că mica turbulență creată de un fluture care bate din aripi în Tokio se poate transforma într-o tornadă în Kansas. Iar o persoană care trăneste portiera automobilului în Iowa poate influența vremea în Brazilia. Toate lucrurile se leagă la un nivel mai profund al realității. Vremea le apare aleatorie meteorologilor fiindcă aceștia nu pot percepe și măsura milioanele de influențe care contribuie la crearea unei furtuni – cum ar fi fluturii care bat din aripi și șoferii care trântesc portiera.

Kabbalah a descoperit acest concept cu secole în urmă. Viața noastră, oricît de haotică ar părea, ascunde în ea ordinea. Problema este că, indiferent de dimensiunile ei, o cortină ne limitează capacitatea de a percepe toți acei fluturi minusculi care iscă vârtejul haosului în viața noastră. Dar toate furtunile și tornadele care se abat asupra existenței noastre zilnice își au cauzele nevăzute ascunse în spatele cortinei. Noi observăm efectele, dar nu și nivelul cauzelor. Avem simptomele, dar nu le știm rădăcinile. Suntem supuși haosului, dar nu-i putem desluși originea. Suntem orbi în proporție de 99%.

Iată-ne, așadar, în contact cu o porțiune microscopică a realității, în timp ce căutăm cu disperare împlinirea celor mai

profunde dorințe ale noastre. Unii dintre noi apelează la știință, unii la religia tradițională, alții la droguri. Unii caută bogăția și puterea. Dar vidul interior rămâne. Ne simțim neînsemnați, neajutorați, la voia întâmplării, tânjind după un suport spiritual, un sens, o schimbare pozitivă.

Vom rămâne oare prizonierii acestui 1%, ratând celelalte 99 de procente ale realității? Vom fi oare sortiți haosului și întunericului?

Trebuie ca această cortină să rămână așa pentru totdeauna?

Categoric, nu.

Lumea celor 99%

Odată, un fizician și-a agățat o potcoavă pe ușa laboratorului. Colegii lui au rămas surprinși și l-au întrebat dacă credea cu adevărat că îi va aduce noroc în experiențele pe care le făcea. Fizicianul a răspuns: „Nu, nu cred în superstiții. Dar mi s-a spus că are efect chiar dacă nu crezi în așa ceva“.

R. L. WEBER,

O plimbare la întâmplare prin știință

Realitatea familiară este lumea, acel 1% în care trăim, dar există și zona de dincolo de cortină – cele 99 de procente – care, în ultimă instanță, este mult mai importantă. Potrivit Kabbalei, zona 99% este sursa tuturor împlinirilor care durează. Toată cunoașterea, înțelepciunea și bucuria își au sălașul în această zonă. Aici este ceea ce Kabbaliștii numesc Lumina. Ori de câte ori avem parte de bucurie înseamnă că am intrat în contact cu această zonă, printr-o acțiune care a avut loc în zona 1%: te-a îmbrățișat copilul sau poate că ai încheiat o afacere importantă. Bucuria pe care o simți sigur vine din zona 99%.

Nimic nou sub soare

Înainte de Thomas Edison, omenirea trăia mai mult în întuneric, dacă e să facem comparație cu lumea de astăzi, plină de lumini fluorescente, de neon sau halogen, douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Dar oare Edison chiar a inventat ceva atunci când a făcut primul bec? Sau informația privind crearea unui bec exista deja?

Cu alte cuvinte, dacă cineva ar fi avut aceeași informație și materialele necesare creării unui bec cu o sută de ani înaintea lui Edison, oare lumina nu ar fi putut fi aprinsă mult mai devreme?

Albert Einstein chiar a descoperit teoria relativității sau aceasta a fost tot timpul acolo?

Isaac Newton chiar a inventat forța gravitațională când i-a descoperit proprietățile sau forța gravitațională a existat dintotdeauna?

Edison, Einstein și Newton nu au făcut decât să descopere ceva care exista deja. Prin urmare, unde se ascundea toată

această informație înainte ca cele trei minți extraordinare să o scoată la iveală? Răspunsul, potrivit Kabbalei, se află dincolo de cortină, în lumea celor 99%.

Simfonia eternă

Mozart spunea că poate compune simfonii întregi în minte, înainte de a pune o singură notă pe hârtie. Când trăia mental o oră de muzică în doar o fracțiune de secundă, Mozart simțea că pătrunde într-o altă realitate. El transcendea legile timpului și ale spațiului, intrând într-o dimensiune spirituală. Această altă realitate în care pătrundea Mozart este zona 99%.

La fel, marile spirite științifice ale trecutului credeau că intuiția joacă un rol însemnat în realizările lor. Astăzi, oamenii de știință încep să recunoască faptul că dimensiunea spirituală poate fi o sursă de mare intuiție și inspirație.

Să luăm cazul chimistului rus Dmitri Mendeleev, care a avut un vis neobișnuit în 1869. Mendeleev povestește:

Am văzut în vis un tabel în care toate elementele își aveau locul lor. M-am trezit și imediat l-am trecut pe o bucată de hârtie.

Visul lui Mendeleev a avut drept rezultat tabelul periodic al elementelor chimice, despre care am învățat cu toții la orele de chimie din liceu.

Insulina, folosită în tratarea diabetului, a fost descoperită de sir Frederick Banting, un medic canadian. Banting a avut un vis care i-a sugerat să extragă substanța respectivă dintr-un pancreas prelevat de la animale. Banting a câștigat Premiul Nobel și a fost înnoobilat pentru descoperirile sale.

Inventatorul american Elias Howe a visat că este fugărit de o ceată de canibali înarmați cu sulite. În timp ce băștinașii își agita armele, Howe a observat că vârfurile sulitelor aveau mici orificii în ele. Sulitele erau balansate în sus și în jos. După acest vis, Howe a putut, în sfârșit, să-și definitiveze invenția: mașina de cusut automată. Inventatorul și-a dat seama că trebuie să plaseze gaura acului la baza acestuia și nu în vârf.

Renumitul savant Niels Bohr a visat că stătea pe soare și că toate planetele se învârteau în jurul lui, legate de o sfoară subțire. Ulterior Bohr a dezvoltat modelul atomului.

Robert Louis Stevenson spunea că tema nuvelei clasice *Ciudatul caz al doctorului Jekyll și al domnului Hyde* i-a apărut în vis, ca și în cazul multora dintre cele mai bune scrieri ale lui.

Marele filozof grec Platon vorbea despre tărâmul platonian, lumea Ideilor, despre care afirma că este originea și adevărata sursă a realității noastre fizice, ca și a întregii înțelepciuni. Lumea noastră este doar o umbră a acestei realități ascunse.

În cartea *Umbrele minții*, eminentul fizician Roger Penrose scria:

După Platon, conceptele matematice și adevărurile matematice sălășluiesc într-o lume reală, de sine stătătoare, care este eternă și fără localizare fizică. Lumea lui Platon este o lume ideală a formelor perfecte, diferită de lumea fizică, dar prin care trebuie înțeleasă lumea fizică.

De unde a luat Platon această idee extraordinară? Potrivit celor mai multe dintre mințile strălucite ale revoluției științifice, printre care se numără și filozofii Henry More și Wilhelm Leibniz, Platon a desprins această idee din străvechea Kabbalah!

Momentul conectării

Platon a numit conectarea la zona 99% „nebunie divină“.

Celebrul filozof Nicolaus Cusanus a numit-o „revelație divină“ sau „*docta ignorantia*“.

Mozart a descris-o ca fiind un „țîșnet“.

Filozoful Edmund Husserl i-a spus „intuiție pură“ sau „intuiție“.

Mămicile noastre au numit-o „intuiție de mamă“.

Mătușa Rose a denumit-o „al șaselea simț“.

Oamenii care au succes în afaceri îi spun „instinct“.

Un mic rezumat al zonei 1%

Realitatea 1% este lumea celor cinci simțuri. Este zona întunericului și a haosului spiritual în care:

Reacționăm la evenimente externe.

Împlinirea este temporară, iar fericirea este trecătoare.

Ne preocupă efectele, simptomele și reacțiile.

Suntem victime care par să sufere din cauza acțiunilor altor persoane sau a unor evenimente aleatorii.

Se pare că nu există nici o speranță în a produce o schimbare pozitivă permanentă, orice schimbare care are loc fiind temporară și, în consecință, iluzorie.

Majoritatea dorințelor noastre rămân neîmplinite.

Legea lui Murphy este cea care guvernează zona 1%. Tot ce poate merge prost va merge prost.

Chiar și atunci când lucrurile merg bine, știm că situația se va schimba, fiindcă trăim într-un ciclu nesfârșit: când sus, când jos, când cu noroc, când cu ghinion.

Când ne trăim viața numai în zona 1%, avem parte de durere, iar lumea ne pare întunecată și haotică.

Un mic rezumat al zonei 99%

**Realitatea 99% se află dincolo de percepția umană.
Ea este:**

O lume a ordinii absolute, a perfecțiunii și a Luminii spirituale infinite.

O zonă mai curând a acțiunii, decât a reacției la evenimente.

Sursa, sămânța și originea ascunsă a lumii fizice.

O lume a împlinirii totale, a cunoașterii infinite și a bucuriei nemărginite.

O dimensiune în care putem iniția schimbarea pozitivă, permanentă care se manifestă și în zona 1%.

**Nu există nici urmă de lege a lui Murphy în zona 99%.
Când ne trăim viața conectați la nivelul 99%, viața este plină de satisfacții, energia se scurge, iar lumea pare frumoasă și luminoasă.**

Ceea ce ne duce la cel de-al Doilea Principiu Kabbalistic:

Există două realități fundamentale:

1%, lumea noastră de întuneric

și 99%, zona Luminii!

Știința secolului XX se împiedică de zona 99%

Stuart Hameroff este doctor în medicină, profesor de anesteziologie și psihologie și director asociat al Centrului de Studii ale Conștiinței de pe lângă Universitatea din Arizona. Profesorul Hameroff, împreună cu sir Roger Penrose, renumitul fizician din Oxford, cercetează de câțva timp natura conștiinței umane.

Doctorul Hameroff a fost intrigat de asemănarea dintre descrierea făcută zonei 99% de către străvechea Kabbalah și concepția despre univers a mecanicii cuantice.

Hameroff spune:

De o sută de ani se știe că există două lumi, lumea clasică, pe care o percepem cu cele cinci simțuri ale noastre, și lumea cuantică. Noi trăim în lumea clasică, unde totul pare „normal” (chiar dacă nu ne este de ajuns). Totul are o formă, un loc și o substanță bine definite. Dar, la o scară foarte mică, lumea cuantică este cea care predomină și totul pare ciudat, bizar, sfidând simțul practic.

Știința cunoaște foarte puține lucruri despre lumea cuantică. Noi credem că lumea cuantică este un depozit uriaș de informații care includ valori platonice precum binele opus răului, frumusețea, adevărul și înțelepciunea. Pentru mine, acestea sunt semne că lumea cuantică reprezintă zona 99%, realitatea despre care vorbește Kabbalah, și că există într-adevăr o cortină între cele două lumi.

Așadar, atât vechiul Kabbalist, cât și omul de știință contemporan, dar și cel mai cunoscut filozof al istoriei (Platon) ne spun că zona 99%, deși nepercepută de cele cinci simțuri, reprezintă o realitate mult mai reală și mai autentică decât întreaga noastră lume fizică. Fără doar și poate, a trecut destul de mult timp până să ajungem la un consens asupra naturii realității.

Problema

Există un obstacol supărător – incapacitatea noastră de a controla momentele conectării la zona 99%. Accesarea acestei dimensiuni a Luminii este, în cel mai bun caz, întâmplătoare. Dacă privim lucrurile dintr-o perspectivă generală, se pare că numai câteva minți strălucite din fiecare generație s-au putut conecta la zona 99%, descoperind o frântură de înțelepciune care a schimbat radical destinul umanității. Gândește-te din nou la Einstein, la Newton, la Mozart, la Moise, la Mohamed, la Isus și la Avraam.

La nivel personal, înainte de a citi această carte, cei mai mulți dintre noi probabil că nici nu știau de existența unui tărâm al fericirii. Drept urmare, când am luat contact cu zona 99% – momentele noastre de intuiție, de inspirație creatoare, întâlnirea cu oamenii potriviți, miracolele la care am fost martori, formularea unor idei extraordinare etc. – am crezut că ne-a surâs doar vechiul și demodatul noroc. E greu să recunoaștem un lucru pe care nu-l vedem sau nu-l putem atinge.

Tatăl meu, Kabbalistul Rav Berg, descrie realitatea 99% ca pe un dans pe muchia conștiinței, ca un vis încântător pe care nu ți-l poți aminti pe de-a-ntregul. Cu puțin înainte de a se trezi,

există un moment crucial, în care numai un fir invizibil îl leagă pe cel care visează de visul lui. Cu cât cel care visează trage mai tare de acel fir delicat, cu atât mai repede țesătura visului se destramă și dispare. În timp ce persoana care visează încearcă să refacă legătura, visul se pierde, iar persoana respectivă trebuie să se trezească într-o realitate mult inferioară celei din vis.

Imaginează-ți că, dacă am avea acces liber la această zonă, am fi capabili să controlăm toate evenimentele din viața noastră. În loc să ne ocupăm de simptome și de efecte, am putea descoperi forțele ascunse din spatele întâmplărilor haotice și al evenimentelor exasperante care pun capăt „pe neașteptate“ fericirii noastre, lăsându-ne neîmplinite cele mai profunde dorințe. Am avea puterea de a crea ordine din haos. Am putea folosi lumina celor 99 de procente pentru a izgoni orice formă de întuneric din viața noastră. Potrivit Kabbalei, acesta este singurul mod de a provoca o schimbare autentică.

Gândește-te: Dacă modifici o creangă de copac, schimbi doar creanga. Modifică o frunză și vei schimba doar frunza. Dar, dacă poți manipula informația genetică din interiorul unei semințe, poți influența întregul copac – crengile, frunzele, fructele, totul.

Zona 99% este nivelul ADN al realității. Sămânța. Rădăcina. Cauza tuturor cauzelor.

În urmărirea propriilor umbre

Să luăm următoarea analogie. Umbra ta de pe trotuar este o versiune extrem de limitată a propriei persoane. Umbra ta nu arată pielea, părul, sângele, oasele, emoțiile, imaginația, sentimentele sau dorințele care te definesc ca individ. Este doar o reflecție bidimensională a realității tale tridimensionale, imaginea de 1% a persoanei tale de 99%. În acest exemplu, umbra corespunde lumii de 1%. Persoana ta corespunde dimensiunii care se află dincolo de cele cinci simțuri – adică zonei 99%.

Poți mișca brațul cuiva prin simpla atingere a umbrei acelei persoane proiectată pe un perete? E imposibil. Trebuie să atingi sursa, brațul adevărat, acel 99%. Trebuie să ajungi într-o dimensiune superioară ca să provoci schimbarea: Mișcă brațul adevărat și umbra va reacționa automat!

Noi însă am fost condiționați să ne concentrăm pe zona 1% a existenței noastre, care e un fel de a ne urmări propriile umbre. Kabbalah spune că așa ceva e inutil. Este un exercițiu de inutilitate.

Iată un experiment simplu, pe care îl poți încerca acasă, chiar acum, menit să te convingă de cele spuse aici: Ia o foaie de hârtie și un creion, apoi scrie primele tale cinci răspunsuri la următoarea întrebare:

Ce-și dorește omul cu adevărat de la viață?

Primele unsprezece dorințe

Când li s-a pus această întrebare, zeci de mii de persoane care studiază Kabbalah de ani de zile au răspuns de cele mai multe ori astfel:

- Realizarea personală
- Liniște sufletească
- Risipirea temerilor și a îngrijorărilor
- Siguranță financiară
- Mulțumire
- Dragoste
- Libertate
- Control
- Înțelepciune

- Fericire
- Sănătate

Se prea poate ca lista ta să conțină multe dintre aceste unsprezece dorințe. De notat că nici una dintre ele nu poate fi măsurată, cântărită sau ținută în mâini. Nu poți localiza fizic nici una dintre aceste dorințe pe o hartă, nu poți ajunge la ele doar prin specificarea coordonatelor lor geografice. Nici unul dintre lucrurile pe care le vrem cu ardoare de la viață nu este de natură fizică. Nici unul dintre lucrurile de pe lista noastră nu poate fi găsit în zona materială a lui 1% – nici chiar siguranța financiară (care este un sentiment). Tot ceea ce ne dorim este eteric și se găsește doar în realitatea 99%.

Astfel, cel de-al Treilea Principiu Kabbalistic afirmă:

**Tot ce-și dorește omul
cu adevărat de la viață
este Lumina spirituală!**

Așadar, ce facem noi de-a lungul vieții? Ne căutăm fericirea umblând după împliniri materiale!

Ca să vedem cum funcționează acest principiu, haideți să ne uităm la ceva care pare a fi un lucru foarte tangibil: banii. Banii peșin, reci și duri. Să luăm un individ cu o avere de douăzeci de milioane de dolari care pierde brusc cinci sprezece milioane, în urma prăbușirii bursei, și să-l comparăm cu un altul, care are douăzeci de mii de dolari și câștigă peste noapte optzeci de mii, datorită creșterii neașteptate a valorii acțiunilor lui. Care dintre ei se duce la culcare mai liniștit sufletește și mai sigur de situația lui financiară? Cel care încă

mai are cinci milioane de dolari sau cel care are doar o parte din această sumă?

Potrivit Kabbalei, noi nu căutăm împliniri materiale în viață. Ceea ce căutăm noi cu adevărat este energia spirituală care străbate zona 99%.

Cauza nemulțumirii noastre

Suntem nefericiți, neîmpliniți, triști, deprimați sau îngrijorați atunci când universul pare că ne ignoră dorințele. De obicei, o formă sau alta de haos este cea care ne accentuează frustrările. Sănătatea precară. Eșecul financiar. Crizele din căsnicie. Presiunile sociale. Temerile, fobiile și atacurile de panică. Toată această hărțuire are o singură cauză:

***Ne-am deconectat,
cu bună știință sau fără să știm,
de la zona 99%.***

Dar, atunci când învățăm cum să ne conectăm la această zonă, putem controla evenimentele din viața noastră. Putem împiedica și înlătura haosul care ne pricinuieste nefericirea. Putem aprinde Lumina și izgoni întunericul.

Contactul cu zona 99% este cheia secretă a împlinirii în viață. Dar nu e ușor de realizat. Tocmai de aceea, vechii maestri ai Kabbalei ne-au dat instrumentele și metodele prin care putem trece dincolo de viața noastră de zi cu zi. În paginile ce urmează vom explora și explica aceste lucruri pe îndelete.

Te întrebi...

De ce există haos, suferință, durere și boală, dacă există o altă lume a ordinii și a fericirii?

De ce există zona 1% și zona 99%?

Cine a construit realitatea în felul acesta? Și în ce scop?

Cum se face că alte sisteme spirituale ne învață să fim înțelepți, în timp ce viața nu se schimbă, în esență, niciodată?

De ce dorințele și împlinirea ne sunt despărțite de o cortină nevăzută?

Cine a instalat cortina?

Cum se face că ne deconectăm de la zona 99%?

De unde apar dorințele noastre?

Gustul timpului

Membrul unui trib dintr-o pădure tropicală nu se va trezi brusc într-o dimineată dorindu-și cu ardoare un cappuccino dublu sau o pizza mare, cu brânză. Dorințele nu apar cu de la sine putere; gustul trebuie să fie încercat dinainte. Nu poți simți nevoia de a revedea *Nașul*, pentru a nu știu câta oară, dacă nu ai văzut filmul înainte.

Dependentul de heroină este capabil de orice ca să mai ia o doză. Alcoolicul nu poate fi oprit atunci când îi vine pofta să bea. Explicația acestor porniri care nu pot fi înfrânate este că gustul drogurilor și al alcoolului se află deja în sânge. Mai mult decât atât, dependenții știu că această dorință năvalnică poate fi împlinită și că starea de beatitudine poate fi re trăită.

Dacă dorința pornește din experiență și din memorie, nu este oare extraordinar că, încă de la început, oamenii au căutat cu încăpăținare fericirea eternă? Indiferent câte războaie, epidemii, lipsuri, crize economice și dezastre naturale ne dau peste cap, ne revenim de fiecare dată, și mai hotărâți să obținem confortul stabil, bucuria nesfârșită și plăcerea permanentă.

Asta pentru că, fără doar și poate, am trecut prin zona 99%. Undeva, în adâncul sufletului, *știm* că este posibil să fim permanent conectați la această realitate.

Amintiri

Potrivit Kabbalei, însăși materia din care este alcătuit corpul uman – atomii din sângele nostru, electronii care trimit impulsuri creierului nostru, elementele chimice din care sunt făcute țesuturile și oasele noastre – își are rădăcinile dincolo de originea universului nostru fizic. Diversele dorințe, porniri, impulsuri și pofte care ne subjugă mintea au existat înainte de începuturile istoriei. Dorințele care ne pun inima pe jar chiar în această clipă sunt, de fapt, amintiri care ne zăbovesc în suflet, aduceri-aminte impregnate în însăși ființa noastră.

Căutarea fericirii nu este doar consemnată în Constituția americană ca fiind un drept inalienabil al cetățeanului – ea face parte din structura universului nostru. Este un drept câștigat de fiecare dintre noi la naștere.

Nu uita: Stejarul bătrân nu a apărut pur și simplu în fața casei tale. A existat o sămânță ascunsă. La fel există și o sămânță a dorințelor noastre și a împlinirii pe care o căutăm cu atâta disperare.

Acum vom identifica această sămânță străveche și vom descoperi scopul suprem al apariției noastre „neașteptate“ în această lume.

Partea a II-a

Creația, Big Bangul și natura lui Dumnezeu

Cauza tuturor cauzelor

Să știți că, înainte ca emanațiile să fie emanate iar cei creați să fie creați, Lumina simplă, preaslăvită, a umplut întreaga existență și nu a mai fost nici un spațiu gol.

Kabbalistul ISAAC LURIA
secolul al XVI-lea

Veacuri la rând, întrebărilor privind originile cosmosului le-au căutat răspuns rabini, preoți, oameni de știință, șamani, spiritualiști, filozofi și fizicieni. Astăzi, aproape toată lumea e de acord că, în urmă cu aproximativ cincisprezece miliarde de ani, universul fizic a luat naștere brusc, prin ceea ce se numește acum Big Bang. Dar știința se oprește aici, lăsând întrebarea supremă suspendată în spațiu:

De ce s-a produs Big Bangul?

Ce anume l-a cauzat? Și ce legătură este între Big Bang și viața din marele orașe ale zilelor noastre? De ce să ne batem capul cu ceva care a avut loc acum cincisprezece miliarde de ani, când nu ne putem da seama nici măcar ce anume ne-a dat viața peste cap în urmă cu cincisprezece minute?

Numai vechii Kabbaliști au îndrăznit să răspundă la aceste întrebări fundamentale ale existenței în termeni practici, direcți. Ei au ajuns la un punct pe care nimeni nu-l mai atinsese – momentul plin de mister care a precedat crearea universului nostru!

Dar, înainte de a ne întoarce în timp pentru a descoperi cele mai mari secrete ale umanității, trebuie să aflați câte ceva despre aceste secrete.

Înțelepciunea ca Lumină

Înțelepciunea și conceptele Kabbalistice care vor fi dezvăluite în paginile următoare sunt mai vechi decât însuși timpul. Acestea sunt cele mai mari secrete privind originea sufletelor noastre; cele mai mari mistere. Câștigul de pe urma aflării originilor noastre îl depășește pe cel al cunoașterii intelectuale. Înțelegerea originii existenței noastre are și o dimensiune mistică. Există și un câștig spiritual, care vine odată cu înțelegerea acestor principii străvechi. Potrivit celor mai erudiți Kabbaliști, această înțelepciune îndelung ascunsă constituie și substanța Luminii. Fiecare noțiune nouă plantată în mintea noastră deschide drumuri și portaluri spre zona 99%, prin care energia pozitivă ne umple ființa. Învățarea Kabbalei dezleagă un potențial ascuns, lăsându-ne să vedem și să percepem lucruri pe care nu le-am văzut până acum. Când înțelegi o idee sau un principiu nou, sau interiorizezi un crâmpei de înțelepciune din aceste pagini, se aprinde o nouă lumânare care îți luminează sufletul. Ceea ce înseamnă că viața devine puțin mai bună și mai luminoasă. Da, e foarte simplu.

Cele mai strălucite minți ale istoriei, printre care se numără Pitagora, Platon, Newton și Leibniz, au explorat înțelepciunea ascunsă a Kabbalei, fapt care i-a influențat profund. Scopul studierii Kabbalei și a misterele legate de originile noastre nu

este doar acela de a cunoaște mai mult, ci și de a deveni mai puri, mai luminați și mai împliniți.

Te rog să nu te aștepti la mai puțin sau să accepți mai puțin de atât.

A trage cortina la o parte

Astăzi, odată cu acceptarea mecanicii cuantice, a teoriei relativității și a altor teorii științifice de avangardă, se pare că știința ajunge, în sfârșit, Kabbalah din urmă. Așa cum vom descoperi în paginile ce urmează, aceste puncte de vedere științifice seamănă izbitor cu speculațiile cosmologice ale vechilor Kabbaliști. Ramâne, totuși, o deosebire distinctă: În timp ce știința își limitează cercetările la modul în care funcționează lumea, Kabbalah pune întrebarea supremă: De ce?

De ce este lumea așa cum este?

De ce suntem aici?

De ce viața mea este așa cum este?

Dacă te-ai oprit vreodată ca să-ți pui aceste întrebări, atunci când viața te-a confruntat cu obstacole grele, ai motive întemeiate să citești acest capitol.

Și acum vom arunca o privire dincolo de cortină, pentru a descoperi ce se află de cealaltă parte a realității. Ești gata? Să începem:

Înainte planeta Pământ...

Înainte universului...

Înainte Big Bangului...

Înapoi la cauza tuturor cauzelor...

*Cândva, înainte chiar de a exista un concept precum timpul,
a existat doar o realitate simplă...*

Energia.

Energia

Da, „înainte“ chiar de a începe timpul a existat o forță infinită – Energia. Această forță se întindea pretutindeni. Umplea eternitatea. Se prelungea în infinitate. Nu existau concepte precum spațiul, timpul sau mișcarea, deoarece, potrivit Kabbalei, această Energie nesfârșită era singura realitate. Nu exista nimic altceva. Nimic. Doar o forță pură, eternă, atotstăpânitoare, a liniștii.

Natura acestei forțe

Energia avea o singură caracteristică, o singură voință, aceea de a:

Împărți la nesfârșit,

Transmite continuu,

Dărui fără încetare,

Acorda pe vecie.

Ceea ce ne face să întrebăm: *Ce să împartă?*

Răspunsul: *Pe ea însăși!*

Cu alte cuvinte, natura Energiei era *să-Și împartă propria esență.*

Din ce este alcătuită Forța

Esența și substanța acestei Energii era împlinirea infinită, bucuria fără margini și iluminarea nesfârșită. Energia este alcătuită din toate formele de plăcere posibile.

Tot ceea ce ne-am dorit vreodată, și chiar mai mult de atât, este cuprins în ea:

- **Realizare personală**
- **Liniște sufletească**
- **Risipirea temerilor și a îngrijorărilor**
- **Siguranță financiară**
- **Mulțumire**
- **Dragoste**
- **Libertate**
- **Control**

- Înțelepciune
- Fericire
- Sănătate

Orice lucru pozitiv care se împotrivește forței haosului, tot ceea ce constituie antiteza suferinței și a durerii, tot ceea ce generează împlinire, plăcere și pasiune... toate erau cuprinse în forța nețărmurită a Energiei. Tocmai aceasta voia Energia să împartă, să dăruiască.

În Kabbalah, această Energie aflată într-o extindere continuă este cunoscută și sub numele de Prima Cauză.

La tangou e nevoie de doi

Pentru a dărui și a împărți ceva este nevoie de două părți care să consimtă acest lucru. La urma urmelor, dacă nu ai cu cine să împărți ceva, cum să faci împărțirea? Dacă nu este nimeni care să-și dorească darul, cui să-l dai?

Imaginează-ți o doamnă în vârstă, aflată la colțul unei intersecții aglomerate. Un trecător se oferă să o ajute să treacă strada. Doamna refuză politicos. Trecătorul încearcă din nou. Doamna refuză iar, de această dată puțin iritată de insistența lui. De ce este iritată? Fiindcă nu dorește să treacă strada. Ea doar așteaptă să sosească autobuzul.

Deși trecătorul nostru a vrut să dăruiască ceva, acest lucru a fost imposibil, fiindcă doamna nu a dorit să-i primească darul. Zăbovește asupra acestei idei încă o clipă! *Trebuie să existe cineva dornic să primească, trebuie să existe dorința adevărată de a intra în posesia darului, pentru ca actul de a dărui sau de a împărți să aibă loc.*

Vasul

Pentru a-și împlini menirea, Forța infinită a Energiei a creat un recipient – Kabbaliștii îl numesc Vas – prin care să-și împartă esența. Imaginează-ți o ceașcă plină de apă. Apa din interiorul ceștii corespunde Energiei. Ceașca corespunde Vasului care primește și conține Energia. Vasul însă nu era o entitate fizică. Era, mai degrabă, o esență inteligentă, lipsită de materialitate.

Natura Vasului era infinita *Dorință de a Primi*. Cu alte cuvinte, pentru orice fel de împlinire și de bucurie emanată de Energie, exista din partea Vasului o Dorință corespunzătoare de a Primi.

Întrucât această forță întruchipa o varietate infinită de împliniri, Vasul conținea un număr infinit de Dorințe de a Primi.

Mai pe înțelesul tuturor, dacă această Forță emana energie sexuală, în Vas se trezea o dorință nestăvilă de a face sex. Dacă în această Energie se afla și o cutie cu bomboane de ciocolată, în Vas se simțea nevoia de ceva dulce, de ciocolată. Dacă din Lumină făceau parte lingouri de aur în valoare de un miliard de dolari, în Vas se trezea dorința de a acumula o avere imensă.

Dat fiind că această Forță se numește Prima Cauză, Vasul este definit în mod corespunzător ca Prim Efect.

Așadar, acum avem o Energie infinită și un Vas infinit. Cauză și efect. A dărui și a primi. Perfecțiune. Fericire dincolo de capacitatea de înțelegere a omului.

Dumnezeu și umanitatea

Să ne întoarcem pentru o clipă la realitatea noastră. Cred că deja ți-ai dat seama că Vasul este rădăcina noastră, sămânța noastră, originea noastră, sursa noastră. De fapt, toate sufletele oamenilor, din trecut și din prezent, au fost în Vas. Așa cum corpul uman conține trilioane de celule, tot așa și Vasul conținea trilioane de suflete. Și eu, și tu, am fost precum celulele Vasului.

De-a lungul secolelor, forța infinită a Energiei a fost numită Dumnezeu, Stăpânul Universului, Creatorul Divin etc. Vechii Kabbaliști foloseau cuvântul *Lumina* când se refereau la această forță. De ce *Lumina*?

- Așa cum lumina soarelui se răspândește brusc și luminează o cameră întunecată de partea aceasta a cortinei, tot așa și Lumina se răspândește și luminează eternitatea, de cealaltă parte a cortinei.
- Așa cum o singură rază de lumină conține toate culorile curcubeului, tot așa și Lumina conține toate culorile împlinirii.

Această Lumină care strălucește atât de puternic în spatele cortinei este sursa și substanța tuturor împlinirilor pe care le căutăm. Toate acțiunile noastre sunt, de fapt, căutarea Luminii, care se manifestă în nenumărate feluri: relații productive, cariere

prospere, realizări personale, o viață de familie plină de satisfacții, împliniri emoționale, siguranță financiară, creativitate, cunoaștere, înțelepciune și toate celelalte scopuri pe care vrem să le atingem năzuind la fericire.

Această Lumină este cea care strălucește și iluminează zona 99%.

Lumina

Lumina nu este Dumnezeu, ci o Energie care vine de la Dumnezeu. Gândește-te la lumina soarelui! Fotonii care ajung pe pământ nu sunt sursa și esența corpului solar de foc, care ne dă viață de la o distanță de nouăzeci și trei de milioane de mile. De asemenea, nici Lumina nu este Creatorul, ci reprezintă mai degrabă attributele Lui pozitive și energia spirituală care emană din interiorul Lui. Mai simplu spus, așa cum noi nu putem atinge furnalul nuclear întruchipat de soarele nostru, tot așa nici mintea omului nu poate percepe deplinătatea Lui Dumnezeu. Prin urmare, nu are rost să cugetăm la sursa infinitului, atâta timp cât nu putem înțelege infinitatea pe de-a-ntregul. E de ajuns să știm că bucuria Luminii și împlinirea infinită vor satisface total și absolut toate dorințele omenești.

Structura vasului

Vasul infinit era compus din două entități – o energie masculină și una feminină, ca o baterie care conține un pol pozitiv și unul negativ.

UN VAS

POLUL MASCULIN ȘI CEL FEMININ

O BATERIE

DOI POLI

Adam și Eva

Kabbalah ne învață că aceste două energii aflate într-un singur Vas au numele de cod *Adam și Eva*. Probabil că ai auzit de ei. Adam și Eva nu au fost doar doi oameni din Grădina Raiului. (Cu vreo două mii de ani în urmă, maestrul Kabbalist Rav Shimon bar Yohai spunea că cel care ia *Biblia* în litera ei este un naiv – acestea sunt cuvintele lui, nu ale mele.) Expresia *Adam și Eva* se referă la polaritatea masculin-feminin a Vasului unificat.

UN VAS

POLUL MASCULIN ȘI CEL FEMININ

Este un cod!

Potrivit Kabbaliștilor, întreaga Biblie este un cod. Și, ca orice cod complex, trebuie descifrată și înțeleasă în profunzimea ei. Într-un fel, este ca muzica. Imaginează-ți că încerci să simți emoțiile unui compozitor doar uitându-te la note. Dacă nu ești tu însuși un muzician strălucit, n-ai să simți nimic. Trebuie să auzi melodia și să-i asculți interpretarea ca să apreciezi cu adevărat cântecul. Altfel n-ai să știi niciodată dacă ai în față un cântec trist sau unul vesel. Kabbalah este instrumentul la care universul nostru interpretează cântecul Creației. *Biblia* reprezintă notele.

Știința se bazează pe idei similare. Fizicianul nu s-ar baza niciodată pe înfățișarea unei roci ca să afle natura fundamentală a realității ei la nivelul atomilor, al protonilor, al electronilor și al neutronilor.

Și Biblia are un nivel subatomic, aflat mult sub primul nivel, cel al textului literal. De fapt, cauza principală a ostilității dintre știință și religie, a eșecului religiei de a împlini dorințele tuturor oamenilor și de a instaura pacea permanentă pe planeta noastră este faptul că am citit *Biblia* în litera ei. Am rămas în Epoca de Piatră în privința nivelului ei subatomic. Acest nivel subatomic poartă numele de Kabbalah. La acest

nivel aflăm că numele de cod *Adam și Eva* aparține Vasului – care este el însuși o forță conștientă infinită, cunoscută ca fiind Dorința de a Primi.

Un singur act al Creației

Crearea Vasului – adică a Dorinței de a Primi – este singura creație adevărată care a avut loc vreodată. Acesta este adevărul. Alte entități nu au fost construite. Nici o altă lume nu a fost creată pornind de la zero. Singurul lucru care s-a născut vreodată – *ex nihilo* – a fost Dorința de a Primi tot ceea ce oferă Lumina.

Acest singur act al Creației a avut loc *înainte* de apariția universului nostru. În acest singur act al Creației există însă nenumărate faze complexe, pe care textele Kabbalistice străvechi le-au făcut cunoscute prin discurs, metaforă, parabolă și alte forme de limbaj criptic. Studiul acestor faze necesită ani îndelungați, de aceea le voi prezenta doar pe scurt.

Faptul că Lumina și-a împărțit esența cu Vasul a dus la o unitate extraordinară. În termeni Kabbalistici, această unitate profundă se numește...

Lumea Nesfârșită

Dacă am putea percepe Lumea Nesfârșită în timp ce aruncăm o privire în spatele cortinei, ar fi imposibil să facem deosebirea dintre Lumina și Vas.

Imaginează-ți că cioplești o ceașcă dintr-o bucată de gheață. Apoi imaginează-ți că torni apă în această ceașcă. Ceașca este recipientul – Vasul. Apa este cel care dăruiește – Lumina. Apa umple ceașca, așa cum Lumina umple Vasul. Dar, în esența lor, atât apa cât și ceașca sunt H_2O . O singură esență, două forme. Atât conceptul de a dărui, cât și cel de a primi se întâlnesc în zona H_2O . O singură realitate, două inteligențe. La acest nivel molecular, diferențele dintre ele sunt imposibil de sesizat.

Lumea Nesfârșită operează la fel. Este perfecțiunea întruchipată – Lumina care se dăruiește total, odată cu Vasul. Manifestarea supremă a dăruirii și a primirii. Unitatea. Armonia. Dăruirea și primirea infinită a împlinirii.

Întrebarea de un milion de dolari

Ce s-a întâmplat? Unde este Lumea Nesfârșită?

Cum de am ajuns aici, în această existență atât de problematică?

De ce suntem blocați de această parte a cortinei, unde totul a fost întunecat și periculos?

Dacă în Lumea Nesfârșită totul este unitate și perfecțiune, de ce citim această carte într-o lume confuză și plină de defecte?

Dacă suntem o parte a Vasului, de ce suferim atât de mult?

Unde sunt Lumina, bucuria nesfârșită, fericirea permanentă?

ADN-ul lui Dumnezeu

Ce se întâmplă dacă iei un pahar gol și îl umpli cu apă fierbinte? Paharul se încălzește. Ceva asemănător s-a întâmplat și în Lumea Nesfârșită. Pe măsură ce umplea Vasul, Lumina i-a transmis acestuia și caracteristicile ei. Am putea chiar spune că Vasul a moștenit natura Creatorului său. Această natură moștenită este puterea de a crea împlinire, de a împărtăși împlinire și de a juca un rol activ și cauzal în procesul neînterupt al Creației.

Gena lui Dumnezeu: nașterea unei noi dorințe

Întrucît Vasul a moștenit natura Luminii, în Vas s-a născut o nouă dorință. Această nouă dorință a fost nevoia acută de a exprima ceea ce am putea numi ADN-ul lui Dumnezeu. Mai precis, Vasul voia:

- Să fie *cauza* propriei fericiri.
- Să fie *creatorul* propriei împliniri.
- Să *dăruiască* împlinire.
- Să *controleze* propriile acțiuni.

Dar, întrucît nu putea exprima „genele Creatorului“, Vasul nu a mai resimțit împlinirea infinită. Astfel, a rămas nesatisfăcută o dorință fără egal, ceea ce era o mare problemă. Fiindcă împlinirea infinită era motivul pentru care Vasul a fost creat de la bun început.

Ca să aflăm ce se întâmplă în această fază a Creației, să tragem cortina peste zona 99% și să ne îndreptăm atenția spre un meci de baseball din campionatul de juniori, disputat pe un teren însorit, într-o zi de primăvară.

Terenul viselor

Bobby are nouă ani. El este aruncător în echipa lui de baseball, înscrisă în campionatul de juniori. Dorința lui cea mai mare astăzi este să servească o minge decisivă, pentru ca părinții lui să fie mândri de el. Bobby are o șansă mare astăzi, fiindcă antrenorul l-a pus să servească primul. Puștiul nu-și dezamăgește echipa. Aruncă o minge imparabilă, apoi stabilește un record prin numărul de adversari pe care mingile lui îi elimină din joc.

La sfârșitul jocului, coechipierii lui Bobby se strâng în jurul lui, îl ridică pe umeri și fac un tur de stadion, în culmea fericirii. Bobby își zărește în tribună părinții, care sunt foarte încântați. Emoțiile prin care trece acest băiețel de nouă ani sunt greu de descris.

După joc, Bobby descoperă un lucru șocant. Se pare că tatăl lui aranjase cu antrenorii și cu ambele echipe să-i lase fiul să triumfe. Era ziua de naștere a lui Bobby, și tatăl lui voia ca fiul să aibă parte de o mare bucurie. Jocul fusese aranjat. De la prima și până la ultima minge. Îmbrățișările și aclamațiile coechipierilor fuseseră planificate din vreme. Și toate acestea,

doar fiindcă tatăl a vrut ca fiul lui să încerce bucuria victoriei și a împlinirii.

Cum se simte Bobby acum?

Gândește-te un pic.

Pâinea Rușinii

Pâinea Rușinii este expresia folosită de Kabbalah pentru toate acele groaznice sentimente pe care le încearcă Bobby. Este o expresie Kabbalistică străveche, care acoperă toate emoțiile negative legate de un merit atribuit pe nedrept. Omul bătut de soartă, care se vede nevoit să accepte pomana altora, mănâncă Pâinea Rușinii. El simte dorința acută de a câștiga banii cu care să-și cumpere pâinea. Își dorește cu disperare să fie în situația de se putea hrăni și întreține, de a nu depinde de generozitatea altora.

O lipsă

În Lumea Nesfârșită, vasul avea totul, cu excepția unui singur lucru: capacitatea de a câștiga și de a fi sursa propriei împliniri.

Astfel, Pâinea Rușinii împiedica Vasul să trăiască fericirea absolută.

Această situație nu a fost, cu siguranță, intenția sau gândul dinaintea Creației.

Exista o singură opțiune: să se elimine Pâinea Rușinii.

Dar cum?

Dilema

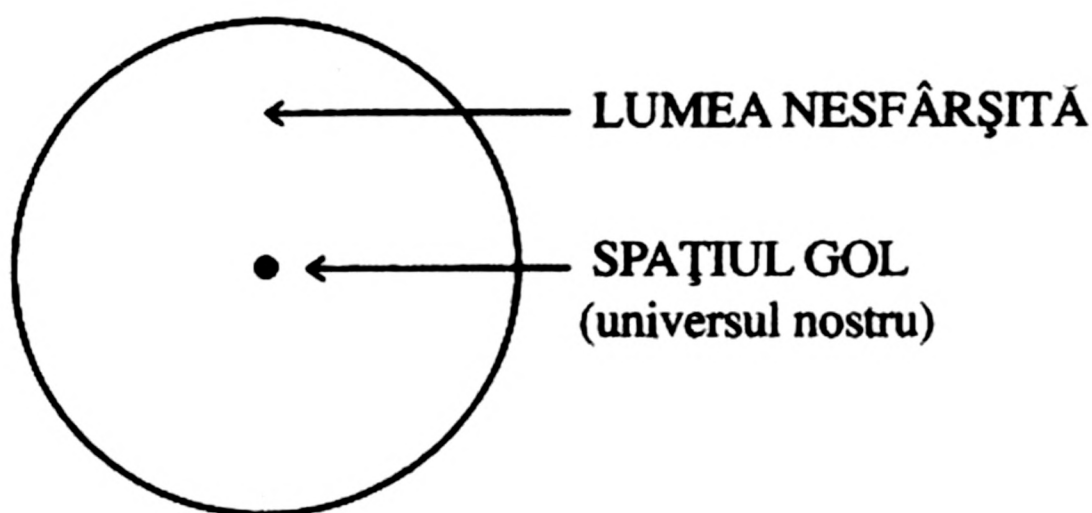
Atâta vreme cât nu făcea decât să primească, Vasul rămânea nefericit. Prin urmare, ce putea face Vasul ca să îndepărteze acele groaznice sentimente cunoscute sub numele de Pâinea Rușinii? Dăruirea nu era o opțiune, fiindcă nu avea cui dărui. Existau doar Lumina și Vasul, unificate în Lumea Nesfârșită. Dacă Vasul ar fi putut dărui ceva Luminii... O idee meritorie, dar Lumina nu avea Dorința de a Primi. Lumina este ea însăși o dăruire infinită a Energiei.

Soluția:

**Vasul
A ÎNCETAT
să mai primească Lumina!**

Rezistența

Vechii Kabbaliști numeau *Rezistență* respingerea Luminii de către Vas. Acest cuvânt foarte important va reveni, de aceea te rog să-l ții minte. În clipa în care Vasul s-a împotrivit ca Lumina să-l umple, Lumina s-a comprimat, creînd un vid, un singur punct întunecat în Lumea Nesfârșită. Infinitul a dat naștere finitului.

Potrivit Kabbalei, un cataclism a dat naștere conceptelor de timp și spațiu, așa cum le înțelegem noi – un eveniment cu reverberații până în ziua de azi.

Oamenii de știință au detectat ecoul cosmic al acestei explozii și l-au numit... *Big Bang!*

Big Bangul

Faptul că vechii Kabbaliști au înțeles că la originea universului nostru s-a aflat un Big Bang este fascinant, ca să nu spunem mai mult.

Big Bangul a fost confirmat de satelitul COBE, lansat de NASA, acum câțiva ani. Ziarele și televiziunile din lumea întreagă au anunțat descoperirea cu mare entuziasm. Renumitul fizician Stephen Hawking a numit-o descoperirea secolului. Astrofizicianul George Smoot a spus că a fost „ca și cum l-am fi privit pe Dumnezeu“. De fapt, a fost ca și cum am fi urmărit prima încercare a Vasului de a elimina Pâinea Rușinii.

Știința, axată pe acele întrebări puse realității fizice care încep cu adverbul „cum“, nu are capacitatea de a înțelege semnificația spirituală a lui „de ce“: De ce a avut loc Big Bangul? Și totuși este interesant să comparăm cum descriu începuturile universului nostru vechea Kabbalah și fizicienii secolului XX. Similitudinile sunt remarcabile.

Știința modernă

Cu aproximativ cincisprezece miliarde de ani în urmă, înainte de nașterea universului, nu exista nimic. Nici timp, nici spațiu. Universul a început într-un singur punct. Acest punct era înconjurat de neant. Nu avea nici lățime, nici înălțime, nici lungime. Acest punct conținea tot spațiul, tot timpul și toată materia. Punctul a erupt printr-o explozie de o forță neimaginabilă, extinzându-se cu viteza luminii, ca un balon. Această energie s-a răcit în cele din urmă, solidificându-se, devenind materie – stele, galaxii și planete.

Kabbalah

Universul a luat ființă din neant, dintr-un singur punct de lumină. Acest neant se numește Lumea Nesfârșită. Lumea Nesfârșită era plină de Lumină infinită. Apoi Lumina s-a comprimat, devenind un singur punct – spațiul primordial. Dincolo de acest punct, nimic nu este cunoscut. Prin urmare, punctul este numit începutul. După comprimare, Lumea Nesfârșită a emanat o rază de Lumină. Această rază de Lumină s-a extins rapid. Din acel punct a emanat întreaga materie.

Kabbalistul ISAAC LURIA
secolul al XVI-lea

Apropo, potrivit calculelor *Zoharului*, evenimentul de mai sus a avut loc *tot* cu aproximativ cincisprezece miliarde de ani în urmă.

Nașterea unui univers

Ca un părinte iubitor care își lasă copilul să cadă pentru a învăța până la urmă să meargă, Lumina s-a retras în clipa în care Vasul a spus: „Mulțumesc, nu. Aș vrea să învăț să creez și să împart Lumina de unul singur“.

Retrăgându-și strălucirea ca să creeze un punct gol, Lumina a dăruit Vasului timp și spațiu în care să-și dezvolte propria natură divină, prin descoperirea Luminii.

Acest punct microscopic, acest punct nou creat, al spațiului și al timpului, dăruit Vasului, este vastul nostru univers fizic, presărat cu stele.

Surpriza erudiților și a oamenilor de știință

Faptul că știința confirmă ceea ce Kabbaliștii știau despre Creație de-atâta vreme este surprinzător, deși nu ar trebui să fie. La urma urmelor, și teoriile despre medicină ale Kabbaliștilor și-au găsit confirmarea. De exemplu, încă de acum douăzeci de secole *Zoharul* pune problema influenței negative a arterelor blocate, a aterosclerozei și a colesterolului asupra inimii. Medicina a descoperit acest lucru abia acum șaiszeci de ani.

Zoharul menționa și existența unor găuri negre în cosmos și a universurilor paralele, descriind Pământul ca pe o sferă cu mai multe fuse orare, cu aproximativ o mie șase sute de ani înainte ca știința să ajungă la concluzia că planeta noastră nu este plată ca o scîndură de călcat.

Erudiți și oameni de știință contemporani se arată fascinați în clipa în care descoperă astfel de speculații în scrierile Kabbalistice ale *Zoharului*. Doctorul Amir Aczel, matematician, fizician și autor de bestselleruri, a rămas intrigat de concepția Kabbalei despre originile universului. Aczel afirmă:

Ca om de știință, am descoperit cu mare emoție că există o asemănare uluitoare între fizică și Kabbalah în ceea ce privește descrierea universului și a nașterii lui!

Astrofizicianul Bernard Haisch este directorul Institutului de Fizică și Astrofizică din California. Cercetările științifice l-au făcut pe doctorul Haisch să conchidă că întregul nostru univers fizic pare să fie susținut, în fiecare clipă, de o mare fundamentală de lumină cuantică. Potrivit acestui astrofizician, „Să se facă lumină!” este o poruncă foarte profundă. Haisch spune:

Ceea ce mă impresionează cel mai mult la teoria Kabbalei despre originea universului este accentul pe care îl pune pe lumină. Asta îmi amintește de o fundamentală mare universală de lumină cuantică, numită câmp electromagnetic de punct zero. Studii recente au descoperit posibilitatea unor conexiuni între acest câmp și unele dintre proprietățile fundamentale ale materiei, cum ar fi inerția, forța de gravitație și stabilitatea atomilor, necesare existenței unui univers fizic.

Doctorul Bruce Chilton este profesor de religie la Colegiul Bard. Este un erudit într-ale Bibliei, preot al bisericii episcopale și autor de bestselleruri. Doctorul Chilton a scris mult despre Isus și despre legătura Lui cu învățăturile Kabbalei. Ca răspuns la descrierile Creației date de Kabbalah și de știință, profesorul Chilton spune:

Recunoașterea luminii ca act inițial al creației este o intuiție la fel de veche precum cartea Facerii, iar fizicieni ca Stephen Hawking ne aduc mereu aminte că ceea ce este vechi este și comun. Dar breșa dintre știință și Kabbalah, deși semnificativă, este completă numai atunci când vedem că lumina, care este izvorul nostru, este și sursa vieții noastre și scopul suprem al strădaniilor noastre.

Partea a III-a

**Enigma creației și
teoria reactivității**

Făuritorul de puzzle-uri

Trăia cândva un făuritor de puzzle-uri bătrân și cumsecade, care avea puteri miraculoase. Cea mai mare plăcere a lui era să alcătuiască puzzle după puzzle, unul mai încântător decât celălalt, pentru copiii care locuiau în apropiere. Aceste puzzle-uri nu erau deloc obișnuite. Ele aveau însușiri magice – când ultima piesă își găsea locul, din imagini țîșneau raze de lumină care îi umpleau de bucurie pe copii. Nu trebuiau decât să privească lung imaginile. Nimic mai mult. Copiii erau mai fericiți decât dacă ar fi mâncat zece mii de prăjituri de ciocolată și decât dacă ar fi băut zece mii de pahare cu lapte.

Într-o zi frumoasă, făuritorul de puzzle-uri chiar s-a întrecut pe sine. A alcătuit cea mai fascinantă imagine văzută vreodată, folosind vopseluri magice amestecate cu praf de stele și pensule speciale, cu cozile aurite. Făuritorul de puzzle-uri era atât de încântat de opera lui, încît s-a hotărât să nu mai împartă imaginea într-o sumedenie de piese. Voia ca cei mici să trăiască magia clipei numaidecît.

În vreme ce făuritorul de puzzle-uri își împacheta creația, în prăvălie intră un băiețel, nerăbdător să vadă ce-a mai ieșit din mâinile bătrânului. Făuritorul de puzzle-uri îi dădu cutia, cu mâinile tremurând de emoție. Zîmbetul luminos dispăru brusc de pe fața băiețelului, lăsând locul tristeții. Evident, puștiul era dezamăgit de ceva. „Ce s-a întîmplat?” întrebă făuritorul de puzzle-uri. Băiețelul îi spuse că tot farmecul stătea

în reconstruirea imaginii! Bătrânul înțelese mesajul imediat. Și, cu aceeași dragoste și grijă cu care o făurise, împărți imaginea în cât mai multe fragmente, pe care le amestecă în cutie. Apoi dăruie copiilor ceea ce voiau ei mai mult decât orice pe lume – bucuria și satisfacția de a reconstrui ei înșiși acel puzzle magic.

Pentru ca Vasul să aibă ocazia de a-și crea propria împlinire, Lumea Nesfârșită a fost transformată într-un puzzle. Permițând Vasului să refacă acest puzzle al Creației, noi, Vasul, devenim creatorii împlinirii noastre și sursa bucuriei noastre, împlinindu-ne astfel cea mai arzătoare dorință și cea mai profundă necesitate.

Pe lângă crearea acestor piese de puzzle, mai era necesar încă un element vital pentru ca Vasul să devină cu adevărat un făuritor de Lumină.

Puterea întunericului

O lumânare aprinsă nu răspândește nici un fel de lumină într-o zi însorită. Lumânarea este inutilă în acest cadru copleșit de lumină. Dar, într-un stadion întunecat, până și o singură lumânare devine vizibilă și capătă valoare. În mod similar, Vasul nu era capabil să creeze și să împartă Lumină într-un loc care deja răspândea Lumină. Era absolut esențial să se nască o zonă de întuneric pentru ca Vasul să se poată transforma dintr-un recipient pasiv într-o ființă care să dobândească și să creeze cu adevărat Lumină și împlinire.

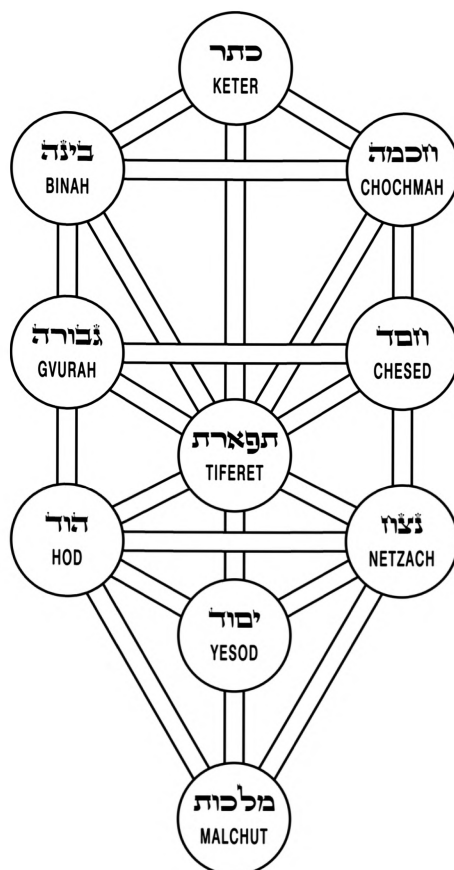
Următoarea întrebare: Prin urmare, cum de a reușit Lumina să-și ascundă strălucirea?

O cortină decadimensională

Pentru a ascunde Lumina orbitoare a Lumii Nesfârșite, au fost ridicate zece cortine. Fiecare cortină reducea și mai mult strălucirea Luminii, prefăcând-o treptat aproape în întuneric.

Aceste zece cortine au creat zece dimensiuni distincte. În limba arameică au primit numele de *Cele Zece Sefirot*.

Cele Zece Sefirot

Keter, dimensiunea din vârf, reprezintă zona cea mai strălucitoare a Luminii, cea mai apropiată de Lumea Nesfârșită. *Malchut*, aflată la bază, reprezintă dimensiunea cea mai întunecată, universul nostru fizic.

Singurul rest de Lumină din universul nostru întunecat este o „lumină pilot“, care ne susține existența. Lumina pilot este forța vitală a umanității. Această lumină pilot este forța care dă naștere stelelor, susține sorii și pune totul în mișcare – inimi, galaxii, mușuroaie de furnici.

Împrăștierea pieselor de puzzle

Un puzzle poate fi considerat astfel numai dacă există un *spațiu* care îi separă piesele și un *timp* în care acestea să poată fi reasamblate.

Lumea Nesfârșită este o zonă fără timp și fără spațiu; de aceea Lumina a trebuit să le creeze. Acest lucru s-a întâmplat *automat*, în clipa în care Lumina a fost ascunsă în spatele celor zece cortine.

Diminuarea Luminii a însemnat ascunderea adevăratelor ei însușiri:

- Dacă Lumina există de o parte a unei cortine, într-unerul trebuie să se materializeze de cealaltă parte, atunci când cortina blochează Lumina.
- La fel, dacă atemporalitatea este realitatea aflată de o parte a unei cortine, de cealaltă parte se creează iluzia timpului.
- Dacă există ordine perfectă de o parte a cortinei, în cealaltă dimensiune există haosul.

▪ Dacă există deplinătate și unitate desăvârșită de o parte a cortinei, de cealaltă parte există spațiu, fragmentare și legile fizicii.

▪ Dacă Dumnezeu este o realitate și un adevăr evident de o parte a cortinei, păgânismul și ateismul sunt realitatea aflată de cealaltă parte. (Astfel, ateii ar putea avea dreptate atunci când spun că nu există Dumnezeu. Dar singurul nostru obiectiv cu adevărat uman în această lume este să depășim zona 1% și să descoperim un adevăr mai înalt, care este subiectul acestei cărți.)

Ai început să înțelegi cum stau lucrurile? Atunci bun venit în lumea noastră, lumea întunericului și a dezordinii!

Amăgirea întunericului

Deși ne poticnim mereu în întunericul și tumultul acestei lumi fizice, nu ne pierdem curajul, fiindcă, în realitate, Lumina este încă aici! Acoperă o veioză cu mai multe bucăți de stofă și, până la urmă, camera se va întuneca. Veioza însă strălucește la fel ca până atunci. Intensitatea luminii nu s-a schimbat. Au apărut în schimb bucățile de stofă care acoperă lumina. Lumina Lumii Nesfârșite se comportă la fel. Kabbalah ne învață cum să îndepărtăm bucățile de stofă una câte una, ca să refacem acel puzzle al Creației și să aducem din ce în ce mai multă Lumină în viața noastră.

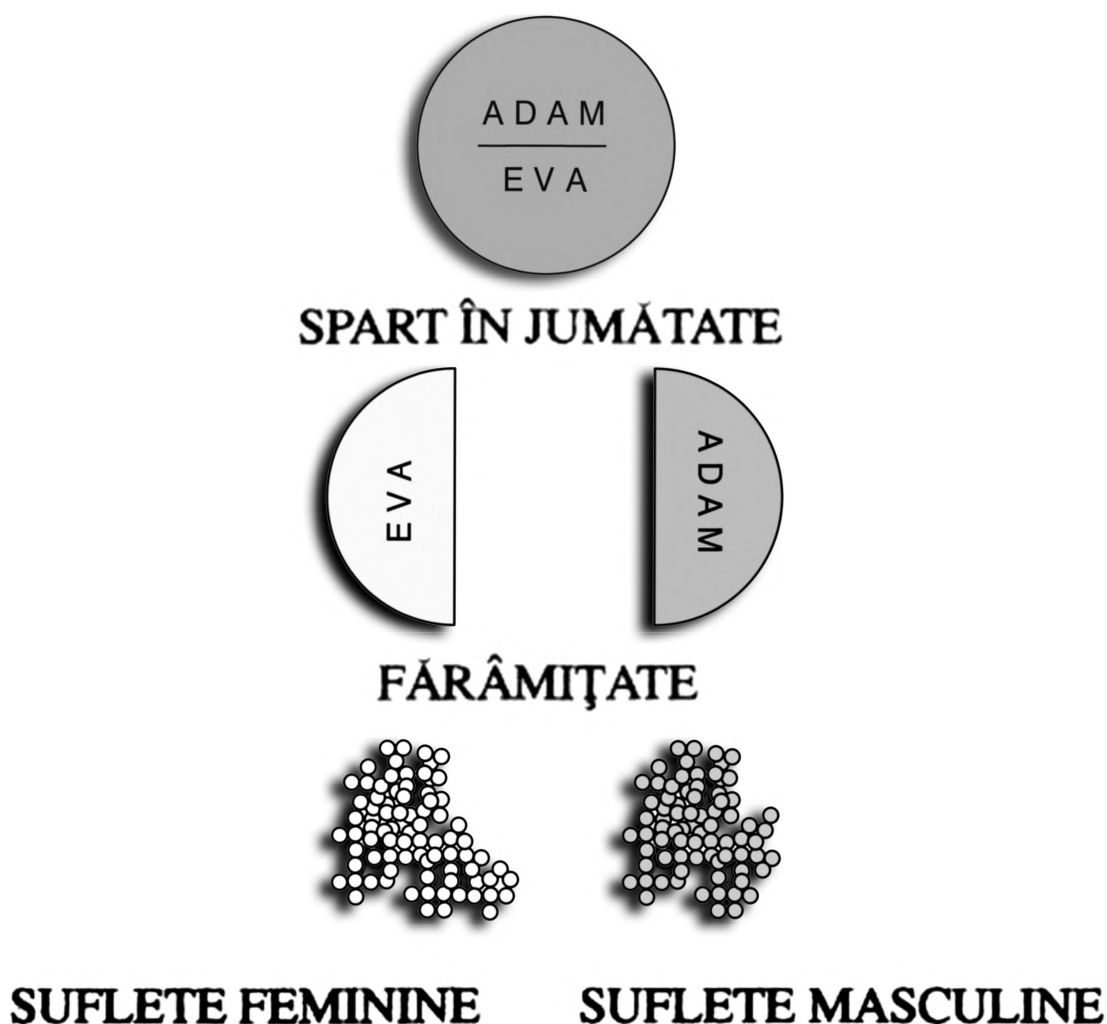
Adam și atomul: părtași în Creație

Într-un proces a cărui descriere depășește intențiile acestei cărți, singurul Vas infinit s-a împărțit în două forțe distincte ale energiei spirituale: principiul masculin, numit Adam, separat de principiul feminin, numit Eva.

Aceste două segmente s-au făcut apoi fărâme, nenumărate, dând naștere sufletelor masculine și feminine. Toate fărâmele marunte au dat naștere regnului animal. Toate acele fărâme mai mici decât regnul animal au creat regnul vegetal și tot așa, până la fragmentele de materie și energie care alcătuiesc cosmosul. Astfel, absolut totul, de la atomi la zebre, de la microbi la muzicieni, este rezultatul acestei fărâmițări cosmice. Totul este o bucată din Vasul inițial.

Adam a devenit atom. Sau, mai precis, Adam a devenit protonul dintr-un atom, în timp ce Eva a întrupat electronul. Acestea sunt cele două principii energetice – masculin și feminin – care animă universul nostru.

Sufletul fiecăruia dintre noi a făcut parte din Sufletul prim, primordial, infinit, care s-a spart și s-a fărâmițat.

Prin urmare, potrivit Kabbalei, tot ceea ce se află în univers este impregnat cu propria scînteie de Lumină, propria forță vitală. Înseamnă asta oare că până și obiectele pe care le considerăm neînsufleteite au suflet? Că piatra are suflet? Răspunsul este afirmativ! Singura diferență dintre sufletul unei pietre și sufletul unei „pietre în casă” este intensitatea dorinței lor de a primi Lumină.

Cu cât o entitate își dorește și primește mai multă Lumină, cu atât mai mari îi sunt inteligența și conștiința de sine. Ființa umană este mai inteligentă și are mai multă conștiință decât o furnică, iar furnica este mai inteligentă și are mai multă conștiință decât o piatră.

Suflete care interacționează

Dat fiind că Vasul s-a făcut fărâme, fiecare scînteie a sufletului are acum cu cine să împartă și să interacționeze pentru a crea Lumina și pentru a reasambla piesele din puzzle.

Așadar, acum știi cine ești cu adevărat: o scînteie a Vasului inițial, care s-a făcut fărâme. La fel este și cel mai bun prieten sau cel mai rău dușman al tău. Chiar și plantele din grădina ta!

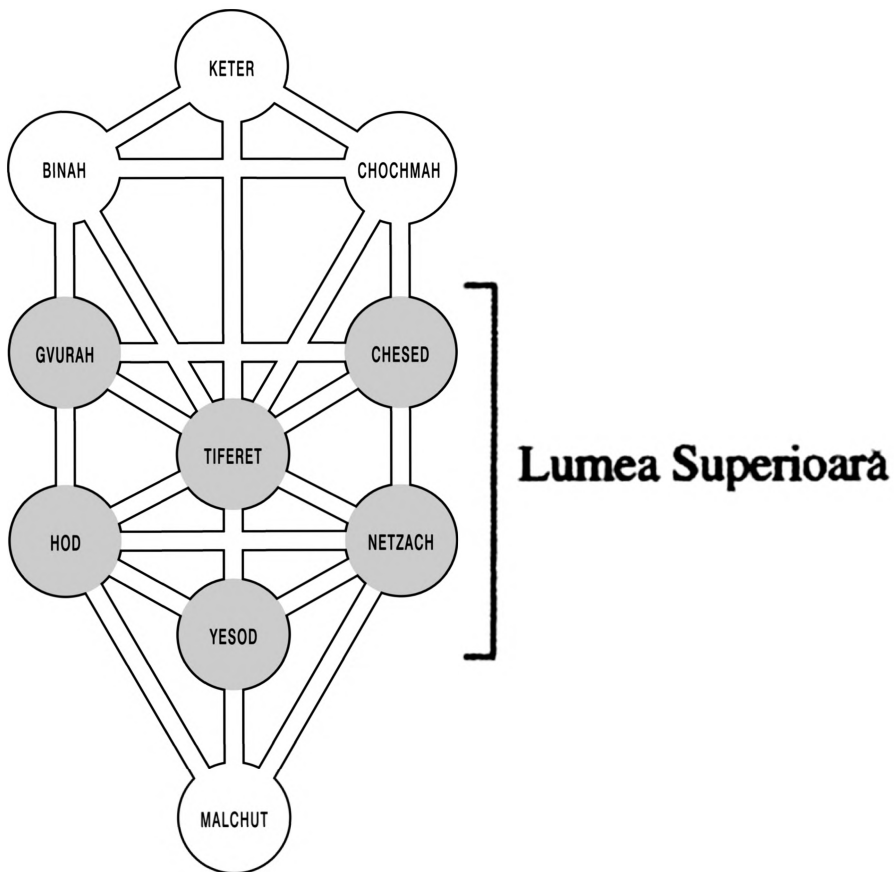
Mai știi și că însăși esența ta, materialul din care ești alcătuit, este *dorința*. Dorești Lumina. Ceea ce înseamnă că dorești fericire, înțelepciune, distracție, împlinire, pace sufletească, bunăstare și foarte multă plăcere. Toate aceste elemente ale Luminii au fost ascunse pentru ca tu să devii *sursa* ei.

Înainte de a dezvălui cum devenim adevărata sursă a propriei Lumini, trebuie să menționăm încă o fază importantă a Creației, fiindcă aceasta ne spune precis unde se află Lumina și cum putem ajunge la ea ori de câte ori vrem.

Durerile Facerii

În clipa în care Vasul s-a făcut fărâme, cele zece dimensiuni s-au contractat brusc pentru a da naștere universului nostru.

Șase dintre cele zece dimensiuni au devenit una singură, cunoscută sub numele de Lumea Superioară.

Această contracție, potrivit Kabbalei, este secretul expresiei „cele șase zile ale Facerii“. La urma urmelor, de ce ar avea nevoie un Creator atotputernic de o anumită perioadă de timp ca să creeze un univers? Dumnezeu ar trebui să poată crea un univers în mai puțin de o nanosecundă!

Kabbalah este de acord aici. Cele șase zile ale Facerii nu au nici o legătură cu conceptul de timp așa cum îl cunoaștem noi. Expresia este un cod care exprimă contopirea celor șase dimensiuni într-una singură.

Știința ajunge Kabbalah din urmă

La 2 000 de ani după ce vechii Kabbaliști au dezvăluit că realitatea există în zece dimensiuni – și că șase dintre aceste dimensiuni sunt comprimate într-una singură – fizicienii au ajuns la aceleași concluzii, așa-numita teorie a supercorzilor.

Potrivit acestei teorii, universul nostru este alcătuit din bucle minuscule, care vibrează și seamănă cu niște corzi. Vibrațiile diferite ale corzii dau naștere la particule diferite de materie.

Brian Greene, unul dintre susținătorii de frunte ai acestei teorii, o descrie în cartea *Universul elegant: supercorzi, dimensiuni ascunse și căutarea teoriei supreme* astfel:

La fel cum vibrațiile unei corzi de vioară dau naștere la diferite note muzicale, tot așa și vibrațiile unei corzi fundamentale dau naștere la diferite mase și sarcini de forță. Teoria corzilor necesită și alte dimensiuni spațiale care, probabil că, prin răsucire, devin foarte mici, fiindcă nu se pot vedea.

După cât se pare, pentru ca această teorie să aibă valabilitate, dimensiunile trebuie să fie zece la număr. Și, potrivit oamenilor de știință, numărul dimensiunilor care s-au răsucit și s-au comprimat într-una singură este de șase. Aceleași numere date și de vechii Kabbaliști!

Profesorul Michio Kaku este o autoritate internațională în fizica teoretică și un susținător de frunte al teoriei supercorzilor. În cartea sa, *Hiperspațiu*, profesorul Kaku scrie:

Universul este o simfonie de corzi care vibrează. Iar când se mișcă în spațiul-timp decadimensional, corzile îndoaie spațiul-timp din jurul lor, exact la fel cum susține relativitatea generală... în timpul Big Bangului, șase dintre cele zece dimensiuni s-au răsucit (s-au „comprimit”), alcătuind o minge minusculă, iar celelalte patru s-au extins brusc, generând Universul pe care îl percepem.

Profesorul Kaku a discutat impactul acestei noi (sau vechi) idei asupra comunității oamenilor de știință. „Pentru susținătorii ei, această previziune, conform căreia Universul a avut inițial zece dimensiuni, introduce o nouă matematică, uluitoare, în lumea fizicii”, scrie doctorul Kaku. „Pentru critici, ea sună a *science fiction*”.

Doctorul Kaku a rămas surprins de asemănările șocante dintre Kabbalah și teoria supercorzilor:

Este straniu că numerele magice ale fizicii și teoriei câmpului unificat se găsesc în Kabbalah!

O știință practică

Ce înseamnă pentru noi, din punct de vedere practic, toată această flecăreală științifico-Kabbalistică? Cum se leagă întâmplările din viața noastră de o explozie care a avut loc cu aproximativ 15 miliarde de ani în urmă? Ce contează dacă universul are 10 dimensiuni sau 50 de dimensiuni? Ce legătură are acest lucru cu factorii stresanți din viața noastră? Mulți rabini, erudiți și oameni de știință au recunoscut că există asemănări izbitoare între Kabbalah, Big Bang și teoria supercorzilor. Și ce dacă? Cât de relevante sunt acestea pentru temerile, fobiile și dorințele noastre de împlinire nesfârșită? Ce anume le leagă de nevoia noastră neostoită de fericire permanentă?

Aici intervine geniul Kabbalistului Rav Ashlag: el a sintetizat aceste concepte și le-a adus la nivelul la care își pot revela raporturile cu fericirea umană.

Cum am mai spus înainte, cele șase dimensiuni care se situează nu departe de percepția noastră sunt cunoscute sub numele de Lumea Superioară.

Lumea Superioară reprezintă zona 99% despre care am vorbit în primele capitole (vezi ilustrația de la pagina 126).

- Zona 99% este cea pe care o atingem în acele momente rare de clarviziune, extaz, intuiție mistică, conștiință amplificată, manifestare a celui de-al șaselea simț, epifanie sau inspirație în alegerea numerelor câștigătoare la loterie!

- Când a marcat coșul care a decis câștigătoria Campionatului Național NCAA și l-a lansat în lumea baschetului, Michael Jordan a încercat o bucurie provenită din această zonă.

- Când inima îți bate cu putere și te lași cuprins de pasiune la vederea sufletului pereche, ești în contact cu zona 99%.

- Când stai întins pe plajă, și te lași învaluit de razele soarelui, și simți că nu ai nici o grijă, această seninătate aproape supranaturală izvorăște din Lumea Superioară.

- Ori de câte ori guști plăcerea, fericirea, liniștea, pacea interioară, calmul și crezi că poți învinge orice obstacol, atingi nivelele superioare ale Celor Zece Sefirot.

Așa cum am mai spus, aceasta este zona despre care a scris Platon – lumea atemporală a Ideilor sau Formelor care există „dincolo” de lumea fizică a celor cinci simțuri. Extraordinar este faptul că sir Isaac Newton, considerat a fi cel mai mare om de știință al tuturor timpurilor, spunea că Platon a împrumutat aceste concepte din Kabbalah, folosindu-le pentru a-și exprima propria viziune despre realitate. Într-unul dintre manuscrisele lui teologice, Newton scria:

Călătorind în Egipt pe când israeliții trăiau în număr mare în acea țară, Platon și-a formulat acolo opiniile metafizice despre ființele superioare și cauzele tuturor lucrurilor, pe care le numește Idei și pe care Kabbaliștii le numesc Sefirot.

Când ne înălțăm pentru a ne conecta la această lume superioară, aducem schimbarea stabilă, pozitivă în viața noastră. Nu

uita, dacă îți miști brațul care creează umbra pe perete, umbra de pe perete va răspunde automat. Când „mișcăm“ cele 99 de procente, lumea noastră, zona 1%, se mișcă și ea.

De câte ori ne-am întrebat: „Unde este Dumnezeu când avem cea mai mare nevoie de El?”.

De câte ori ne-am întrebat de ce este atât de greu să intrăm în contact cu Creatorul? Secretul intrării în contact cu Creatorul și al împlinirii rugăciunilor noastre este să știm *cum* să intrăm în contact cu Lumea Superioară cunoscută sub numele de zona 99%.

Vei învăța cum să faci acest lucru în paginile care urmează.

Teoria reactivității

Toată lumea se gândește să schimbe lumea, dar nimeni nu se gândește să se schimbe pe sine.

LEV TOLSTOI

Când privim în zona 99%, descoperim patru trăsături esențiale ale Luminii pe care le-am moștenit și pe care trebuie să le descoperim în lumea noastră ca să eliminăm Pâinea Rușinii.

Acestea sunt:

- A fi *Cauza*
- A fi un *Creator*
- A fi *stăpân pe situație*
- A *împărtăși*

În lumea noastră fizică, aceste patru calități se contopesc într-o singură însușire. Tatăl meu, Kabbalistul Rav Berg, o exprimă elegant într-un singur cuvânt, legat direct de comportamentul uman: **PROACTIV!**

Mai mult de atât, toate trăsăturile Vasului – adică ale umanității – pot fi exprimate într-un singur cuvânt:

REACTIV!

Reactiv înseamnă:

- A fi *Efectul*
- A fi o *Entitate Creată*
- A fi *sub Control oricărui lucru*
- A *primi*

Continuarea definirii comportamentului reactiv

**Comportamentul reactiv se întemeiază pe Dorința ome-
nească de a Primi. Aceasta este dorința inițială creată în Lumea
Nesfârșită. Comportamentul reactiv include lăcomia, egoismul,
indulgența față de sine, furia, invidia ș.a.m.d.**

**Comportamentul reactiv se referă la orice reacție pe care
o avem la situațiile externe. Acest comportament poate
include resentimentul, gelozia, mândria, propria desconside-
rare, setea de răzbunare și, bineînțeles, tradiționala și demo-
data ură.**

Oprește-te o clipă și reflectează la aceste reacții.

Amintește-ți de momentele în care ai încercat aceste trăiri.

**Gândește-te la situațiile care ți-au declanșat aceste
sentimente.**

**Într-adevăr, 99% din comportamentul nostru este reactiv.
Pentru că așa suntem construiți. Nu uita, esența noastră este
Dorința de a Primi împlinirea.**

Conștiința noastră se bazează pe dorințe reactive, impulsive, instinctive. Ridicarea deasupra acestei conștiințe constituie adevărata transformare spirituală.

Și acum să vedem cum acționează toate aceste concepte Kabbalistice în lumea noastră reală.

Sensul vieții

În termenii cei mai simpli, misiunea Vasului este de a se transforma dintr-o forță reactivă într-una proactivă. Ceea ce înseamnă că...

Acesta este scopul suprem al vieții;

Motivul existenței noastre;

Sensul vieții noastre;

Acesta este drumul de întoarcere acasă;

Calea spre împlinirea nesfârșită;

Secretul eliminării Pâinii Rușinii și al exprimării ADN-ului nostru dumnezeiesc;

Și adevărata definiție a expresiei „transformare spirituală“.

Și astfel dezvăluim cel de-al Patrulea Principiu al Kabbalei

**Scopul vieții este transformarea spirituală
dintr-o ființă reactivă într-una proactivă.**

Deconstruirea Teoriei Reactivității

- Când ~~reacționăm~~ la o situație sau un eveniment din viața noastră, suntem doar un efect și nu o cauză; suntem reactivi, nu proactivi.
- Dacă ne trăim viața fără să evoluăm sau să ne schimbăm în bine, nu ne ~~creștem~~ noi nivele spirituale de existență.
- Când lăsăm ca forțe exterioare să ne influențeze sentimentele, în mod pozitiv sau negativ, am renunțat la **control**.
- Când ne manifestăm egocentric, nu ~~dăruim~~, ci ne satisfacem ego-ul.

Meditează la aceste lucruri înainte de a trece la pagina următoare!

Un Big Bang spiritual

Ori de câte ori reacționăm în viață, la mânie sau la plăcere, energia pe care o simțim reprezintă o conectare *directă*, periculoasă la zona 99%. Aceasta este Lumina pe care a primit-o Vasul prima dată în Lumea Nesfârșită. Această Lumină ne umple brusc de energie. Un val de plăcere. Un sentiment de satisfacție. Dar tot această Lumină inițială a dat naștere și Pâinii Rușinii! *Vasul a respins această Lumină fiindcă a fost primită în mod reactiv.*

Ori de câte ori reacționăm reactiv, ne negăm natura dumnezeiască. Sufletul nostru joacă din nou actul inițial al Rezistenței, întrerupând astfel fluxul Luminii. O versiune spirituală a Big Bangului. Metaforic vorbind, se aruncă o altă bucată de stofă peste veioză. Viața se întuneacă. Și atunci plăcerea se duce. Fiorul devine amintire. Emoția s-a risipit. De aceea suntem atât de amărâți după ce am explodat de mânie în fața partenerului nostru de viață. De aceea clacăm după ce am trăit momentul de extaz oferit de droguri. De aceea dispare exaltarea după ce ne-am cumpărat o mașină sau ceva de îmbrăcat. Satisfacția sau plăcerea pe care am simțit-o nu a fost rezultatul propriilor noastre eforturi proactive. Un factor extern ne-a produs împlinirea.

La fel, dacă cineva ne face un compliment, de pe urma căruia ne simțim mai bine, *cealaltă persoană* este cauza – noi suntem doar efectul. Fericirea noastră va fi doar temporară. Sufletul nostru este obligat să *rejoace* actul Rezistenței și să întrerupă Lumina ca să prevină Pâinea Rușinii. Întunericul este rezultatul final.

O alternativă spirituală

Mai există o opțiune care poate împiedica producerea unor „Big Banguri spirituale“ în viața noastră: folosirea proactivă a Rezistenței, ceea ce înseamnă neutralizarea tuturor impulsurilor noastre reactive prin voință.

Deși acest lucru poate fi exprimat printr-o singură propoziție, realizarea lui necesită o voință și un autocontrol aproape supraomenesec. Vom afla curând de ce e mai ușor de spus decât de făcut. Dar, mai întâi, încercă următorul exercițiu ca să înțelegi mai bine sensul Rezistenței și să înveți ce înseamnă cu adevărat transformarea.

Testul celor 100 000 de dolari

Scenariul 1: Pe o masă dintr-un birou se află 100 000 de dolari în bancnote mici. Cineva intră și vede banii. Se asigură că nu-l vede nimeni, ia banii și fuge cu ei.

Scenariul 2: Cineva intră și vede banii. Începe să tremure numai la gândul că i-ar atinge, dărimite să-i și fure. Fuge repede din birou și chiar din clădire.

Scenariul 3: Cineva intră și vede banii. Se asigură că nu-l vede nimeni. Ia banii și dă să fugă. Dar se oprește. Stă câteva clipe nehotărât, apoi pune banii la loc.

Scenariul 4: Cineva intră și vede banii. Îi ia și îi vâra într-o servietă. Încuie servieta și o dă poliției spre păstrare. Lasă un bilet pe birou în care îl îndeamnă pe cel care a uitat suma de bani acolo să ia legătura cu el. El îl va trimite la cei care sunt acum în posesia banilor.

Care scenariu dezvăluie mai multă Lumină spirituală în lumea noastră? Care persoană are parte de cea mai multă Lumină spirituală în viața ei? Pornind de la tot ceea ce am aflat

până acum, să examinăm pe scurt fiecare scenariu ca să aflăm răspunsul.

Scenariul 1: În acest caz omul este mânat de Dorința lui reactivă, instinctivă, de a Primi, care îi spune să ia banii și să părăsească biroul în fugă. Comportamentul reactiv nu produce nici un fel de Lumină.

Scenariul 2: Acest om reacționează pur și simplu la dorința lui instinctivă de a se teme până și de gândul că ar putea fura banii. Reacția la instinctul lui natural nu produce nici un fel de Lumină. Omul intră și iese din clădire neschimbat.

Scenariul 3: La început, omul reacționează la dorința de a fura banii, dar apoi pune capăt reacției. O elimină, proactiv. Apoi, împotriva instinctului inițial, își transformă natura și pune banii la loc. Trecerea lui de la reactiv la proactiv arată Lumină spirituală.

Scenariul 4: Aici omul pur și simplu reacționează la dorința lui instinctivă de a face ceea ce se cuvine a fi făcut. Se afla deja într-o stare de spirit proactivă în ceea ce privește furtul banilor. Nu are loc nici o schimbare de natură. Omul rămâne același, de la început și până la sfârșit. Potrivit Kabbalei, un astfel de comportament nu produce mai multă Lumină. Omul plin de onoare din acest scenariu poate însă produce Lumină. După ce înapoiază banii nu trebuie să reacționeze la ego-ul lui, care îi spune cât este el de cumsecade și de virtuos. El trebuie să reziste la Dorința de a Primi – care, în cazul acesta, înseamnă *dorința de a primi laude pentru fapta lui bună*. El trebuie să-și dea seama că marea ocazie nu este actul fizic de înapoiere a banilor, ci ținerea în secret a faptei lui bune și respingerea laudei de sine.

Amintește-ți mereu că trăsăturile noastre pozitive nu pot aprinde Lumina. Lumina se aprinde numai atunci când ne identificăm, ne eliminăm și ne transformăm caracteristicile negative reactive. Nivelul schimbării naturii noastre este cel care determină dimensiunile împlinirii noastre.

Lunga coadă a vieții

Când te mai afli la o coadă lungă în fața unui bancomat, la o casă dintr-un supermarket sau într-un blocaj de circulație, rezistă pornirii de a reacționa. Nu te simți frustrat. Nu-ți pierde răbdarea. Nu te înfură. Coada nu face decât să te pună la încercare, să-ți ofere ocazia de a nu reacționa. Dacă reacționezi, te lași controlat de situație. Situația devine cauza, iar tu devii efectul.

Amintește-ți mereu că motivul pentru care nu trebuie să reacționezi la lunga coadă din supermarket, la șoferul nebun care îți taie calea pe șosea sau la cumnatul care te scoate mereu din sârte nu are nimic de a face cu politetea. Și nici cu morala, etica sau alt principiu altruist. Are de a face cu tine – vezi întrebarea: „Tu cu ce te alegi din treaba asta?”

Niciodată despre morală

Din punct de vedere istoric, morala și etica nu au dus niciodată la pace și la unitate. Chiar dacă este un concept nobil, moralitatea nu va schimba niciodată natura bestiei. Nu a schimbat-o și nici nu o va schimba vreodată. Suntem o specie de primitori – vezi întrebarea: „Eu cu ce mă aleg din treaba asta?” Ceea ce nu-i rău. Aceasta a fost și intenția Creatorului.

Pentru a fi motivați să treacă la acțiune, oamenii trebuie să *primească ceva* în schimb. Scopul Rezistenței este să te apropie de Lumină, ca să *poți* primi. Prin urmare, oprește-ți dorința reactivă de a te gândi mereu la tine însuși – nu fiindcă acesta ar fi un lucru bun din punct de vedere moral, ci fiindcă transformarea îți va servi propriile interese. Este un paradox: Când nu te mai gândești la tine și nu mai primești, Lumina se gândește la tine și atunci poți primi totul, *fără teama că vei pierde mai târziu!*

Fiecare dintre noi are puterea de a avea o viață împlinită, prin transformarea propriei naturi. Când cei mai mulți dintre noi vor ajunge la acest nivel, lumea va fi scăldată de Lumină!

Momentul transformării

Avem două opțiuni în viață:

1. Să reacționăm la o situație, caz în care sufletul nostru va rezista Luminii, lăsându-ne în întunericul zonei 1%.

2. Să rezistăm proactiv dorinței de a reacționa, conectându-ne astfel la realitatea 99%.

A doua opțiune elimină Pâinea Rușinii, făcând loc Luminii să ne umple viața la un moment dat. Cu alte cuvinte, în clipa în care rezistăm unei reacții, are loc o anumită transformare a personalității, acesta fiind chiar scopul existenței noastre. Ne conectăm automat la cele 99%, iar Lumina începe să strălucească într-o proporție corespunzătoare.

De unde și cel de-al Cincilea Principiu Spiritual:

**În clipa transformării noastre,
intrăm în contact cu zona 99%!**

Formula transformării

Schimbarea reacției în proacțiune funcționează astfel:

- 1. Apare un obstacol.**
- 2. Îți dai seama că reacția ta – și nu obstacolul – reprezintă adevăratul dușman.**
- 3. Îți deconectezi sistemul reactiv, pentru a permite pătrunderea Luminii.**
- 4. Îți exprimi natura proactivă.**

Momentul transformării coincide cu etapele 3 și 4. Atunci îți conectezi sufletul la dimensiunea luminoasă a Luminii – zona 99%.

Aplicarea formulei transformării

Ia în considerare acest scenariu rupt din viață și urmărește cum funcționează formula:

1. APARE UN OBSTACOL

Amicul tău te repede.

2. REACȚIA TA EMOȚIONALĂ

Ești supărat. Furios. Jignit.

3. REACȚIA TA COMPORTAMENTALĂ

Îi răspunzi amicului cu aceeași monedă și nu mai vorbești cu el câteva luni de zile.

ANALIZA FORMULEI TRANSFORMĂRII

1. APARE UN OBSTACOL

Amicul tău te repede.

2. ÎȚI DAI SEAMA CĂ REACȚIA TA REPREZINTĂ ADEVĂRATUL DUȘMAN

Faptul că ești supărat, furios și jignit este adevăratul tău dușman – și nu amicul tău.

3. ÎȚI DECONECTEZI SISTEMUL REACTIV CA SĂ PERMIȚI PĂTRUNDEREA LUMINII

Eliberează-te de toate reacțiile emoționale. În loc să răspunzi cu aceeași monedă și să pui capăt relației, stăpânește-te. Chiar dacă nu ești tu de vină, lasă-ți amicul să dea frâu liber sentimentelor. Nu contează cine are dreptate și cine nu. Contează hotărârea ta de a nu reacționa.

4. ÎȚI EXPRIMI NATURA PROACTIVĂ

Te afli în contact cu zona 99%. Emoțiile pe care le vei simți acum, ca și următoarele tale acțiuni, vor izvorâ din Lumină. Automat vor apărea comportamentul și sentimentele pozitive. Vei constata o schimbare pozitivă surprinzătoare în situația cu

care te confrunți. Amicul tău va reacționa într-un mod la care nici măcar nu ai visat vreodată. Sau va apărea brusc o informație edificatoare privind relația voastră.

Mult prea des atenția noastră se concentrează pe detaliile exterioare. Ne jignește o persoană la care ținem mult. Ratăm o afacere. Nu suntem de acord cu cineva. Ne insultă cineva. Un coleg este promovat în locul nostru. Un amic ne lovește pe la spate. În fiecare zi, evenimentele de natură externă declanșează reacții în noi. Dar, în loc să reacționezi, aplică formula și vei vedea că se întâmplă miracole!

Jocul cel mai vechi

Imaginează-ți optsprezece persoane adunate pe un teren de baseball. Toate înzestrate cu calități sportive ieșite din comun, la nivelul lui Joe DiMaggio, Babe Ruth, Sandy Koufax și Alex Rodriguez. Toată lumea primește echipamentul necesar unui meci de baseball: băte, mingi și mănuși. Chiar și câte un pachetel cu gumă de mestecat.

Dar să presupunem că acestor persoane le lipsește un element vital – regulile jocului. Nici una dintre ele nu a auzit vreodată de baseball și nu are habar cum se joacă. Ce s-ar întâmpla dacă acestor persoane li s-ar spune să joace baseball și nu li s-ar permite să părăsească terenul de joc până când nu ar ajunge la nivelul campionatului mondial?

Imaginează-ți haosul care s-ar crea! Certurile. Conflictele. Frustrarea. Abandonurile. Unii jucători ar încerca să facă singuri regulile. Deși sunt înzestrați cu calitățile unor vedete ale baseballului, acești jucători nu ar face decât să transforme totul într-un pandemoniu.

Potrivit Kabbalei, nu contează cât talent avem. Fără regulile jocului nu sfârșim decât în haos. Astfel ajungem la un joc cu mult mai vechi decât baseballul și cu mult mai misterios.

Regulamentul acestui joc extrem de solicitant a fost consemnat într-un vechi manuscris Kabbalistic, cu vreo două mii de ani în urmă. Cartea se numește *Zohar* și conține toate secretele spirituale care conduc jocul vieții.

Potrivit *Zoharului*, fiecare dintre noi este un potențial Babe Ruth în jocul vieții. Fiecare dintre noi se naște în această lume extrem de talentat. Dar, pentru cei mai mulți dintre noi, acest talent rămâne neexploatat – fiindcă jucăm fără a cunoaște regulile jocului. Rezultatul? Luptăm, ne certăm, devenim niște frustrați și inventăm jocuri noi, pe care le jucăm după propriile reguli, în fiecare zi. Fără nici un folos.

Kabbalah ne oferă reguli, dar nu impune constrângeri asupra experienței noastre de zi cu zi. Ea ne pune la dispoziție un set de legi spirituale care ne eliberează și ne fac mai puternici la minte și la trup. Aceste legi sunt cele treisprezece Principii Kabbalistice prezentate în cartea pe care o ții în mână.

Cu ochii legați

Înainte de a începe să înțelegem principiile spirituale ale Kabbalei la un nivel mai profund, trebuie totuși să depășim un obstacol. Acele persoane talentate de pe terenul de baseball au acum un regulament, dar ce s-ar întâmpla dacă le-am lega la ochi înainte de a intra pe teren? Chiar dacă știu regulile, nu pot vedea. Deci tot haos avem!

Potrivit Kabbalei, fiecare dintre noi se naște legat la ochi. Înainte de a putea să învățăm regulile jocului vieții și să le aplicăm cum se cuvine, trebuie să ne dezlegăm la ochi și să descoperim un lucru foarte important: *Cine este adversarul nostru în jocul vieții?*

Serviciul de contrainformații

Oare de ce natura umană pare atât de orientată spre un comportament autodistructiv? De ce ne angajăm în activități despre care știm că ne sunt contraindicate, chiar și atunci când nu vrem să o facem? De ce renunțăm la ceea ce este bun pentru noi pentru ceea ce ne face rău? De ce lăcomia este mai tentantă și mai incitantă decât generozitatea? De ce ne vine atât de ușor să devenim dependenți de tot ceea ce este rău? De ce este atât de greu să avem obiceiuri bune? Este ușor să facem o pasiune pentru un nou tip de ciocolată chiar de la prima îmbucătură. Dar este aproape imposibil să ne obișnuim cu o porție de dovlecei înăbușiți, chiar după atâția ani în care l-am înghițit cu noduri.

Furia, teama, gelozia, lenea – toate reacțiile noastre comportamentale negative și distructive – sunt precum forța gravitațională. Oricât de mult am încerca să sărim trei metri în înălțime, nu se poate. Negativitatea ne trage mereu în jos, indiferent cât de hotărâți am fi să ne eliberăm. Face parte din noi. În mod asemănător, forța de gravitație spre obiceiurile bune și însușirile pozitive pare să nu funcționeze niciodată. Dimpotrivă, când vine vorba despre lucruri care nu pot decât să ne folosească, suntem mânați de repulsie. Există un serviciu de contrainformații în noi, care ne sabotează constant eforturile de a schimba situația în mai bine.

Partea a IV-a

Jocul, adversarul nostru și arta transformării

Cealaltă voce

Știi cum e: îți repeți, cu toată convingerea, că de mâine te pui pe regim și pe un stil de viață sănătos. Dar când te confrunți cu ziua de mâine – și cu o pizza cu brânză –, auzi ca din senin o a doua voce, care te convinge să amâni schimbarea stilului de viață pentru *mâine*. Ca și cum ai fi programat să dai greș atunci când e vorba să-ți îmbunătățești calitatea vieții.

Dar noi am venit pe lume ca să ne schimbăm firea! Acesta este târgul pe care l-am încheiat cu Lumea Nesfârșită. Noi, Vasul, nu am mai primi împlinirea adevărată și eternă dacă nu am renunța la Pâinea Rușinii, dacă nu ne-am transforma mai întâi natura reactivă într-una proactivă. Această misiune este extrem de dificilă. De fapt, este aproape imposibilă. Oare de ce este natura umană atât de înclinată spre tot ce e negativ?

Oare de ce răspunsul reactiv nu este însoțit nici măcar de cel mai mic efort, iar actul proactiv este practic imposibil?

Adversarul

Schimbarea adevărată se face atât de greu deoarece, ca în fiecare joc, și în cel al vieții avem în față un adversar care încearcă mereu să ne influențeze comportamentul și să ne dea viața peste cap.

Am învățat că, moștenind ADN-ul lui Dumnezeu, Vasul a vrut să dobândească Lumina și să fie sursa propriei împliniri. Una dintre căile prin care se ajunge la o înțelegere mai profundă a acestui concept este luarea în considerație a *scopului unui joc*.

În orice întrecere sportivă, scopul este acela de a învinge. Nu contează dacă e vorba despre Los Angeles Lakers, Chicago Cubs, Miami Dolphins, New York Rangers sau despre o echipă care evoluează în liga de juniori din Menomonee Falls. Dacă o întrebi pe vreuna dintre ele ce urmărește, răspunsul invariabil va fi: câștigarea jocului.

Dar oare acesta este scopul adevărat?

Să zicem că un Kabbalist ar invoca o formulă magică prin care echipa ta ar putea câștiga fiecare joc. Ai câștiga mereu, orice s-ar întâmpla. Joc după joc. Campionat după campionat. Rezultatul ar fi predeterminat, iar victoria ar fi mereu garantată.

Cum te-ai simți atunci? Ai descoperi foarte repede că jocul a devenit extrem de plictisitor. Stimulul s-ar pierde.

Prin urmare, putem oare spune că victoria este scopul suprem? De fapt, ce vrem noi de la joc este riscul, provocarea – și chiar posibilitatea de a fi înfrânt. Mai mult decât victoria, testarea capacității noastre este cea care face toți banii.

Înfrângerea unui adversar este cea care dă sens conceptului de victorie și care îi asigură existența.

Ce anume lipsea

Aveam „totul“ în Lumea Nesfârșită, *mai puțin un lucru*: capacitatea de a dobândi, de a merita și de a fi sursa împlinirii pe care ne-o dăruia Lumina. Prin urmare, am respins Lumina pentru a fi asemenea Luminii – pentru a deveni făuritorii propriei împliniri.

Am vrut să ni se ofere ocazia de a juca jocul Creației de unii singuri, de a risca să pierdem campionat după campionat, viață după viață, pentru acea singură șansă de a câștiga totul și de a ne întoarce acasă cu trofeul. Numai atunci am putea încerca sentimentul adevărat al realizării și al fericirii. Numai atunci ne-am putea înzeci puterile pentru a fi proactivi. Dacă nu am înfrunta cele mai mari încercări, sămânța proactivă divină din noi nu ar încolți niciodată cu adevărat.

Ca niște sportivi olimpici spirituali, trebuie să ne antrenăm mental și emoțional pentru ca natura noastră divină să evolueze și să se manifeste plenar. Acest antrenament ne satisface nevoia de a dobândi și de a crea Lumina în viața noastră, și de a elimina Pâinea Rușinii.

Compania

Un om își construiește o afacere de la zero, aducînd-o la nivelul unei corporații de mai multe milioane de dolari. După ce o conduce vreme de douăzeci și cinci de ani, se hotărăște să demisioneze din funcția de director general. Va fi doar președintele consiliului de administrație, o funcție mai degrabă onorifică.

Văzînd că fiica lui este înzestrată cu aceleași calități ca și el, omul nostru îi dăruiește 50% din companie, precum și funcția de director general. Promovarea însă constituie o problemă pentru tînăra femeie. Sângele, sudoarea și lacrimile tatălui ei au construit compania – nu ea – și, cu toate că tatăl i-a dat compania din dragoste, admirație și respect, tînăra se simte ca și cum ar fi primit o pomană.

Bineînțeles că fiicei i-ar plăcea să dețină jumătate din companie și funcția de director general, dar numai în condițiile dorite de ea. Drept care pune la cale o stratagemă. Compania are câteva mii de angajați, deci nu are cum să o cunoască toată lumea. Tînăra face o cerere de angajare într-unul dintre departamentele companiei. Este acceptată și muncește acolo, cu multă sîrguință, timp de câteva luni. Este promovată. Mai târziu, eforturile îi sunt răsplătite printr-o nouă promovare. Continuă să muncească la fel de bine mai mulți ani și, cu multă ambiție și străduință, și cu aptitudinile moștenite de la tatăl ei pentru afaceri, tînăra învață să se descurce în orice

situație, urcînd totodată pe scara succesului. În cele din urmă ajunge în fruntea companiei, devenind directorul ei general.

Care este diferența dintre a deveni peste noapte proprietarul unei companii și a ajunge în fruntea ei treaptă cu treaptă? Diferența este că, în mintea ei, fiica nu a dobîndit cu adevărat compania decât atunci când a ajuns în fruntea ei pornind de la munca de jos.

Fiica a știut că, din clipa în care va ajunge la conducerea companiei prin propriile puteri, se va putea bucura din plin de tot ceea ce a vrut să-i dea tatăl ei. Mai mult decât atât, numai așa tatăl își putea atinge scopul pe deplin.

Este important să înțelegem că tatăl nu a intervenit deloc în ascensiunea fiicei lui. Dacă aceasta ar fi întâmpinat vreo problemă, chiar dacă ar fi fost concediată, tatăl nu ar fi reacționat în nici un fel și ar fi lăsat-o să găsească singură soluția, indiferent cât de greu i-ar fi fost.

Tatăl avea încredere în fiica lui. Doar el o crescuse și știa că fusese binecuvîntată cu aceleași însușiri ca și el. Știa că, odată ajunsă în fruntea companiei, pe meritul ei, fiica lui ar fi ajuns să cunoască și să savureze acel minunat sentiment al realizării și al împlinirii care însoțește condiția de proprietar al unei companii.

În această poveste fiica este o metaforă pentru noi – Vasul –, iar fata este o metaforă pentru Lumină. Vasul trebuie să-și exprime natura sa proactivă moștenită pentru a elimina Pâinea Rușinii. Ca să fim proactivi trebuie mai întâi să fim reactivi. Ca să fim reactivi ne trebuie o provocare. Ca să dăm sens trecerii de la reactiv la proactiv, ca trecerea să fie completă și să merite efortul, avem nevoie de un adversar puternic, care să ne pună la încercare.

Cine este adversarul nostru?

Bătălia internă

Acum două mii de ani, *Zoharul* a dezvăluit cine este Adversarul. *Zoharul* chiar a identificat tehnicile, armele și strategiile folosite de acesta. Adversarul este cauza nevăzută a haosului care domină lumea fizică și spiritul uman. El este vocea care șoptește: „Mănâncă prăjitura. Începe regimul de luni“. El este cel care provoacă disperarea, pesimismul, teama, anxietatea, îndoiala și nesiguranța. Tot el stimulează trufia, cruzimea, lăcomia, gelozia, invidia, furia și răzbunarea.

Adversarul este vocea care spune: „Fă-o!“ chiar dacă știm că nu trebuie să facem acel lucru. Adversarul este vocea care spune: „Nu-ți bate capul cu asta!“, chiar dacă știm că ar trebui să o facem. Mai rău decât atât, chiar și atunci când vrem să opunem Rezistență, să încetăm de a mai fi reactivi, Adversarul nostru reușește, cu șiretenie, să ne facă să cedăm.

De exemplu:

- Îți propui solemn să mănânci numai alimente sănătoase dar, în clipa în care treci pe lângă un fast-food, Adversarul te convinge să-ți amâni decizia.

- Promiți să petreci mai mult timp cu familia, dar ceva te silește să lucrezi șaiszeci de ore pe săptămână.

- Ești la volanul mașinii și vezi un trecător care are nevoie de ajutor. Primul impuls este să oprești și să-l ajuți, dar Adversarul tău te convinge că o va face altcineva. Apeși pe accelerație ca să ajungi la un prânz oficial programat de mai mult timp, în timp ce, pe tot parcursul zilei, Adversarul găsește o explicație logică pentru comportamentul tău necivilizat.

- Îți propui să pui deoparte mai mulți bani în fiecare lună și să devii mai responsabil din punct de vedere financiar, dar în fiecare lună Adversarul te convinge să-i cheltuiești cu ușurință pe toți, justificându-ți fiecare banuț aruncat pe fleacuri.

- Intri într-o farmacie și dai o căruță de bani pe tot felul de vitamine, angajându-te să respecti un regim alimentar sănătos. Șase luni mai târziu, flacoanele stau pe același raft, pe jumătate pline. Anul următor istoria se repetă. De data aceasta promiți ca lucrurile să se schimbe – dar nu se schimbă nimic.

- Un prieten apropiat ți se confesează, împărtășindu-ți un secret personal. Îi promiți prietenului (și îți promiți și ție) că nu vei divulga secretul nimănui. Câteva zile mai târziu, Adversarul te înghiontește să-l spui, în timp ce stai la o bârfă cu altcineva. Te trezești pur și simplu că îți dai drumul la gură, chiar dacă, în timp ce vorbești, știi că nu ar trebui să o faci.

- Un prieten drag ție se mută într-o casă mai frumoasă decât a ta sau poartă un costum nou-nouț sau are o mașină nouă. Îți spui că trebuie să te bucuri pentru prietenul tău, dar invidia începe să te roadă și n-o mai poți controla, chiar împotriva voinței tale. Resentimentul și bucuria se luptă pentru a-ți controla emoțiile.

Un Adversar străvechi

De-a lungul istoriei, drept-credincioșii, filozofii și poeții au propus tot felul de nume pentru acest Adversar, printre care și Lucifer, Belzebut, domnul Hyde, Necuratul, Partea întunecată, Darth Vader, Prințul întunericului și Hârca-de-la-Soare-Apune!

Oricum l-am numi, vechii Kabbaliști spuneau că Adversarul e real. Cât se poate de real. Deși nu-l putem vedea, el există, așa cum atomii invizibili plutesc în aer și este la fel de omniprezent și de influent ca nevăzuta forță gravitațională. Numele lui adevărat în limba arameică, după cum spun vechii înțelepți Kabbaliști, este שָׂטָן. Acest nume se traduce prin „Satana” – cu accent pe a doua silabă (sa-tan).

Satana nu este diavolul cu coarne, înveșmântat în roșu, care mânuiește o furcă amenințătoare. Aceste superstiții nu au făcut decât să-i ascundă și mai mult scopul adevărat și identitatea. Numele lui este sinonim cu ego-ul nostru. Iar ego-ul nostru – adevăratul Adversar – conține toate formele de comportament reactiv.

Kabbalah spune că Adversarul nostru este cel mai mare magician. Însușirile lui amăgitoare sunt cel mai bine rezumate

de o replică din foarte ingeniosul film *Suspecții obișnuiți*, avându-l ca scenarist pe Christopher McQuarrie:

Cea mai mare șmecherie a diavolului este că i-a convins pe oameni că el nu există!

Există!

Acesta este adevărul gol-goluț. Adversarul este real, este ego-ul fiecăruia dintre noi. Dar Adversarul se ascunde atât de bine, încît am uitat de noi, am pierdut contactul cu noi înșine – cu sufletul nostru. Suntem conduși, dominați de capriciile eului și niciodată nu ne dăm seama că suntem bătuți și jucați pe degete de Adversar.

Ne străduim 24 de ore din 24 să satisfacem fiecare dorință a eului, indiferent cât de deșartă sau de autodistructivă ar fi ea. Aceste impulsuri venite de la Adversar ne controlează 99,999% din timp.

Adversarul ne face să credem că suntem victimele unor forțe exterioare și ale acțiunilor altor persoane. Ne convinge că dușmanul nostru este o altă persoană și nu natura noastră reactivă. Se ascunde tot timpul în cotloanele minții noastre, stă la pândă în străfundurile întunecate ale ființei noastre, fără ca noi să știm de existența lui. Nu mai contenește cu laudele la adresa noastră, pentru a ne face să credem că suntem geniali, că ne controlăm viața. El este de vină pentru toate îndoielile pe care le avem în legătură cu existența lui.

Dar cel mai important este că ne leagă la ochi ca să nu vedem natura noastră divină, ca să nu ne recunoaștem nici măcar

scopul în viață. Gândește-te. Câți dintre cei pe care îi cunoaștem se analizează în fiecare zi, încercînd să își elimine însușirile negative, reactive? Căci acesta este adevăratul scop al existenței noastre.

Iar dacă tot nu-ți vine să crezi așa ceva, pune-o tot pe seama Adversarului.

Modificarea ADN-ului nostru

Dorința de a Primi atrage energie. Dorința de a Primi poate atrage proprietăți materiale și spirituale pentru noi sau pentru a le împărtăși cu alții. Apariția Adversarului a adăugat un element nou *Dorinței* noastre firești *de a Primi*. Ca și cum ADN-ul nostru spiritual ar fi fost modificat prin adăugarea altor câtorva litere la genomul uman. Aceste litere genetice sunt:

n.u.m.a.i.p.e.n.t.r.u.s.i.n.e.

Umanitatea este acum saturată de *Dorința de a Primi numai pentru Sine*. Această nouă „genă egoistă” vine de la Adversar. E singura sursă și singura forță motivantă din spatele naturii reactive a umanității și a comportamentului nostru individualist, impetuos și nechibzuit. Ea este cea care îngreunează atât de mult transformarea din intolerant în tolerant.

Dorința de a Primi numai pentru Sine nu lasă nici un vârf de ață pentru ceilalți. Ca o gaură neagră în spațiul cosmic, această dorință mistuie tot ce se află în jurul ei, astfel încât nici măcar Lumina spirituală nu scapă de ea.

Diferența dintre Dorința de a Primi și Dorința de a Primi numai pentru Sine

Dorința de a Primi se manifestă atunci când râvnim la bogăția materială sau spirituală a cuiva. Drept care facem rost de ea. Ceea ce nu este o problemă.

Dorința de a Primi numai pentru Sine se manifestă atunci când intrăm în posesia unui obiect, cum ar fi un automobil sau un costum nou, dar îl privim chiorâș și îi purtăm pică vecinului pentru că și-a cumpărat același lucru, chiar dacă asta nu știrbește cu nimic importanța obiectului nostru. Cu alte cuvinte, ce-avem noi nu trebuie să mai aibă nimeni.

Adversarul nostru ne manipulează și ne controlează Dorința de a Primi numai pentru Sine în mai multe feluri, începând cu Câmpurile de Luptă.

Câmpurile de Luptă

Constatăm că Universul ne oferă dovezi ale existenței unei Puteri de planificare și control care au ceva în comun cu mintea noastră.

Sir JAMES JEANS, fizician

Lupta împotriva Adversarului nostru durează de mult timp și are loc pe un teren alunecos și prost înțeles – mintea ome-nească. Dar înainte de a înțelege cu adevărat ce înseamnă acest lucru pentru noi, trebuie să înțelegem ce este mintea cu adevărat.

Să zicem că membrul unui trib din comuna primitivă îndrăznește să părăsească jungla fără nici o cunoștință despre lumea modernă. Dă de un aparat de radio cu tranzistor din care se aude muzică și îl privește cu uimire, crezând că sursa muzicii este însăși cutia. Desface cutia și, fără să vrea, scoate tranzistorul. Muzica încetează. Asta îl convinge că radioul este sursa. De fapt, el crede că a ucis sârmana vietate. Desigur, noi știm că sursa muzicii este o stație de radio care emite de la multe mile depărtare.

Kabbalah ne învață că gândurile noastre nu își au originea în materia fizică a creierului, la fel cum nici muzica nu își are originea în partea fizică a radioului. Creierul este ca o antenă,

o stație de recepție care prinde semnalul și îl retransmite conștientului.

În anii '50, strălucitul neurochirurg Wilder Penfield și-a început cercetările asupra fenomenului creier-minte. Obiectivul lui era să explice cum apare conștiința din materia fizică a creierului. După patruzeci de ani de studiu exhaustiv, Penfield și-a recunoscut eșecul. În *Misterul minții* (Princeton University Press, 1975), o carte remarcabilă în care sunt detaliate cele patru decenii de cercetări, Penfield scria:

Mintea pare să acționeze independent de creier, la fel cum programatorul acționează independent de computer, oricât de mult ar depinde de acțiunea acelui computer pentru a-și atinge anumite scopuri. Dar cine – sau ce – este acel programator?

Războiul ratingurilor

Potrivit Kabbalei, două stații cosmice – Lumina și Adversarul – trimit semnale creierului nostru. Este o bătălie a ratingurilor pentru audiența minții – o bătălie a ratingurilor mult mai importantă decât au cunoscut vreodată televiziunile!

Dacă am putea învăța cum să ne dăm seama ce gânduri vin dinspre Lumină și care dinspre Adversar, ne-am putea controla viața.

Un bun început este acesta:

Orice gând limpede care ne strigă în urechi să reacționăm la o situație este Adversarul.

Orice gând care ne spune că suntem arhitecții propriului succes și că suntem mai buni decât ceilalți este vocea Adversarului. (Ideea că gândurile noastre sunt reacții chimice în interiorul creierului este tot creația vicleanului nostru Adversar.)

Dacă gândul de-abia se aude, o voce slabă care răzbate din străfundurile minții noastre, atunci el este cântecul Luminii. La fel, dacă ai o intuiție neașteptată sau o inspirație de moment, transmisiunea vine din zona 99%.

Aceste două frecvențe pe undele minții noastre se exprimă astfel:

- Gândurile Adversarului se manifestă sub forma minții și a eului nostru logic, rațional.
- Semnalul Luminii se manifestă sub forma intuiției, a viselor și a unei voci slabe, calme în străfundurile minții noastre.

De obicei, nu suntem în contact direct cu intuiția noastră. Drept rezultat, Adversarul ne stăpânește undele minții și cântă același cântec iar și iar – cântecul se numește *Reacție!*

Secretul preluării controlului asupra vieții noastre stă în întreruperea semnalului emis de Adversar. Atunci când ne oprim impulsurile reactive, îi întrerupem pur și simplu transmisiunea.

Atunci când reușim acest lucru, chiar și pentru o clipă, semnalul Luminii este liber să umple acel spațiu. Viața noastră și deciziile noastre își au rădăcina în înțelepciunea infinită. Facem alegerile corecte în mod automat. În minte ne vin gândurile drepte. Rostim cuvintele perfecte. Apar emoțiile proactive. Ne vin cele mai bune idei. Vedem imediat înțelepciunea ascunsă în argumentul unui coleg, al unui prieten sau al partenerului nostru de viață.

Dar, pentru a preîntâmpina acest lucru, Adversarul nostru are la dispoziție câteva strategii ingenioase și câteva arme ultrasofisticate.

Tactica

Singurul scop al Adversarului este să ne trezească Dorința de a Primi numai pentru Sine, cu scopul de a ne deconecta de la Lumină și de la zona 99%. Tactica lui principală este să apese pe butonul nostru reactiv cât e ziua de lungă. Cât timp apasă el pe buton, noi suntem roși de gânduri negative, de porniri egoiste și de impulsuri egocentrice axate pe Dorința de a Primi numai pentru Sine.

Astfel, pierdem legătura cu esența noastră, cu sufletul nostru. Veioza este acoperită cu o altă bucată de stofă. Cortina dintre 1% și 99% devine mai groasă. În viața noastră pătrunde și mai mult întuneric. Din acest întuneric apare haosul.

Dar atunci când opunem proactiv Rezistența inițială – a Vasului în Lumea Nesfârșită – refuzînd să reacționăm, tragem de o manetă de urgență care anulează butonul reactiv apăsător de Adversar. Această manetă activează o valvă de închidere care întrerupe imediat emoțiile reactive ce ne inundă trupul. Și atunci nu mai suntem reactivi. Suntem proactivi. Am intrat în contact cu sufletul nostru și cu zona 99%. Și atunci Lumina

de cealaltă parte a cortinei începe să strălucească în viața noastră.

Dar, ca orice adversar demn de luat în seamă, Adversarul nostru se întoarce pentru runda a doua.

Ce e sus e jos, ce e jos e sus

Kabbalistul Yehuda Ashlag, misticul secolului XX, spunea că, de obicei, oamenii percep întâmplările ca fiind exact opusul realității, fiindcă nu percep realitatea în totalitatea ei. Și oferea, ca exemplu, acest experiment simplu:

Imaginează-ți un om care trăiește izolat de când s-a născut. Nu a văzut niciodată un alt om sau un animal. La un moment dat, i se pun în față un pui de hipopotam și un copil nou-născut. Omul îi cercetează cu atenție pe amândoi. Evident, copilul nu-și poate purta singur de grijă. Nu se poate târâ de colo-colo, darămite să și meargă, dimpotrivă, trebuie dus în brațe. Nu-și poate comunica nevoile cu claritate, nici măcar nu se poate hrăni. Copilul nu percepe mediul înconjurător pe de-a-ntregul. Dacă, de exemplu, lângă el ar izbucni un incendiu, nu și-ar da seama de pericol. În esență, nou-născutul este neajutorat. Pe de altă parte, puiul de hipopotam percepe numaidecît mediul înconjurător. Știe că trebuie să fugă din fața focului. Se poate hrăni singur. În doar cinci minute de la naștere, puiul de hipopotam poate merge și poate înota.

La ce concluzie ar ajunge omul nostru izolat? Ar crede, probabil, că puiul de hipopotam este o ființă mai evoluată decât pruncul. Prin contrast, spunea Rav Ashlag, cu cât este mai evoluată ființa la naștere, cu atât mai puțin dezvoltată va fi la sfârșitul vieții. Și invers, cu cât ființa este mai puțin

evoluată la începutul dezvoltării ei, cu atât mai evoluată va fi spre sfârșitul vieții.

Același principiu este valabil în toate zonele vieții. O ocazie care pare promițătoare la început se dovedește a fi un dezastru, în timp ce o situație aparent fără ieșire se transformă într-o binefacere. Judecăm greșit situațiile, fiindcă ne lipsește capacitatea de a percepe atât efectele pe termen scurt, cât și rezultatul pe termen lung. Reacționăm sub impulsul momentului.

Kabbalah ne învață că, cel mai adesea, rezultatul final al oricărui proces va fi exact opusul primei impresii. Adversarul nostru încearcă să inverseze acest adevăr spiritual, provocând reacții de moment. El ne limitează capacitatea de a calcula și de a lua în considerație consecințele pe termen lung, provocând reacții față de tot ce ne văd ochii și ne aud urechile.

Și, în timp ce ne aflăm în chinurile unei reacții, Adversarul recurge la arsenalul lui, de unde mai scoate o *armă*.

Arma timpului

Timpul este o iluzie. Este o fantasmă creată, în parte, de cele cinci simțuri. „Ieri“, „azi“ și „mâine“ sunt, de fapt, cuprinse într-un tot unitar. Timpul este un concept intelectual fascinant. Dar, dintr-un motiv necunoscut, nu putem retrăi clipele memorabile ale zilei de ieri, eșuăm în a anticipa întâmplările zilei de mâine și mulți dintre noi de-abia ne descurcăm cu ziua de azi. Ceea ce face ca această iluzie să fie și mai impresionantă.

Adevărul este că fizicienii nu au habar ce este timpul sau de ce există așa ceva. Întreabă-i dacă vrei. Cele mai strălucite minți vor recunoaște că încă nu știu ce este timpul. Ceea ce știu este că timpul seamănă cu o bandă elastică ce se poate întinde sau contracta. Dar de ce face parte timpul din realitatea noastră – iată o întrebare care niciodată nu a primit un răspuns clar.

Ei bine, acum vei descoperi ceea ce nici cei mai mari oameni de știință nu au putut descoperi: definiția și scopul adevărat al timpului, potrivit *Zoharului*.

Mai întâi, ce este timpul:

- Timpul este distanța dintre cauză și efect.
- Timpul este linia de demarcație dintre acțiune și reacție.
- Timpul este spațiul dintre activitate și repercusiune, și cumpăna dintre infracțiune și consecință.

De ce există timpul

Fără timp, am fi penalizați chiar în clipa în care am reacționa. La fel, am fi recompensați imediat la fiecare faptă bună și atunci când devenim mai buni.

Iată care este problema cu acest feedback instantaneu, „fără durată”: Animalele pot fi învățate să se comporte într-un fel anume prin *crearea reacției imediate*. Delfinul face un salt dublu în aer pentru peștișorii gustoși pe care-i primește de la dresor. Pudelul nu va mai face pe covor dacă este certat de fiecare dată când se întâmplă un astfel de „accident”. Dar acesta este un comportament reactiv – reacția la stimuli externi imediați. Mai rău decât atât, este un comportament orb, mecanic, exact opusul unui suflet liber-cugetător croit din același material ca și Divinul.

În acest interval dintre cauză și efect sperăm să ne luminăm asupra absurdității modului nostru de a reacționa negativ și să recunoaștem recompensele asociate creșterii spirituale și comportamentului proactiv, altruist și pozitiv.

Dar este la latitudinea fiecărui individ să învețe treptat astfel de lecții de unul singur, căci timpul ne oferă cel mai mare dar cu putință:

Liberul-arbitru

Unica noastră misiune în această lume este aceea de a atinge un nivel spiritual superior. De aceea suntem înzestrați cu aptitudinea divină a „liberului-arbitru“ atunci când trebuie să ne schimbăm felul de a fi și să evoluăm din punct de vedere spiritual. Liberul-arbitru este valabil *numai* dacă în existența noastră este introdus conceptul de timp.

Există și un revers al medaliei: din cauza timpului, credem în mod eronat că bunătatea trece neobservată, iar răutatea trece nepedepsită. Ceea este doar o tactică de așteptare.

Reacțiile întârziate ne permit să alegem între un comportament altruist și unul egoist. Nu uita, atitudinea rea înseamnă mai mult decât crima. Câteva cuvinte aspre adresate vecinului, partenerului de viață sau prietenului pun în funcțiune și principiul cauză-efect. De fapt, distrugerea caracterului unei persoane este adesea la fel de dăunătoare precum și comiterea unei omucideri, în perspectiva Kabbalei. Una distruge trupul, cealaltă dezechilibrează sufletul. Putem ucide pe cineva din punct de vedere fizic sau din punct de vedere emoțional și spiritual. Noi putem distruge relațiile cuiva sau putem, de asemenea, să îi ruinăm viața.

Păcatul „vărsării sângelui“ nu se mărginește la violența fizică. *Sângele vărsat* se referă și la rușinea sau la stânjeneala pe care le simt cei pe care îi jignim în fața altora și pe care îi facem să roșească de umilință. Toate aceste acțiuni dure declanșează o reacție în lanț cauză-efect.

Iată cum se desfășoară această reacție:

O persoană reacționează și comite o faptă rea. Potrivit legii cauzei și a efectului, ar trebui să apară imediat și pedeapsa. Dar Adversarul nostru are grijă să introducă un interval de timp în procesul cauză-efect, pentru ca pedeapsa să fie *întârziată*. Persoana crede pe moment că a scăpat cu fața curată.

Această distanță dintre cauză și efect ne împiedică să percepem legăturile dintre întâmplările din viața noastră. S-ar putea ca acum treizeci de ani să fi plantat o sămânță negativă dar, până să incolțească aceasta, am uitat cu totul de ea. Până la urmă, un copac (haosul) apare „brusc“, ca din senin. Nimic însă nu este la voia întâmplării. Toate lucrurile își au originea într-o sămânță plantată în trecutul nostru. Timpul nu ne face decât să uităm cauza, acțiunea inițială. Haosul pare a fi brusc, fiindcă timpul a îndepărtat cauza de efect.

Timpul creează iluzia haosului când, de fapt, există o ordine ascunsă.

Timpul reactiv

Cele cinci simțuri ale noastre ne împiedică să vedem dincolo de iluzia timpului, de aceea reacționăm la influențele timpului în alte moduri. Să luăm, de exemplu, concepte legate de timp cum sunt trecutul, prezentul și viitorul.

Ieri: Mult prea des ne trezim că ne agățăm de ziua de ieri. Suntem prizonierii sentimentelor de regret, răzbunare, indignare și ai altor emoții distructive înrădăcinate în trecutul nostru. Nutrim aceste sentimente și le lăsăm să ne afecteze viața în prezent.

Azi: Multora dintre noi ni se pare tentant să fugim de provocările și de presiunile momentului. De aceea târăgănam lucrurile și le lăsăm de pe o zi pe alta. Creăm speranțe false despre viitor și trăim negând situația noastră actuală.

Mâine: Suntem mereu neliniștiți de ceea ce va fi. Ne temem de viitorul necunoscut, ziua de mâine ne îngrozește. Nu suntem siguri ce hotărâri să luăm sau care vor fi rezultatele opțiunilor noastre. Frica și îngrijorarea ne rod pe dinăuntru.

Toate aceste sentimente sunt reacții – fiindcă am lăsat ca timpul să ne controleze viața.

Dar atunci când rezistăm reacțiilor la timp, devenim brusc stăpânii lui. Și tot atunci dobândim capacitatea de a face tot ce vrem cu timpul, de a-l manipula. Îl putem încetini sau iuți, sfidând orice logică sau simțurile noastre raționale. Kabbaliștii erau renumiți pentru modul în care controlau timpul, fapt pe care Einstein nu putea decât să și-l imagineze. De fapt, dacă nu ar fi fost Einstein, noțiunea de timp ca iluzie ar fi fost respinsă fără drept de apel. O astfel de afirmație ar fi considerată mistică sau fantastică. Albert a dovedit contrariul.

Timpul este unul singur

Nouă ni se pare că trecutul a fost și că viitorul încă nu a sosit. Dar trecutul și prezentul sunt mereu cu noi. La 2 000 de ani după ce vechii Kabbaliști au descoperit acest concept, Einstein a făcut afirmații asemănătoare. Numai limitele conștiinței noastre ne împiedică să percepem ziua de ieri – și ziua de mâine – chiar acum!

Dar oare cum pot exista trecutul, prezentul și viitorul în același timp?

Iată un alt experiment:

Imaginează-ți o clădire cu treizeci de etaje. Ne aflăm la etajul 15, care reprezintă prezentul. Etajele 1-14 reprezintă trecutul care ne-a adus până în acest moment. Etajele 16-30 reprezintă viitorul vieții noastre.

Ce anume percepem acum cu cele cinci simțuri ale noastre?

Numai etajul 15.

Nu vedem etajele de dedesubt și nici pe cele de deasupra.

Dar toate etajele – adică trecutul, prezentul și viitorul – există ca un singur tot: întreaga clădire de treizeci de etaje. Iar dacă am putea ieși plutind de la etajul 15 și am privi clădirea de la distanță, am vedea toate cele 30 de etaje în același timp!

O abstracțiune fascinantă, într-adevăr, dar ce anume ne învață ea? Cui îi pasă dacă timpul este unul singur? Cui îi pasă dacă ziua de mâine este chiar aici și acum? Nu putem vedea ziua de mâine, nu putem percepe ziua de ieri, deci la ce bun această informație?

Întrebări cu miez, ale căror răspunsuri ne învață ceva foarte important.

Testul timpului

Când ne comportăm proactiv, Adversarul folosește timpul împotriva noastră, ca să ne saboteze realizările. La fel cum haosul poate fi întârziat, și Lumina care ni se cuvine poate fi întârziată. Dacă suntem convinși că am fost proactivi, dar ne întrebăm când vom primi Lumina, Adversarul nostru a mai câștigat o rundă. A fost doar o tactică vicleană pentru a ne provoca să reacționăm plini de îndoială și de neîncredere.

Dacă opunem Rezistență într-o situație, iar Adversarul nostru introduce un interval de timp în acest proces, Lumina spirituală care ni se cuvine s-ar putea să nu strălucească imediat. Consideră întârzierea drept o altă încercare prin care se dovedește că reacția noastră proactivă este autentică și profundă. Dacă reacționăm la întârziere, suntem pierduți.

Astfel, timpul poate fi definit și ca distanța dintre faptele bune și răsplata lor. La fel cum este distanța dintre delict și pedeapsă, timpul este și spațiul dintre Rezistență și recompensă.

Trucuri legate de timp

Lucrurile pot fi și mai complicate. Să presupunem că o persoană va primi o recompensă extraordinară, datorită unei fapte pozitive proactive pe care a făcut-o cu zece ani în urmă. Fii atent: acum, chiar în clipa în care persoana face o faptă negativă, Adversarul scoate *timpul* din procesul cauză-efect legat de acțiunea pozitivă precedentă. Ce se întâmplă? Brusca, persoana respectivă se trezește cu o recompensă, chiar după ce a făcut fapta negativă. Ca și cum această persoană ar primi Lumină pentru un comportament culpabil. Ca și cum această persoană ar scăpa de pedeapsă și s-ar bucura de o recompensă în altă latură a vieții.

Gândește-te la un alt scenariu. O persoană se hotărăște să reziste unei porniri reactive negative, alegând să fie proactiv și să facă o faptă bună. Dar, pe neașteptate, se confruntă cu pedeapsa pentru o acțiune reactivă mai veche. De ce? Cum? Simplu, fiindcă intervalul de timp care întârziea judecata precedentă este imediat scos din proces de Adversarul cel șiret. Așadar, după ce a făcut o faptă extraordinară, această persoană se trezește că viața o lovește în moalele capului.

Faptul în sine creează iluzia fantastică potrivit căreia viața este lipsită de dreptate și că nu merită să fii bun. Această viziune

complet haotică despre realitate este rezultatul miopiei noastre, al abandonului nostru în fața timpului, pe care îl lăsăm să ne conducă și să ne dicteze viața. Trăim și murim ca sclavi ai clipei și ai pornirii de a ne satisface, imediat și constant, impulsurile reactive izvorâte din eu.

Vremea scadenței

Să-ți spun una bună: fiecare dintre noi se va confrunta pe viitor cu urmările acțiunilor negative, mici sau mari. Nu încape îndoială. Asta ar putea fi peste câteva luni. Peste câțiva ani. Peste câteva decenii. Chiar peste câteva vieți, după cum spun vechii Kabbaliști.

Iar acesta este doar unul dintre motivele pentru care viața pare mult prea des exasperantă, haotică, lipsită de logică și total necontrolabilă.

Apropo, liberul-arbitru este un dar atât de prețios, încât îți dă dreptul să te îndoiești de toate aceste adevăruri Kabbalistice despre timp, dreptate, pedeapsă, cauză și efect. Iar Adversarul este acolo, la fiecare pas, și-ți spune că acestea sunt niște concepte frumoase, de citit într-o carte, dar greu de crezut și de pus în practică în lumea reală. *(E bun tipul, ce mai!)*

Arma automulțumirii

Spiritualitatea, potrivit Kabbalei, nu înseamnă să urci un munte ca să te apropii de Dumnezeu și de natură, să meditezi lângă un râu limpede, în vreme ce păsările cântă frumusețea lumii. Aceasta este, într-adevăr, o scenă poetică, dar nu și scopul vieții noastre. Cum nu pot fi considerate scopuri în viață nici desprinderea de lumea fizică și izolarea pe vârful unui munte, de unde putem contempla măreția naturii. Potrivit Kabbalei, acestea *nu* sunt moduri eficiente de a crește spiritual.

Putem spune că am coborât muntele pentru a intra în lumea haosului, a grijilor, a nenorocirilor și a poverilor, pentru a ne confrunța cu fiecare declanșator de reacții. Fiecare mecanism ne oferă ocazia de a ne transforma comportamentul reactiv și de a deveni cauza împlinirii noastre. Transformarea. Așa reconstruim puzzle-ul Creației. Cum spune vechiul proverb:

Mările calme nu dau marinari pricepuți

Într-adevăr, însușirile noastre pozitive nu ne fac câștigători în viață. Minunatele noastre calități și trăsături de caracter nu ne ajută când vine vorba de atingerea unor nivele superioare ale împlinirii și ale Luminii în viața noastră. Aceste însușiri sunt *deja* într-o stare proactivă. Dimpotrivă, însușirile noastre

negative sunt cele care ne oferă ocazia de a ne transforma cu adevărat caracterul.

Am venit pe lumea aceasta pentru a deveni mai buni și pentru a aduce o schimbare pozitivă în lumea din jurul nostru. O astfel de schimbare va întâmpina *întotdeauna* rezistență, conflicte și obstacole. Noi trebuie să ne împăcăm cu aceste situații dificile. Omul poate trăi într-un oraș mic, într-o casă modestă, înconjurată de un gard alb din lemn, și să îngrijească toată ziua o grădină cochetă. Este o viață bună, o viață tihnită. La vârsta de 95 de ani, omul se stinge liniștit în somn. La prima vedere, aceasta pare a fi o existență ideală. Dar oare acesta a fost scopul lui pe această planetă? A existat vreo schimbare internă în viața acestui om? Este el o ființă diferită, mai evoluată, la vârsta de 95 de ani, față de cum era la 35 sau la 65 de ani?

Unii oameni trăiesc 70 de ani de parcă ar trăi o singură zi. Alții trăiesc o singură zi de parcă ar trăi 70 de ani. Gardul alb din lemn, ieșirea timpurie la pensie, stilul de viață simplu – toate acestea duc la automulțumire. Aceste lucruri pot fi armele Adversarului nostru, care picură automulțumire în noi pentru a ne împiedica să ne transformăm. Apoi, când este deja prea târziu, ne dăm seama că viața este searbădă, fără sens, și că nu am influențat această lume cu nimic.

Mai rău chiar, unii oameni mor fără să-și dea seama că au dus o existență searbădă.

Arma spațiului

Dar cum rămâne cu toți cei al căror comportament egoist, reactiv pare să aibă succes? Ei bine, în acest caz cuvântul „pare“ este cheia. Acțiunile noastre dintr-o anumită zonă a vieții par să nu aibă nici o legătură cu consecințele din alte zone. Acest fapt creează o minunată iluzie a spațiului și a separării, de care Adversarul se folosește din plin. Dacă ne comportăm ca niște rechini în afaceri, Adversarul are puterea de a *redirecționa* haosul spre viața noastră de familie. Dacă ne înșelăm partenerul de viață, Adversarul poate îndrepta pedeapsa spre afacerile noastre.

În 99% din cazuri, nevoile și dorințele noastre sunt incluse de Adversar. Dimpotrivă, atunci când Lumina pe care am generat-o prin comportamentul nostru proactiv se materializează în viața noastră personală, Adversarul ne ține ocupați cu afacerile. Atunci când Lumina nu se materializează sub forma unor profituri majorate, suntem tentați să credem că ceva nu funcționează în comportamentul nostru proactiv. *Nu* observăm că, brusc, odraslele noastre se simt mult mai legate spiritual de noi. Sau poate că o boală gravă nedetectată a *dispărut* prin apariția Luminii.

Adversarul ne limitează vederea și ne concentrează atenția pe situații care ne alimentează ego-ul, de aceea nu reușim

să apreciem și să acceptăm bogăția pe care ne-o oferă viața și binecuvântările ascunse pe care le primim în fiecare zi.

Celălalt mod prin care Adversarul folosește spațiul este conceptul de *loc*. Spațiul creează un loc pentru Adversar. De fiecare dată când reacționăm, ne deconectăm de la zona 99%. Această deconectare creează un spațiu, un vid, pe care Adversarul îl folosește ca să provoace haos. Cu cât este spațiul mai mare, cu atât prezența Adversarului se face mai simțită, iar haosul este mai profund. Cu cât reacțiile noastre sunt mai intense, cu atât mai mare este spațiul pe care îl creăm pentru Adversarul nostru.

De aceea puzzle-ul este ordonat și logic atunci când fiecare piesă își găsește locul. Între piesele unui puzzle nu există spațiu. A lăsa spațiu între piesele componente înseamnă a crea dezordine și haos. Cu cât este mai mult spațiu, cu atât mai mare este haosul. O tumoare devine problematică fiindcă se extinde și acoperă tot mai mult spațiu. Chimioterapia micșorează tumoarea și, prin urmare, micșorează spațiul.

Există o SINGURĂ cale de a înlătura cu adevărat spațiul: *înlăturarea* distanței dintre noi și zona 99%.

Cum?

O putem face prin *conectarea* la zona 99%. Putem realiza acest lucru prin *deconectarea* de la comportamentul reactiv!

Nanotehnologii confirmă afirmațiile Kabbaliștilor

Oamenii de știință aflați în avangarda nanotehnologiei ajung la aceleași concluzii despre spațiu ca și vechii Kabbaliști. Pe scurt, nanotehnologia se referă la știința manipulării atomilor și a moleculelor – un lucru considerat de neconceput pe vremuri. Termenul *nano* se referă la un nanometru (nm), care înseamnă o miliardime dintr-un metru sau o milionime dintr-un milimetru. Mai clar, într-un nanometru încap 3-5 atomi. Este vorba despre cel mai mic spațiu posibil. Cine lucrează la acest nivel poate ajunge la realizări extraordinare: producție industrială nepoluantă, computere invizibile, materiale extrem de rezistente și mașinării microscopice care s-ar putea deplasa prin corpul uman pentru a însănătoși o inimă bolnavă atom cu atom.

Putem observa binefacerile „spațiului micșorat” și în alte domenii ale tehnologiei. Pe măsură ce spațiul și materia fizică se micșorează, tehnologia devine mai puternică. Să ne gândim la primul cablu telefonic transatlantic. Acest cablu uriaș înlesnea treizeci și două de convorbiri telefonice. Ai crede că, pentru a mări numărul de convorbiri, nu trebuie decât să faci un cablu mai gros. Așa se gândea pe atunci. Astăzi oamenii de știință recunosc că mai puțină materie, mai puțin spațiu, și nu invers,

înseamnă mai multă putere brută. Un microcablu de fibre optice înlesnește 320 000 de convorbiri telefonice pe un simplu fascicul de lumină. Uluitor!

Să folosim acum o analogie extrem de simplă pentru a lămurii problemele spațiului. Să luăm următoarea înșiruire de litere:

FERICIRE

Știm ce înseamnă – „fericire“. Dar dacă lăsăm un singur spațiu în mijlocul cuvântului, înțelesul se pierde. Nu mai are sens. Devine haos.

FERI CIRE

Prin urmare, cum scăpăm de haos? Simplu, eliminăm spațiul și haosul devine fericire. Diferența dintre un om de știință și un Kabbalist este că omul de știință încă se mai folosește de instrumente fizice – chiar dacă acestea sunt minuscule – ca să manipuleze atomul prin nanotehnologie. Tot ce este de natură fizică păstrează o legătură cu spațiul, iar spațiul întotdeauna îl cuprinde și pe Adversar. Kabbalistul manipulează atomii prin conștiință și prin Lumină. Și, fiindcă în Lumină nu există nici un fel de spațiu, atunci nu există nici un Adversar care să încurce lucrurile. Când ne reprimăm reacțiile dispare orice urmă de spațiu și, în aceeași clipă, ne unim cu Lumina. Adversarul își pierde sălașul. Toți atomii din jurul nostru se călăuzesc după sufletul nostru și nu după voința Adversarului nostru. Pe măsură ce ne întărim conștiința cu Lumina și înțelepciunea Kabbalei, destinul nostru suprem este controlul total asupra spațiului, timpului și materiei. Kabbalah este nanotehnologie în forma ei cea mai pură. Fără urmă de îndoială.

Arma deghezării

Una dintre armele cele mai eficace ale Adversarului este capacitatea sa de a ne deruta. Ne simțim triști și dezorientați, furioși și invidioși, și nu știm niciodată care este adversarul nostru adevărat.

În cursul tuturor fuzionărilor și al achizițiilor, al preluărilor, al tranzacțiilor, al îmbogățirilor, al promovărilor, al schimbărilor de serviciu, al certurilor cu partenerul de viață, al divorțurilor, al proceselor juridice, al operațiilor bypass, al atacurilor pe la spate, al bârfelor, al criticilor, al raționamentelor, al justificărilor și al blamărilor, credem că adversarii sunt vecinii noștri, dușmanii noștri și prietenii noștri, pe care ne simțim obligați să-i întrecem achiziționând mașini, case și haine mai scumpe. Sau credem că adversarul este rivalul nostru în afaceri. Sau persoana de la serviciu care primește toate laudele pentru rezultatele muncii noastre. Sau poate că adversarul este toată lumea asta ticăloasă, tot sistemul acesta corupt care ne dezamăgește și ne face atâta rău. Poate de aceea viața noastră este atât de tristă.

Dar nu este așa. Adversarul este un maestru magician. Un maestru al deghezării. Adversarul se transpune în alți oameni pentru ca tu să-ți recunoști toate defectele în alții și să vezi dușmanul în altă persoană. În realitate, tu joci împotriva

Adversarului și *nu ești conștient de asta*. Mai mult decât atât, te îndoiești de existența lui *chiar în acest moment*, în timp ce citești o carte despre Kabbalah care ți-l arată cu degetul!

Când cineva te nedreptățește și tu reacționezi, pierzi. Paradoxal, potrivit Kabbalei, *chiar ai meritat să fii nedreptățit de acea persoană*, din cauza unei fapte negative pe care ai comis-o mai de mult, într-o anumită zonă a vieții tale. Este o atitudine proactivă de o importanță majoră să îți amintești de acest adevăr mai puțin convenabil, atunci când viața te va lovi data viitoare direct în moalele capului.

De unde și al Șaselea Principiu Kabbalistic:

Niciodată – absolut niciodată – să nu dai vina pe alți oameni sau pe evenimente din exterior.

Demascarea adevăratului nostru Adversar

Iată o tehnică foarte practică și eficientă, care te poate ajuta să pui această regulă în practică: Ori de câte ori cineva îți face un rău, imaginează-ți că îl vezi pe Adversar șoptindu-i acelei persoane ceva ce o face să adopte acel comportament negativ. Pentru că exact așa se întâmplă! Privește persoana din fața ta ca pe o marionetă neajutorată, aflată sub influența totală a Adversarului. Recunoaște-l pe el drept vinovat. Fii conștient că el râde de amândoi, în timp ce încearcă să ațite focul urii și al conflictului dintre voi.

Cum te simți acum? Tehnica aceasta ar trebui să-ți mai potolească emoțiile reactive și să te pregătească mental pentru transformarea care va începe în clipa în care vei privi în sufletul tău. Atunci vei vedea că *Adversarul șoptea și la urechea ta*. Toate emoțiile tale negative erau provocate de sugestiile *lui*. El te făcea să-ți transpui de fiecare dată însușirile negative în cealaltă persoană. De fapt, puteai recunoaște și reacționa la însușirile negative ale altora *numai* fiindcă le aveai și tu.

Rezistența și scurtcircuitele

Atunci când vorbesc despre Lumină cu majusculă, Kabbaliștii se referă la Lumina infinită a Creatorului, sursa împlinirii noastre. Atunci când vorbesc despre lumină cu minusculă, Kabbaliștii se referă la lumina soarelui sau la lumina becului. Atât lumina cât și Lumina se aseamănă în privința iluminării.

Știi cum funcționează becul? Înăuntru sunt trei părți componente:

1. Un pol pozitiv (+)
2. Un pol negativ (-)
3. Un filament care separă (+) de (-)

Dintre cele trei părți componente, filamentul este cel mai important. Acționează ca un *rezistor*, respingând curentul care vine de la polul pozitiv și împiedicându-l să intre în contact cu polul negativ. Această rezistență sau respingere a energiei este motivul pentru care becul luminează. Când se rupe filamentul, polul pozitiv intră în contact *direct* cu cel negativ și becul

face scurtcircuit. Explodează, producînd un fulger scurt. Apoi se face întuneric. Cu alte cuvinte, fără rezistență nu există Lumină eternă.

Metafora becului aplicată Lumii Nesfârșite

- Polul negativ dintr-un bec corespunde Vasului.
- Polul pozitiv corespunde Luminii.
- Filamentul corespunde Rezistenței opuse de Vas, care a produs Big Bangul.

În clipa în care a rezistat și nu a mai primit Lumina în Lumea Nesfârșită, Vasul a trecut de la starea reactivă la cea proactivă. Din această *Rezistență* s-au născut regulile revelării atât a *luminii*, cât și a *Luminii*.

Metafora becului aplicată vieții

- Polul negativ al unui bec corespunde dorințelor noastre reactive.
- Polul pozitiv corespunde împlinirii și Luminii, pe care le așteptăm de la viață.
- Filamentul corespunde liberului nostru arbitru, hotărârii de a NU reacționa, evitând astfel plăcerea directă.

Așa cum rezistența filamentului face ca lumina să strălucească într-un bec, tot așa și rezistența noastră la comportamentul reactiv face să strălucească Lumina spirituală. Când nu reușim să rezistăm impulsurilor reactive și reacționăm, creăm un scurtcircuit. Dorința noastră reactivă (polul negativ) se conectează direct la Lumina plăcerii (polul pozitiv). Se produce un fulger de încântare și automulțumire, urmat de întuneric, fiindcă „becul“, sufletul, a făcut scurtcircuit și s-a ars.

Un univers al Rezistenței

Conceptul revelării Luminii prin Rezistență este prezent în toate domeniile vieții noastre. Când ascultăm un violonist, undele sonore sunt create de Rezistența opusă arcușului de către corzi. Percepem muzica atunci când timpanele noastre opun Rezistență sunetului. Aceasta este puterea creatoare, magică în aparență, a Rezistenței.

La fel, cu toții am urmărit acele imagini tulburătoare ale Pământului văzut din spațiul cosmic. Ca o bijuterie albastră strălucitoare, Pământul emană lumină într-un ocean de întuneric catifelat. Din nou, aceasta este opera Rezistenței. Atmosfera Pământului se opune luminii soarelui, creînd lumină. Dar spațiul cosmic nu opune nici o Rezistență, de unde și întunericul, deși lumina soarelui umple neantul.

Ființele umane au liber-arbitru, ele pot hotărâ să *reziste* energiei plăcute generate de impulsurile reactive. Poate liberul-arbitru intervine numai dacă un factor extrem de influent încearcă să ne convingă să nu rezistăm – în asta constă scopul Adversarului și al obstacolelor pe care ni le ridică în cale.

Cel de-al Șaptelea Principiu al Kabbalei spune:

**Rezistența la impulsurile noastre reactive creează
Lumina Permanentă.**

Cel de-al Optulea Principiu al Kabbalei spune:

**Comportamentul reactiv creează scînteii
intense de Lumină,
Dar este urmat de întuneric.**

Reprimare *versus* Rezistență

Există o linie de demarcație foarte subțire între reprimarea emoțiilor și deconectarea sistemelor noastre reactive. Repri-marea emoțiilor provoacă stres pe termen lung. Treptat, emoțiile reprimare prind putere. Presiunea crește și, în cele din urmă, explodăm!

Pe de altă parte, Rezistența creează o luptă de moment, dar aproape imediat se instalează calmul și clarviziunea. De exem-plu, dacă cineva ne scoate din sărite, iar noi aplicăm cu adevărat conceptul Kabbalistic al Rezistenței la obișnuita noastră reacție nechibzuită, nu se creează nici un fel de animozitate. În inima noastră nu-și face loc dorința de răzbunare. Nu ne simțim insultați sau ofensați. Dacă ne simțim astfel, dacă ne lăsăm duși de dramatismul momentului, înseamnă că nu am reușit să ne folosim de șansa spirituală oferită de această situație. Acesta este indiciul nostru.

Atunci când vom recunoaște că furia și alte emoții ne-gative sunt doar niște teste la care ne supune Lumina ca să scăpăm de Pâinea Rușinii, vom ști cu siguranță că am opus Rezistență. Vom simți prezența extraordinară a Luminii care a apărut din acțiunea noastră transformatoare. Vom *ști* cu siguranță.

La început, efortul de a rezista va fi o combinație de reprimare și de Rezistență autentică. Ceea ce e bine. Acest efort va îndepărta treptat straturile de emoții reactive. Eforturile constante de a rezista vor purifica, încetul cu încetul, comportamentul nostru nechibzuit, vor înlătura dorințele noastre egoiste și gândurile negative. *Certitudinea* că atragem Lumina și *perceperea conștientă* a acestui proces sunt la fel de importante ca și încercările noastre de a opune Rezistență.

Rezistența la emoțiile reactive se rafinează și se perfecționează în timp. Devenim mai pricepuți în a opune Rezistență pe măsură ce trăim acest proces și interiorizăm aceste principii Kabbalistice.

A face față *versus* A rezista

Atunci când rezistăm pornirii de a reacționa, făcând loc Luminii să pătrundă în ființa noastră, această energie spirituală are un efect transformator și purificator asupra conștiinței noastre.

De exemplu, încercarea de a face față unui atac de panică nu va înlătura teama adânc înrădăcinată și nici nu va împiedica repetarea atacului.

Rezistența însă va realiza acest lucru. Atunci când opunem Rezistență cu convingerea și cu intenția de a elimina Pâinea Rușinii, acțiunile noastre atacă exact esența problemei: convingerea profundă că trecerea de la reactiv la proactiv va genera Lumină.

Această Lumină va scoate în evidență cauza nevăzută a anxietății noastre. Mai mult, această Lumină va îndepărta cauza și, treptat, va elimina panica din viața noastră. În dimensiunea Luminii – cealaltă realitate – negativitatea nu-și are locul. Prin Rezistență putem pătrunde în acea zonă ca să dezrădăcinăm și să eradicăm anxietatea din ființa noastră.

Ronnie (nu e numele lui adevărat) a studiat Kabbalah aproximativ șase ani. El își face cunoscută experiența pe care a avut-o în domeniul atacurilor severe de panică și subliniază diferența dintre a face față și a rezista:

Înainte de a cunoaște Kabbalah, nu mă puteam îndepărta prea mult de casă cu mașina fără să am un teribil atac de panică. Hiperventilam și simțeam că mă înăbuș. Când trebuia să merg cu avionul mă îndopam cu tot felul de tranchilizante. Dacă trebuia să merg undeva cu mașina, luam o jumătate de tub de Ativan. Simțeam că nu mai am scăpare. Apoi am început o terapie comportamentală. Mă ajuta să rezist la atacurile de panică. Până la urmă n-a mai trebuit să iau pastilele, dar le păstram mereu în buzunarul din spate, pentru orice eventualitate, dar și pentru că-mi dădeau un sentiment de siguranță. Acest lucru, combinat cu tehnicile de relaxare, m-a ajutat să fac față anxietății. Dar mă aflam tot în zona compromisului. Supraviețuiam. Nu trăiam cu adevărat.

Apoi am descoperit Kabbalah. Studiind Kabbalah, folosindu-mă de instrumentele ei, inclusiv de Rezistență, am descoperit cauza problemei mele, care era de ordin spiritual, și nu fizic. A urmat o perioadă de curățare, de purificare, de rezolvare a problemelor personale, de convalescență, apoi totul s-a rezolvat. Ce m-a frapat cel mai mult, lăsându-mă fără cuvinte, a fost senzația că întreaga amintire a anxietății mi-a dispărut din conștiință.

Mi-aduc aminte de prima oară când am zburat cu avionul – o călătorie de cinci ore de la New York la Los Angeles – fără să înghit tranchilizante și fără să le port prin buzunare. Scăpasem cu totul de anxietate. În timpul zborului nu am avut deloc nevoie de tehnici de relaxare. Nu am avut gânduri negre. Nimic. Nici măcar ușurarea pe care o simți după ce

ți-ai reprimat un atac de panică. Nu s-a întâmplat absolut nimic, fiindcă acum eram un om normal (din punct de vedere spiritual), care înlăturase complet cauza fundamentală a atacurilor lui de panică.

Bucuria obstacolelor: o altă imagine a provocărilor vieții

Așa cum am învățat până acum, transformarea spirituală nu înseamnă refugiarea din fața problemelor vieții prin arderea tămâii și alungarea grijilor prin incantații. Dimpotrivă, trebuie să ne confruntăm cu haosul nostru și cu modul în care reacționăm la el.

Ca să ne ajute să primim Lumina spirituală, Kabbalah ne oferă al Nouălea Principiu, care spune:

**Obstacolele sunt șansa noastră
de a ne conecta la Lumină.**

Cu cât sunt mai multe bariere, cu atât cresc șansele noastre de a ne conecta la Lumină. Cu cât sunt mai multe obstacole, cu atât crește numărul mecanismelor care declanșează reacțiile noastre, pentru a le putea opune *rezistență* și pentru a le putea transforma. Cu cât mai multe, cu atât mai bine! La urma urmelor, *transformarea* reprezintă scopul vieții noastre (vezi al Patrulea Principiu al Kabbalei) și *numai* obstacolul ne poate oferi această șansă!

Când „mai mare“ înseamnă „mai bun“

Rezistența pe care o opunem într-o anumită situație influențează și *câtă* Lumină primim. Imaginează-ți o pietricică în spațiul cosmic. Ea reflectă și generează o cantitate de lumină proporțională cu mărimea ei. Să presupunem că amplasăm în spațiul cosmic o oglindă de 225 de metri pătrați. Se opune mai multă rezistență, se reflectă mai multă lumină; prin urmare, se revelează mai multă Lumină.

Acest principiu simplu este cheia prin care putem descoperi câtă Lumină spirituală generăm noi. Cu cât reflectăm mai multă Lumină, cu atât primim mai multă. Cu cât *rezistăm* mai mult la comportamentul nostru reactiv, cu atât mai multă fericire și plăcere răspândim în viața noastră.

Sistemul funcționează astfel:

- **Cu cât este mai gravă problema, cu atât mai puternică este pornirea noastră de a reacționa.**
- **Cu cât este mai dură reacția noastră, cu atât mai mare este Rezistența pe care trebuie să o opunem ca să o anihilăm.**

▪ Cu cât opunem mai multă Rezistență, cu atât mai multă va fi Lumina spirituală în viața noastră.

De aceea, trebuie să-ți amintești cel de-al Zecelea Principiu atunci când la orizont se va ivi o provocare formidabilă:

**Cu cât este mai mare obstacolul,
cu atât mai mare este și Lumina Potențială.**

Calea Rezistenței maxime

Cei mai mulți oameni tind să aleagă calea minimei Rezistențe în viață. Ei caută situațiile ușoare, confortabile. Dar o situație confortabilă nu generează Lumină eternă. Trebuie să învățăm să părăsim zonele noastre de confort și să plonjăm cu capul înainte în situații neconfortabile. Numai acolo putem opune cea mai mare Rezistență. E adevărat, calea maximei Rezistențe provoacă durere și disconfort pe moment, dar este singura modalitate de a genera împlinire pe termen lung. Oricât de greu ni s-ar părea, trebuie să îmbrățișăm problemele și obstacolele, nu să le evităm. Ele sunt adevăratele șanse și calea cea mai rapidă spre transformare, creștere și fericire.

Șansa de un milion de dolari

Am fost programați să evităm problemele și să disprețuim obstacolele. Ni s-a creat reflexul necondiționat de a respinge orice opinie și orice argument, venit fie din partea dușmanilor, fie din partea prietenilor noștri.

Să presupunem că te afli într-o situație financiară disperată. Dumnezeu vine la tine și spune că îți va da un milion de dolari de fiecare dată când cineva te va insulta sau te va mânâia – cu condiția să *renunți* la orice sentiment reactiv. Cu alte cuvinte, nu ai voie să te simți ofensat de nimic.

La ce te-ai gândi toată ziua?

Te-ai ruga la Dumnezeu să-ți trimită oameni care să te offenseze! Te-ai trezi în fiecare dimineață cu gândul la cele mai dificile relații pe care le ai, la oameni agresivi și la situații haotice.

Legea *Tikunului*

În concordanță cu tradițiile spirituale din Est, Kabbalah ne învață că fiecare dintre noi vine pe lumea aceasta cu un bagaj din alte vieți. Acest bagaj conține toate situațiile în care am făcut scurtcircuit în viața precedentă sau într-un anumit moment, uitat, din această viață. De fiecare dată când nu reușim să opunem rezistență comportamentului nostru reactiv, trebuie să-l îndreptăm într-un anumit moment din viitor. Acest concept al îndreptării se numește *Tikun*. Putem avea un *Tikun* când vine vorba despre bani, despre oameni, despre sănătate, despre prietenie sau despre relații. Există o metodă ușoară de a ne identifica *Tikunul* personal. Tot ce este dureros pentru noi face parte din *Tikunul* nostru.

Toți oamenii din viața noastră care ne necăjesc, care ne calcă pe nervi, fac și ei parte din *Tikunul* nostru. Dacă ne vine greu să spunem „nu“ unui agent care ne telefonează în timpul cinei, este din cauza *Tikunului* nostru, de aceea situația trebuie îndreptată. Dacă ne codim să cerem o reducere de preț unei vânzătoare arogante într-un magazin de confecții pentru cei cu dare de mână, putem fi siguri că de vină este *Tikunul* nostru, de aceea situația trebuie să fie îndreptată. Dacă ne vine greu să ne confruntăm cu un angajat sau cu un patron, cauza trebuie căutată în conceptul de *Tikun*.

Atunci când nu reușim să facem o remediere opunând rezistență comportamentului nostru reactiv, ne vine și mai greu să intervenim dacă situația se repetă. Acea trăsătură reactivă devine mai puternică. Adversarul nostru devine mai puternic. Nu numai că trebuie să ne confruntăm cu aceeași problemă – va fi mult mai greu din punct de vedere emoțional să activăm Rezistența. Situația se poate repeta nu neapărat în viața următoare; aceleași remedieri trebuie făcute iar și iar în încarnarea noastră prezentă.

Uneori este puțin prea ușor să dai vina pe comportamentul vieții precedente pentru problemele din viața aceasta. De obicei avem destule reacții care să justifice haosul din jurul nostru. Acesta este motivul fundamental pentru care avem atâtea probleme, care se pot manifesta prin intermediul altor oameni, peste ani, dar care au la bază același motiv.

Căutarea confortului și evitarea *Tikunului* nostru aduc o satisfacție și o ușurare de moment, dar sunt legate de haosul pe termen lung. Prin contrast, *cu cât este mai mare obstacolul, cu atât mai mare este Lumina Potențială*.

Înțelegând aceasta, nu mai putem fi victime. Nu ne mai lamentăm din cauza greutăților, a problemelor și a situațiilor inconfortabile cu care ne confruntăm, oricât de bine ne-am simți, fiindcă toate aceste dificultăți există doar ca să atragă Lumina Permanentă a împlinirii în viața noastră. Dar, mai întâi, trebuie corectată o situație *Tikun*.

Ziua Cârțiței

Dacă nu ai văzut filmul *Ziua Cârțiței*, du-te și închiriaza DVD-ul imediat ce închizi această carte. Este o demonstrație extraordinară a principiului Kabbalistic al *Tikunului* în acțiune.

În film, Bill Murray joacă rolul lui Phil Connors, reporter TV și prezentator al buletinului meteo, personajul prin excelență reactiv. Iată un scurt rezumat al filmului:

Phil Connors este dominat de automulțumire, de îngâmfare și de indiferență față de lumea care îl înconjoară. Într-una din zile este prins într-o discontinuitate temporală, într-un orașel din Pennsylvania. Trimis să transmită o ceremonie de comemorare a Zilei Cârțiței, Phil devine prizonierul datei de 2 februarie.

Aceeași zi se repetă la nesfârșit și nimeni nu știe acest lucru în afară de Phil. La început situația îl amuză pe Phil, care profită din plin de pe urma ei aflând totul despre cei din jur pentru a-i manipula și pentru a-și împlini scopurile meschine. Se distrează de minune folosindu-se de toată lumea, în timp ce re trăiește aceeași zi la nesfârșit. Dar lumea se transformă treptat într-un coșmar, pe măsură ce Phil pierde gustul plăcerilor de moment. Și-a epuizat toate scenariile care i-au satisfăcut dorințele, iar acum nu mai poate găsi nici un strop de împlinire.

Phil încearcă să se sinucidă, dar se trezește dimineața prizonier al aceluiași orașel, confruntat cu aceleași evenimente. Nu există nici o scăpare – nici măcar moartea. În cele din urmă, după ce trece prin suferințe insuportabile, Phil se hotărăște să se schimbe el însuși, dat fiind că nu poate schimba lumea din jurul lui. Face câteva fapte bune, ajutându-i pe cei care au aceleași necazuri în fiecare zi.

Pe neașteptate, Phil simte adevărata împlinire. Inspirat de această Lumină, nu scapă nici o ocazie pentru a face un bine, câștigând încet-încet inimile celorlalți. Într-un târziu câștigă și inima femeii visurilor lui și astfel coșmarul ia sfârșit. Phil întrerupe ciclul obsedant: se trezește într-o nouă zi, la braț cu adevărata lui pereche. Închisoarea lui a devenit paradis!

Aceasta este legea *Tikunului* și acesta este motivul pentru care viața ne face uneori să credem că suntem prizonierii unui film prost.

Viața cârțiței

La început, este plăcut să ne lăsăm în voia comportamentului nostru reactiv. Ne folosim de alții și facem totul numai în interesul nostru. Dar până la urmă *răsplata* își arată chipul hâd și atunci ne trezim împotmoliți în haos și durere. Aceleași probleme apar zi de zi, dar noi tot nu ne învățăm minte. Nu reușim să facem legătura dintre reacțiile noastre și haosul nostru.

Dar, când suferința devine de nesuportat, după ce am îndurat acest groaznic ciclu de coșmar an de an, viață după viață, începem să ne trezim. Dăm de o carte despre Kabbalah și ne dăm seama că întreruperea reacțiilor, înfrângerea eului și acordarea unei griji mai mari celor din jur decât Adversarului nostru sunt acțiunile care generează Lumină autentică în viața noastră. Nu am mai cunoscut până acum acest fel de Lumină veșnică, fiindcă ne-am obișnuit atât de mult cu trăirile intense, dar de scurtă durată, ale reactivității noastre. Această *Lumină veșnică* este însă altceva și ne face bine. Foarte bine. *Aceasta este, de fapt, adevărata fericire!*

Acum suntem motivați să ne transformăm toate impulsurile reactive și să trăim viața într-o stare proactivă. Ne găsim sufletul-pereche și sfârșim prin a trăi de-a pururi în Lumină.

Apropo, nu trebuie să așteptăm ca suferința să devină de nesuportat ca să ne trezim.

Totul se schimbă din clipa în care începi să studiezi Kabbalah.

Rezistența în acțiune

Iată câteva situații care să te facă să înțelegi mai bine Rezistența și oportunitățile din situațiile dificile care fac parte dintr-un *Tikun*:

Rezistența la propriul eu

Ești cu un grup de prieteni sau oameni de afaceri. Toți vorbesc, făcând paradă de cunoștințele lor într-un anumit domeniu, dar e clar că tu ești mult mai familiarizat cu subiectul decât ei. Simți nevoia să vorbești și să-ți etalezi cunoștințele. Rezistă: Ego-ul tău își dă ghes! Nu vorbi. Nu scoate nici un cuvânt. Recunoaște această șansă spirituală și las-o să treacă. Te va pătrunde Lumina și s-ar putea să înveți ceva bun din conversația lor.

Rezistența la ego-ul inversat

După prezentarea unui proiect, toată lumea pune întrebări. Mai puțin tu. Te simți sub presiune. Nesigur. Te temi de ceea ce

ar putea gândi ceilalți despre tine. Ești complexat. Reacția ta imediată este să vorbești, dar cuvintele tale izvorăsc din nesiguranță. Aceasta este gândirea eului *inversat*: nu ești destul de bun. Rezistă! Dă-i drumul!

Grija despre ce gândesc alții este un comportament reactiv. Mai târziu probabil jumătate de duzină din cei din jur te vor aborda și vor încerca să lege o conversație cu tine; vei vedea că nesiguranța ta a fost total nejustificată și că nimeni nu a sesizat-o.

Rezistența la lene

Îți vine o idee nemaipomenită. Ești entuziasmat și vrei să o pui în practică. Intervine însă târăgănarea. Amâni. Rezistă lenei! Rezistența nu înseamnă neapărat să te oprești și să rămâi nemișcat. Adeseori înseamnă să oprești dorința de a opri și să te arunci cu capul înainte. Aici *Tikunul* tău înseamnă să nu fii în stare să termini ceea ce ai început.

Rezistența la critică

Între membrii familiei tale sau între prieteni apropiați se iscă o ceartă. Auzi una dintre variante și rămâi îngrozit. Ești gata să emiți o opinie și să iei partea cuiva. Rezistă! înfrânge-ți emoțiile. Ascultă și partea cealaltă. *Tikunul* tău este conectat probabil la reacția ta critică. Vei descoperi că povestea poate fi interpretată în două feluri – ca mai toate poveștile.

Iată o lege universală profundă, remarcabilă: potrivit Kabbalei, acțiunile tale reactive, așa-numitele păcate ale tale,

comportamentul tău negativ nu te vor judeca niciodată singure. Cuvintele și mărturisirile tale nu-ți vor aduce niciodată pedeapsa.

Nici chiar forța căreia îi spunem Dumnezeu nu te poate judeca.

Cosmosul nu te va pedepsi niciodată. Acesta este un principiu Kabbalistic extrem de solid despre viață. Aproape incredibil, nu?

Atunci cum se face că atragem atâta judecată în viața noastră? Bună întrebare.

Kabbalah spune că lumea este atât de strategic concepută, încât toți oamenii din viața noastră, de la prietenii apropiați până la simplele cunoștințe întâmplătoare, de la cei mai dragi membri ai familiei până la necunoscuții care trec pe lângă noi pe stradă, toți acești oameni comit aceleași păcate ca și noi. Iată ce se întâmplă: însușirile negative reactive ale altora ne sunt dezvăluite în decursul vieții noastre de zi cu zi. În clipa în care alegem să judecăm (corect sau incorect) despre un individ, declanșăm reacția împotriva noastră. Numai cuvintele pe care le rostim împotriva altora îi permit Adversarului să trimită pedeapsa asupra noastră, ca rezultat al propriilor noastre reacții precedente. Adversarul ne poate găsi vinovați de ceva numai atunci când ne exprimăm opinia despre o altă persoană.

Dimpotrivă, dacă rezistăm, dacă ne abținem să ne exprimăm opinia despre o altă persoană, opinia nu ne va afecta niciodată cu nimic. Imaginează-ți ce șanse am avea. În ce lume cumsecade, milostivă și iertătoare am trăi dacă nu i-am mai judeca pe alții, dacă ne-am folosi de arma Rezistenței.

Așa că hotărăște-te să Reziști la toate încercările tale de a-i judeca pe alții ca să te poți apăra de propriile tale fapte reactive, rele și mișelești.

Rezistența la autoimplicare

Nu știi dacă să iei sau să nu iei niște decizii importante, ești îngrijorat de impactul lor asupra vieții tale. Deliberezi, analizezi, te îngrijorezi, te frământă, te agiți, ești stresat la maximum. Rezistă pornirii de a te chinui! Fă o faptă bună. Dă o mână de ajutor unor oameni cu probleme. Când nu te mai preocupă propria persoană, soluțiile apar când te aștepti mai puțin.

Rezistența la lauda de sine

Ai făcut un lucru cu adevărat minunat și toată lumea te admiră pentru asta. Acum ești tentat să retrăiești gloria și să o rememorezi mereu în mintea ta. Rezistă acestor amintiri care îți periază ego-ul! Gândește cu folos. Ce altceva mai poți face? Ce urmează? Treci la următoarea faptă pozitivă.

Rezistența la pornirile nefaste

Lucrurile nu merg bine. Te simți puțin abătut, puțin nesigur. Deodată te sună un prieten. După ce schimbați câteva cuvinte, prietenul începe să-l vorbească de rău pe un alt prieten apropiat. Conversația te prinde încetul cu încetul. Faptul că lovești în

altcineva te face să te simți mai bine. Problemele altuia te fac să-ți accepți mai ușor situația. Rezistă dorinței de a bârfi și a-i vorbi de rău pe alții! Nu uita, potrivit Kabbalei, păcatul crimei nu se limitează la moartea fizică; include și agresarea verbală a altei persoane. Încheierea bruscă a conversației sau schimbarea subiectului echivalează, prin urmare, cu salvarea unei vieți. Aceasta va dezvălui o Lumină extraordinară, care te va ajuta cu adevărat să-ți rezolvi problemele.

Rezistența controlului

Ai început să scrii de curând și tocmai ai sfârșit ceea ce crezi a fi un manuscris de mare valoare. Îl arăți unui prieten care, din întâmplare, este și redactor la o editură. Te aștepti numai la laude, dar prietenul îți critică manuscrisul. Iei critica la obiect ca pe o ofensă personală și începi să-ți pierzi încrederea. *Rezistă!* Reacția ta înseamnă să crezi că tu ești adevărata sursă a acestui material, și nu Lumina. Artiștii adevărați știu că ei nu sunt decât un canal. Mai mult de atât, chiar și *critica* vine din Lumină. Așa că renunță la control. Încrede-te în proces și renunță la atașamentul personal față de opera ta.

Rezistența la vină

Ai făcut ceva rău – foarte rău – și ți-ai făcut o mulțime de probleme de conștiință. Ți-ai conștientizat vina din plin. *Rezistă* pornirii de a te autodistrage! Renunță la ea. Îmbrățișează adevărul Kabbalistic conform căruia în fiecare dintre noi sălășluiesc o parte proactivă și una reactivă. Lumina și Întunericul. Sufletul și Adversarul. Partea care trebuie corectată și

transformată, și Dumnezeuirea noastră. Care ne va ajuta să ne transformăm. Nu ignora fapta rea, privește-o ca pe o șansă. Prăbușirea spirituală și revenirea sunt căile prin care creăm transformarea spirituală.

Rezistența la așteptări

Ești plin de speranțe în ceea ce privește activitatea ta, dar acestea nu se materializează. Aștepti anumite reacții de la prieteni; prietenii te lasă de izbeliște. Știi sigur cum ar trebui să te trateze unii oameni după tot ce-ai făcut pentru ei; aceștia însă se dovedesc nerecunoscători. Îți pui mari speranțe într-o vacanță îndelung așteptată; plouă în fiecare zi și, mai mult, ți se fură cărțile de credit. Rezistă tuturor dezamăgirilor! Oprește aceste sentimente de autovictimizare. Sigur vine ceva mai bun. Îmbrățișează principiul Kabbalistic care te îndeamnă să ceri Luminii lucrul de care ai nevoie în viață și *nu lucrul pe care îl vrei tu*. Mai târziu vei vedea adevărata binecuvântare și motivul spiritual al dezamăgirii.

Acum câțiva ani un bun prieten de-al meu, am să-l numesc aici Robert, mi-a spus că fratele lui a avut un vis ciudat. În vis, fratele lui Robert se vedea fără nici un fel de haine pe el. Din punct de vedere Kabbalistic, această imagine poate fi interpretată ca un semn negativ.

Robert și-a îndemnat fratele să cumpere *Zoharul* sfânt, despre care se spune că aduce binecuvântare și ocrotire. Fratele lui Robert s-a arătat sceptic, drept urmare, Robert i-a cumpărat el setul de cărți. În mod surprinzător, fratele i-a acceptat darul.

Câteva zile mai târziu, fratele lui Robert se grăbea să ajungă la aeroport ca să prindă un avion de Paris. Aeroportul era arhiplin. În clipele acelea, în timp ce-și croia drum prin mulțime,

fratele lui Robert își dorea mai mult decât orice pe lume să ajungă la avion, fiindcă trebuia să fie la Paris în interes de afaceri. Dar n-a mai prins avionul. Și a fost foarte supărat – mai ales că bagajul lui era *deja* la bordul avionului.

Avionul pierdut de fratele lui Robert a fost acel TWA Flight 800 care s-a prăbușit la câteva minute după ce a decolat de pe Aeroportul Kennedy, pe 17 iulie 1996. Toți cei 230 de pasageri au pierit în această teribilă tragedie. Desigur, fratele lui Robert nu-și propusese să piardă avionul. Acesta este un exemplu dramatic al modului în care Lumina ne aduce ceea ce ne trebuie cu adevărat și nu neapărat ceea ce vrem. *Întotdeauna* există o imagine de ansamblu.

Rezistența la lipsa de încredere

Trebuie să vorbești în public sau să-ți asumi responsabilitatea pentru un proiect major. Reacția ta firească ar putea fi: „Nu pot, nu sunt îndeajuns de bun, nu vreau ca toată atenția să se concentreze asupra mea“. Acesta este ego-ul inversat. Renunță la gândirea ta limitată. Situația nu te privește în mod direct pe tine. Întregul tablou îi include și pe alții, nu numai pe tine. Concentrează-te să-i ajuți să obțină ceea ce le trebuie și vei descoperi că vei reuși fără nici un efort.

Rezistența la egoism

Ajungă acasă după o zi agitată la serviciu. Nu-ți poți lua gândul de la un contract pe care trebuie să-ți pui semnătura. Copiii vor să le dai atenție, dar tu ești prea preocupat să întorci

contractul pe toate fețele. Ai să te joci cu ei altădată – la urma urmelor, îți spui tu, faci toate astea de dragul familiei. Prostii! Rezistă acestor reacții fantezist-egoiste, care îți ajută ego-ul. Faci toate astea de dragul tău. Emoția încheierii contractului. Profitul și puterea. Acestea sunt dorințe egoiste comune. Acordă-le copiilor timpul tău atunci când ți se pare cel mai greu să renunți la el.

Ceea ce urmează este o poveste adevărată, spusă de o persoană care a studiat îndelung Kabbalah:

Eram imaginea omului ambițios, care își consacra tot timpul și toate eforturile îmbogățirii. Firește, credeam că tot ceea ce fac este spre binele soției și al copiilor mei. Am început să studiez Kabbalah și am învățat că împlinirea este de două feluri: plăcerea de scurtă durată a satisfacerii propriului eu și împlinirea eternă. Împlinirea eternă apare atunci când eforturile noastre sunt proactive, împărtășite cu alții. 99% dintre noi încearcă, disperați, să găsească împlinirea de dragul propriei dorințe – satisfacerea propriilor nevoi egoiste. Am înțeles acest principiu Kabbalistic la nivel intelectual, dar nu l-am interiorizat, nu l-am pus în practică decât atunci când am avut probleme financiare grave.

Locuiam în Los Angeles, în casa visurilor mele, când, pe neașteptate, compania mea a început să o ia la vale. M-am întrebat: Aceasta să fie calea spirituală? Ar trebui să am totul. Ce se întâmplă? Dar tot nu înțelegeam ce înseamnă „totul” cu adevărat. Așa că, în aceste momente de maximă tensiune din viața noastră, ca să mai uităm puțin de stres, am hotărât împreună cu soția mea să ne uităm la decernarea premiilor Oscar. De când eram copil nu pierdusem nici o ceremonie. Visasem mereu că într-o zi voi sui pe scenă și voi spune câteva cuvinte de mulțumire la primirea Oscarului pentru realizarea celui mai bun film al anului.

Banii erau pe sponci, dar am hotărât împreună cu soția să ne facem de cap, drept care am comandat o masă copioasă de

la un fast food, ca să mai uităm de haosul din viața noastră. Când ne-am așezat în fața televizorului, spectacolul deja începuse. Pentru noi era o mare ușurare să evadăm în lumea aceea, chiar și pentru câteva ore.

David, cel mai mare dintre cei patru copii ai mei, care avea nouă ani pe atunci, s-a apropiat de mine și mi-a spus: „Tăticule, spectacolul ăsta e mai important decât mine?” Mulțumesc lui Dumnezeu că mi-a scos în față Kabbalah, fiindcă imediat mi-am dat seama că aceasta era o încercare pentru mine, o șansă, și am răspuns: „Nu, sigur că nu”. Și-atunci David m-a rugat: „Dacă-i așa, nu vrei să te joci cu mine?”

Trebuie să recunosc, cu rușine, că nu știam ce să fac. Pur și simplu. Voiam să văd decernarea Oscarurilor. Nu aveam chef de joacă. Dar învățasem din Kabbalah că trebuie să faci ceea ce nu vrei atunci când e vorba să renunți la tine. Cu alte cuvinte, când e ceva dificil de făcut, rezistă și dăruiește. Rezistă și dăruiește. Numai atunci dăruiești cu adevărat, numai atunci te porți proactiv. Majoritatea părinților se joacă numai când au chef cu odraslele lor. Dar câți dintre noi se dăruiesc atunci când nu simt că vor asta, deși motivul este foarte întemeiat? Când ne vine ușor să ne jucăm cu copiii noștri nu dăruim cu adevărat, spune Kabbalah.

Trebuie să rezistăm pornirilor noastre egoiste și să ieșim din noi. În acel moment al vieții mele îmi venea greu să mă joc și îmi era rușine să recunosc acest lucru, fiindcă voiam atât de mult să văd spectacolul. Până la urmă am ieșit să mă joc cu David. În timp ce ne aruncam mingea unul altuia, îmi spuneam, hai, termină mai repede, doar vrei să te întorci în casă, pentru spectacol. Încă zece minute și ți-ai făcut datoria de părinte.

Dar simțeam cum începe să clocotească în mine ceva. Apoi David mi-a spus: „Tăticule, vrei să intri în casă?”

„De ce?” am întrebat eu.

„Fiindcă aș vrea să te joci cu mine până mă duc la culcare”.

Asta însemna adio Oscaruri. Dar mi-am dat seama imediat că eram supus unui test. Atunci am opus cu adevărat Rezistență. M-am gândit: Dă-l încolo de spectacol. Joacă-te cu fiul tău!

Kabbalah m-a învățat că, atunci când mă joc cu copiii mei, trebuie să pătrund cu adevărat în lumea lor și nu să-mi pierd vremea cu ei. Și așa am făcut. La început nu a fost deloc ușor. M-am luptat ca să scap de dorințele și gândurile mele meschine. Dar, când mi-am dat seama ce se întâmplă, am găsit puterea să rezist și să renunț la ele. De-abia atunci am început cu adevărat joaca, de-abia atunci am început să-i simt gustul. Era extraordinar. Apoi, dintr-odată, fiul meu a izbucnit în lacrimi. Plângea cu hohote. L-am întrebat: „Ce s-a întâmplat?”

„Nu știu, a răspuns el, mă simt așa de fericit.“ Obrajii îi erau plini de lacrimi.

Așa s-a întâmplat. Așa mi-am dat seama ce tată egoist fusesem toți anii aceia. Trăisem cu iluzia că toată bogăția pe care o acumulasem, casa aceea mare pe care o cumparasem erau pentru soția și copiii mei. Greșit. Erau pentru mine. Ei nu aveau nevoie de o casă atât de mare și de toți banii aceia „în plus“. Copiii mei nu voiau decât să joace fotbal cu tatăl lor, voiau să se bucure de toată dragostea și atenția lui. Iar eu eram obsedat să văd cum se dau Oscarurile, chiar să câștig un Oscar, să am mare succes în afaceri. Eram chintesența dorințelor ego-centrice, egoiste, nesățioase ale unei persoane.

Plăcerea pe care o simțeam atunci când îmi satisfăceam ego-ul nu era nici pe departe la fel de minunată, de extraordinară, ca atunci când mi-am auzit copilul spunând cât de fericit este, câtă bucurie îi făcusem eu. Atunci m-am dezmeticit cu adevărat.

Și am mai învățat ceva: firea noastră nu ne lasă de la început să simțim adevărata împlinire pe care ne-o poate oferi viața. Ne lăsăm tentați de succesul material imediat, de

moment, de orice lucru care ne satisface ego-ul imediat. Și, fiindcă e mai ușor să ne conectăm la satisfacția imediată decât la împlinirea adevărată, care necesită efort și schimbare interioară, gravităm în mod firesc spre fericirea materială imediată.

Există și blocaje, atunci când devii insensibil la împlinirea autentică pe care ți-o poate oferi viața. Când opui Rezistență, coaja se sparge, blocajele dispar și începi să trăiești. Începi să simți ce înseamnă fericirea adevărată. Când renunți, începi să trăiești atât de intens, încît nevoile tale egocentrice își pierd importanța. Împlinirea adevărată este acolo. Stabilești acel echilibru insesizabil între afaceri, familie și dăruire. Te dăruiești fiindcă acesta este cel mai firesc lucru din lume. Și atunci ai totul.

În seara aceea am început să învăț cum să fiu un tată adevărat pentru copiii mei.

La fel de important este să nu te disprețuiești, să nu crezi că ești un părinte nevrednic când ți-e greu să te concentrezi în timpul jocului. Rezistă și acestui gând. Faptul că ești conștient de ceea ce se întâmplă și că faci un efort ca să te îndrepti va Lumina situația. Recunoaște că Adversarul încearcă să se joace cu mintea ta. El este cel care manevrează totul – toate visurile tale de putere și de îmbogățire. Când te joacă așa cum vrea el, indiferent cât de sus ajungi, Adversarul îți dă sentimentul că niciodată nu e de ajuns. În căutarea ta neconținută și inutilă, familia cade pe planul doi. Rezistența însă va împiedica acest lucru.

În ciuda spuselor acelor extraterestri răi din seriile *Star Trek*, rezistența nu este inutilă. *Rezistența este împlinire!* Lumina adevărată care vine dinspre familie este adesea greu de revelat și de obținut. Adversarul te poate face să simți mai cu plăcere fiorii unei afaceri de succes decât binefacerile căminului – în

aparență —, și asta până când e prea târziu. Dar, atunci când aplici conceptul de Rezistență, descoperi brusc o mulțumire și o bucurie pe care nu le-ai cunoscut până acum.

Rezistența la sentimentul de nesiguranță

Împreună cu asociatul tău ai lucrat din greu la un proiect. Proiectul are un succes răsunător. Dar tu te temi să împarți succesul cu asociatul tău. Încerci să calculezi cât a făcut fiecare, dintr-un sentiment de nesiguranță. Ego-ul tău va avea de suferit dacă toată lumea va crede că asociatul tău a realizat cea mai mare parte din proiect. *Rezistă* acestor gânduri și sentimente reactive! Și spune că meritul îi aparține în exclusivitate asociatului tău. Ai auzit bine. Renunță la tot. Înainte de asta s-ar putea să gândești: „Ar trebui să rezist doar puțin, nu foarte mult, fiindcă trebuie să practic Kabbalah treptat“. Prostii! *Rezistă și acestor gânduri* și pune tot succesul pe seama asociatului. Nu uita, Adversarul te testează la fiecare pas. Nu uita, lauda provoacă plăcerea de moment; Lumina rămâne eternă. Nu renunța la tot pentru a-ți mulțumi doar o clipă ego-ul.

Rezistența la jenă

Faci o greșală. Te înroșești dacă te vede cineva și îți vine să intri în pământ de rușine. Reacționezi, încerci să te fofilezi. *Rezistă!* Abandonează-te umilinței. Trăiește-o cu toată intensitatea. Renunță să te mai aperi. Lasă garda jos. Traversează această întâmplare nefericită încet, îmbibă-te de jenă. Fii vulnerabil. Recunoaște că aceasta este o șansă de a-ți curăța ego-ul.

La sfârșit, ego-ul se va supune și vei vedea că nimeni nu ți-a sesizat greșeala. Așa lucrează Lumina.

Rezistența la nevoia de a fi admirat

Ești în oraș, cu prietenii, și cunoști oameni noi. Prietenii te prezintă drept cel mai deștept din grupul vostru. Acum trebuie să răspunzi la o întrebare dificilă, simți presiunea, nu ești absolut sigur de răspuns. Prima ta reacție este să ocolești răspunsul, să divaghezi cât mai mult cu putință. Rezistă! Spune doar atât: „Nu știu“. Atât. Apoi rezistă acelor gânduri reactive care îți spun că prietenii tăi s-ar putea să nu te mai placă, să nu te mai admire sau să nu te mai respecte.

Rezistența la îndoieli

Aplici înțelepciunea Kabbalei în viața ta. Folosești principiul Rezistenței într-o situație reală. Fără rezultat. Te năpădesc îndoielile. Nu merge, îți spui tu. *Rezistă* acestor gânduri reactive! Te testează Adversarul, ca să vadă dacă ai depus cu adevărat armele. Adversarul nu face decât să întârzie Lumina. Ori de câte ori vrei rezultate, ratezi tot exercițiul. Acesta este paradoxul suprem. Caută rezultate și acestea nu vor veni. Renunță și vei primi totul!

* * *

Cam asta este tot ce poate face pentru tine cartea de față pe acest subiect. Restul rămâne la latitudinea ta. Tu trebuie să plonjezi în situațiile haotice ale vieții și „pur și simplu fă-o“. Vei cunoaște puterea și magia Rezistenței atunci când o vor experimenta în viața reală.

Dar mai e ceva.

Din clipa în care ai trecut de la reactiv la proactiv, ai eliminat Pâinea Rușinii. Te-ai transformat spiritual în acea situație. Acum ești gata să primești Lumina Permanentă a împlinirii în acea parte a vieții tale. Ți-ai atins scopul existenței în acea împrejurare specifică.

Adversarul însă mai poate recurge la un șiretlic...

Puterea unui scurtcircuit

Adu-ți aminte de un moment în care ți-a plesnit un bec în casă. Când s-a produs scurtcircuitul, a apărut o lumină intensă care a durat numai o clipă. *Apoi s-a făcut întuneric.*

Ce s-a întâmplat?

S-a ars filamentul.

Polul pozitiv s-a conectat direct la polul negativ.

Puf!

Un scurtcircuit.

O explozie de lumină.

Întuneric.

Ai observat cum scînteia produsă de un scurtcircuit este întotdeauna mult mai puternică și mai intensă decât lumina becului, atunci când acesta arde normal? Lumina spirituală funcționează la fel.

Plăcerea de moment invocată de comportamentul reactiv este mult mai puternică și mai amețitoare decât plăcerea continuă a Luminii care este generată de Rezistență. Dar o explozie reactivă de plăcere este întotdeauna urmată de întuneric.

Acestea sunt legile curentului electric. Acestea sunt legile curentului spiritual.

Tentația

Adversarul nostru fulgeră plăcerea imensă prin fața celor cinci simțuri ale noastre cu fiecare ocazie. Mult prea des îi acceptăm oferta, deoarece comportamentul reactiv este foarte tentant. Produce o explozie de energie copleșitoare.

Poate că *intensitatea* Luminii produse prin Rezistență nu este la fel de mare ca fulgerul unui scurtcircuit, dar *volumul* iluminării produse de Rezistență este cu mult superior.

Drogurile și alcoolul demonstrează și ele puterea unui scurtcircuit. Potrivit Kabbalei, narcoticele înalță sufletul la nivele superioare ale spiritualității. După cum sublinia și psihanalistul Carl Jung, nu întâmplător alcoolului i se mai spune și *spirits*¹. Problema este că drogurile ne conectează direct la aceste forțe energetice. Drept rezultat, ne scurtcircuităm. Ne prăbușim. Luăm foc și ne ardem complet.

Există o deosebire importantă între motivele morale ale abținerii de la droguri și punctul de vedere al Kabbalei. Deși scopul nostru în viață este să atingem nivele superioare ale conștiinței, drogurile și alcoolul sunt total inadecvate realizării

¹ Bautură spirtoasă, în limba engleză (n.tr.)

acestei intenții. Trebuie să găsim căi de a atinge acea stare superioară a existenței în mod permanent, și nu efemer. Dar Adversarul folosește în mod constant puterea satisfacției imediate și a trăirilor maxime de moment pentru a ne provoca reacțiile. Singurul lui scop este de a crea scurtcircuite direct, pentru ca noi să plonjăm inevitabil în întuneric.

Dietă spartană

Barbara are cu 13 kilograme peste greutatea normală. Ține regim și face exerciții fizice de câteva săptămâni. La un moment dat, cineva îi oferă o felie de tort de ciocolată, desertul ei preferat. Instinctul ei reactiv este să accepte oferta cu recunoștință. Dar în mintea Barbarei se naște o dilemă: Să renunțe la dietă acum și să o reia de luni sau să se țină de programul pe care și l-a impus?

Barbara încearcă să-și trezească voința. Își adună puterile, câte sunt, în timp ce încearcă să-și amintească pasiunea ce se ascundea în dosul angajamentului ei de a slăbi. Vrea cu disperare să găsească acel impuls inițial de trecere la un stil de viață mai sănătos. Da, vrea să încapă din nou în mai vechii ei jeansi! Barbara vrea să rămână credincioasă scopului ei de a pierde din greutate. Știe că trebuie să reziste.

Pe neașteptate, pe scenă mai apare cineva. Adversarul umple mintea Barbarei cu dorințe vii și arzătoare, iar Barbara cedează treptat la gândul înfruptării cu ciocolată. În cele din urmă se abandonează pornirii reactive.

Odată ce și-a pierdut controlul, poate să mănânce cât tort dorește. Cel puțin așa îi spune Adversarul. Și Barbara mănâncă.

Și ce gust bun are. Curând, zahărul din tort îi dă o senzație de bine Barbarei. Iar canabinoizii din ciocolată îi produc aceeași euforie pe care ți-o produce marijuana. Ciocolata acționează ca un surogat al dragostei, deoarece conține o substanță stimulatorie care generează pornirea irezistibilă pe care o simțim atunci când ne îndrăgostim. Grăsimea din cacao produce soporifice în creierul Barbarei, fapt care îi accentuează și mai mult plăcerea. Și apoi mai este și cafeina, preferata tuturor, care îi stimulează creierul și îi pompează adrenalina în vene. Satisfacție imediată!

Dar povestea încă nu s-a terminat. Pe neașteptate, valul de plăcere se stinge. Zahărul din sângele Barbarei începe s-o apese. Și ea clachează. Din punct de vedere Kabbalistic, Lumina din tort a fost întreruptă printr-un scurtcircuit. Barbara este acum copleșită de sentimente mult prea familiare: vinovăție, regret, depresie și dezamăgire.

Dacă Barbara ar fi rezistat dorinței ei reactive de a gusta din tort și ar fi mâncat un măr, corpul și sufletul ei ar fi fost mulțumite. Nu la modul intens, ci la cel temperat, echilibrat și împlinit. Și, mai important decât atât, 24 de ore mai târziu ar fi încercat aceleași sentimente: realizare, prețuire de sine și împlinire.

Ne confruntăm în fiecare zi cu decizii dure în afaceri, situații sociale și viața de familie. Continuăm să reacționăm la toți stimulii externi care vin din toate direcțiile? Sau stopăm reacțiile ca să introducem un pic de sănătate spirituală în viața noastră?

Dintr-un motiv neștiut, nu este ușor să rezistăm satisfacției imediate. Ne punem în gând să nu reacționăm, dar, în clipa fatală, suntem învinși de plăcerile efemere ale unui moment reactiv. În timp ce citim despre aceste idei în cartea de față, ne propunem să le aplicăm în viață. A doua zi însă, dacă ne insultă

cineva, dacă nu ne iese o afacere sau dacă ne vorbește cineva de rău, devenim din nou reactivi.

Înainte de a descoperi de ce ne vine atât de greu să rezistăm tentației, trebuie să dezvăluim o altă armă din arsenalul Adversarului.

Pactul faustian

Ori de câte ori lucrurile încep să meargă bine, putem cădea într-o mare capcană: să credem că vremurile bune nu se vor sfârși niciodată. Devenim aroganți. Credem că suntem infailibili.

Kabbalah ne învață că Lumina provine din două surse – de la Creator și de la Adversar. Nu uita, Lumina Creatorului este o flăcără eternă. Lumina Adversarului este fulgerul produs de o încărcătură de dinamită. Atunci când căutăm succesul printr-un comportament reactiv, succesul nostru vine de la Adversar. Cu cât suntem mai reactivi, cu atât avem mai mult succes – dar asta are prețul ei!

Potrivit Kabbalei, mitul faustian al vinderii sufletului către diavol este foarte aproape de adevăr.

Principiul faustian funcționează aproape în fiecare zi: fii reactiv și Adversarul îți va da Lumină, chiar dacă numai pe moment. Când acea Lumină îți este luată, Adversarul se alege cu adevărata Lumină a Creatorului. Tu te alegi cu haosul de după explozia dinamitei.

Kabbalah ne învață că Adversarul ne plătește bine, o vreme, ca să ne mențină într-o stare de spirit reactivă. Cu alte cuvinte,

pur și simplu ne dă o încărcătură de dinamită, cu un fitil (timp) foarte lung, pentru ca iluzia succesului și Lumina să dureze mai mult.

Atunci când simțim că zburăm, credem că suntem genialii orchestratori ai propriului succes. Ego-urile noastre sunt umflate până la dimensiunea unui balon Goodyear, și la fel de plin cu aer cald. Iar atunci când ne așteptăm cel mai puțin, ego-ul se dezumflă brusc.

Robie

Aproape toată lumea cunoaște povestea biblică a Exodului. Dar cei mai mulți oameni, inclusiv majoritatea rabinilor și a preoților, nu recunosc semnificația spirituală, ascunsă, a acestei povești și importanța ei pentru propria viață.

Povestea ne spune că israeliții trăiau în robie în Egipt de patru sute de ani. Erau sclavi și copii de sclavi, ținuti captivi de neîndurătorul faraon, stăpânul Egiptului. Dar a sosit un mare conducător pe nume Moise care, îndeplinind misiunea de la Dumnezeu, și-a eliberat poporul. Apoi Moise i-a condus pe foștii sclavi pe un drum lung și anevoios, care a inclus și celebra trecere a Mării Roșii, până la muntele Sinai, pentru a se întâlni cu destinul.

Și aici este partea interesantă. Israelii gustau libertatea pentru prima oară după atâtea secole, dar tot se plâneau, se văitau și bombăneau atunci când în deșert era prea cald și veșmintele se lipeau de ei. Până când pur și simplu l-au implorat pe Moise să-i ducă înapoi în Egipt!

Potrivit Kabbalei, această poveste este, de fapt, un cod. *Egiptul* este existența noastră materială, în această lume fizică a haosului. *Faraonul* este ego-ul uman și natura mereu intolerantă,

lacomă și reactivă a omului. Orice aspect al naturii noastre care ne controlează este faraonul.

- Teama
- Furia
- Dorința de a-l întrece pe celălalt
- Nesiguranța
- Respectul scăzut față de propria persoană
- Egoismul
- Invidia
- Anxietatea
- Nerăbdarea

Toate aceste emoții, provenite din eu, ne controlează și ne înrobesc în mod constant. Ele sunt ca niște lanțuri legate de picioare care ne încetinesc mersul și ne împiedică să pășim normal. Ele sunt ca niște cătușe care nu ne lasă să ne mișcăm în voie; zăbrele care ne țin ca într-o cușcă; bice care ne torturează. Aceasta este cea mai veche relație stăpân-sclav din întreaga Creație. Și are multe forme:

Suntem sclavii dorințelor existenței noastre materiale izvorâte din eu: automobile, haine, case luxoase, prestigiu, putere și poziție socială.

Suntem ținuți în robie de capriciile dorințelor noastre ego-centrice reactive.

Suntem ținuți captivi de cariera noastră, de relații, de temeri și de îndoieli.

Suntem prizonierii felului în care ne percep alții.

Suntem încarcerati de propria nevoie disperată de a fi acceptați de alții.

Suntem ostaticii unei nevoi constante de a ne depăși și de a ne pune într-o poziție de inferioritate prietenii și colegii.

Unii dintre noi sunt prinși în capcana propriei slujbe.

Alții sunt legați de mâini și de picioare de propriile căsnicii.

Cu toții suntem robii lumii fizice din jurul nostru.

Dar, devenind conștienți că încă mai suntem întemnițați în *Egipt*, sclavi ai eului, putem găsi cheia prin care să scăpăm de lanțurile de la picioare și să obținem cea mai mare libertate pe care o pot cunoaște oamenii. Aceasta este adevărata putere a Kabbalei.

Puterea certitudinii

Fugind de egipteni, israeliții au fost încolțiți pe malurile Mării Roșii. Faraonul și armata lui s-au năpustit asupra lor, hotărâți să-i distrugă pentru totdeauna. Pe neașteptate, Marea Roșie s-a despărțit, alcătuind doi uriași pereți de apă care se înălțau spre cer. Potrivit Zoharului, toate apele Pământului s-au despărțit și s-au îndreptat spre cer. Iar israeliții au alergat spre libertate.

În timp ce se apropiau faraonul și armata lui, Moise a strigat către Domnul, cerându-i ajutor. Zoharul ne spune că Dumnezeu a răspuns cu o întrebare misterioasă: „Ce strigi către mine?” Ascuns în această întrebare se află un profund adevăr spiritual. Nu Dumnezeu a despărțit Marea Roșie! De fapt, Dumnezeu a rămas surprins că Moise a apelat la El în acel moment. Dar, dacă nu Atotputernicul Creator a despărțit apele, atunci cine?

Multe mii de ani mai târziu, a avut loc o altă criză. Nu a fost o chestiune de viață și de moarte, deși la vremea aceea părea că este. Deși am schimbat numele, această poveste este adevărată.

Michael era proprietarul unei firme de vânzări directe cu sucursale în toată America de Nord. La sfârșitul unuia dintre cei mai buni ani din istoria firmei, Michael a plecat la Miami, împreună cu soția și cu copiii, pentru o vacanță de zece zile.

În prima zi de după vacanță, contabilul lui Michael a intrat în biroul patronului și, vizibil stânjenit, a explicat că unul dintre directorii de vânzări a trimis foi de vărsământ false pentru vânzările din ultimele trei săptămâni ale lunii decembrie. Banii nu au ajuns în contul firmei. Mai mult, acesta era cel mai bun director al firmei, cu sucursala cea mai performantă.

„Câți bani lipsesc?” a întrebat Michael.

Contabilul a înghițit în sec și i-a spus: „Domnul director a furat 105 000 de dolari”.

Michael și-a turnat un pahar cu apă și și-a udat buzele. Iată ce își amintește: „în clipa aceea a trebuit să fac o alegere serioasă, și încă foarte repede. Puteam pune în practică tot ce învățasem la orele de Kabbalah sau să uit totul din cauza sumei mari de bani care fusese sustrasă. Alegerea îmi aparținea în exclusivitate”.

Marea Roșie își despărțise apele cu foarte mulți ani înainte ca Michael să piardă mai bine de 100 000 de dolari. Cunoașterea Kabbalei însă i-a făcut atât pe vechii israeliți, cât și pe contemporanul nostru, să descopere soluții surprinzătoare la situațiile grele în care se aflau.

Principiul certitudinii

În clipa aceea Michael trebuia să ia o hotărâre. Să reacționeze cu teamă, panică și furie? Sau să apeleze la ceea ce învățase din Kabbalah – inclusiv lecția ascunsă a despărțirii apelor Mării Roșii – și să aleagă alternativa proactivă?

Iată ce învățase Michael despre situația disperată în care se aflau israeliții, la un pas de distrugere: israeliții au scăpat până la urmă. Într-adevăr, Marea Roșie (și toate apele Pământului) s-a despărțit maiestuos. *Dar nu la semnul Domnului.* Când l-a întrebat pe Moise de ce strigă la El, Dumnezeu a vrut să spună că Moise și israeliții aveau ei înșiși puterea de a despărți Marea Roșie. Dumnezeu a relevat una dintre Legile Spirituale ale Vieții: *înfrânge-ți natura reactivă și cerul va răspunde și te va ajuta să înfrânge legile Mamei Natură, fiindcă între cer și Mama Natură este o legătură foarte strânsă.*

Dar pentru a face asta îți trebuie o *certitudine* totală. Acesta este secretul interpretării poveștii Exodului. Israelii au fost forțați să intre în mare și să-și continue drumul cu toată certitudinea, înainte ca primul strop de apă să se împartă în două. Israelitelor li s-a cerut să reziste incertitudinii copleșitoare care era adânc înrădăcinată în firea lor.

De fapt, înțelepții Kabbaliști au explicat că Marea Roșie s-a despărțit de-abia atunci când apa le-a trecut israeliților de gât. Numai când apa le-a intrat în gură, israeliții au renunțat la auto-control și și-au arătat încrederea într-un rezultat pozitiv. Și-au abandonat viața în mâinile Luminii. O fracțiune de secundă mai târziu au început să inspire aerul proaspăt, în vreme ce apele se despărteau și se înălțau spre cer.

Și Michael s-a aflat pe punctul de a se îneca. S-a uita la contabil și a spus: „Directorul n-a furat nici un ban. Nu lipsește nici un ban“.

Apoi a adăugat: „Nu poți pierde ceva care îți aparține. Prin urmare, banii trebuie căutați în altă parte. Dacă nu apar, înseamnă că nu au fost niciodată ai mei“.

Michael introducea proactivitate în această situație. Nu voia să reacționeze la nici unul dintre cele două rezultate. Aceasta era cheia. Michael era sigur că, indiferent de rezultat, această atitudine era cea mai potrivită pentru înțelegerea și pentru creșterea lui spirituală.

Și contabilul era sigur – era sigur că Michael o luase razna!

„Și eu ce să fac? Să stau cu mâinile în sân? a strigat contabilul. N-ar trebui să chemăm poliția, să pornim cercetările? Se duce firma de râpă!“

Contabilul era prizonierul ideii că banii fuseseră furati. Lui Michael i-a trebuit o oră ca să-l convingă să accepte și o altă posibilitate.

„Mai întâi, a spus Michael, vreau să accepti posibilitatea că banii nu lipsesc. În al doilea rând, dacă lipsesc, nu au fost niciodată ai noștri. Poate că i-am pierdut cu altă ocazie, poate că

profiturile noastre de anul viitor vor fi mai mici cu aceeași sumă pentru că ar putea să scadă vânzările noastre. Cu alte cuvinte, fii sigur că, orice s-ar întâmpla, lucrurile nu pot fi decât corecte. Trebuie să avem certitudinea că rezultatul va fi cel mai bun dintr-o perspectivă spirituală. Din clipa în care începi să gândești așa, fă-ți treaba așa cum ai făcut-o și până acum.”

Deși contabilul nu a înțeles pe deplin despre ce vorbea Michael, a revenit a doua zi dimineața cu vestea că 88 000 de dolari apăruseră brusc într-o bancă din Winnipeg, Manitoba, Canada.

„Am găsit cecurile, a explicat contabilul. Directorul nu le putea încasa, de aceea a depus cecurile și a păstrat banii.”

„Nu, a răspuns Michael, directorul nu a furat banii. Vor apărea și ei, cât de curând. Nimeni nu poate lua ceea ce ne aparține de drept. Și, dacă nu apar, înseamnă că nu au fost ai noștri.”

Michael încerca din nou să fie proactiv, să nu fie sclav, să controleze orice rezultat, fie el pozitiv sau negativ. Până la urmă s-a dovedit că directorul chiar intenționase să fure banii. Dar, până să ajungă în Florida, câteva zile mai târziu, se răzgândise. Chiar i-a telefonat lui Michael, recunoscându-și intenția.

„N-am nici o îndoială că noțiunea Kabbalistică de certitudine a jucat un rol major în ceea ce s-a întâmplat, a spus Michael mai târziu. Înainte de a studia Kabbalah, aș fi trimis doi tipi înarmați cu bâte de baseball ca să dea de urma hoțului. Probabil că nu l-ar fi găsit niciodată, iar eu tot aș fi rămas cu o pagubă de peste 100 000 de dolari. Tensiunea mi-ar fi crescut în tot timpul asta și viața mi-ar fi fost plină de resentimente —

răzbunare, autovictimizare, negativism. Slavă Domnului, am scăpat de toate astea.“

Potrivit multor tradiții spirituale, inclusiv cea a Kabbalei, conștiința este cea care ne creează realitatea. Ceea ce dorim este ceea ce primim. Dacă suntem nesiguri, primim energia nesiguranței. Dacă răspundem la crize cu griji și gândire negativistă, crește probabilitatea unui rezultat dureros.

Dar lucrurile ar putea sta cu totul altfel. Putem pune capăt nesiguranței și îndoielii noastre. Putem da peste cap agenda de lucru a Adversarului. Oponând Rezistență, creăm un spațiu care va fi umplut de Lumină.

Înfăptuirea miracolelor

Dacă vrei să vezi cum se înfăptuiesc adevăratele miracole, încearcă să-ți reprimi gânduri de incertitudine privind rezultatele pozitive atunci când te confrunți cu obstacole aparent insurmontabile. Concentrează-te pe eliminarea Pâinii Rușinii și nu te mai gândi la rezultate. Nu uita, *am obținut deja rezultatele în Lumea Nesfârșită*. Michael a avut deja parte de bucuria celor 100 000 de dolari care i s-au întors în buzunar. Ceea ce *nu* a avut Michael în Lumea Nesfârșită a fost capacitatea de a fi proactiv și de a-și activa gena divină. A avut această șansă în lumea lui atunci când banii au dispărut, iar el nu a reacționat.

Din clipa în care s-a folosit de această ocazie ca să elimine Pâinea Rușinii și să se transforme din reactiv în proactiv, Michael a *îndeplinit scopul inițial al Vasului: a deveni cauza propriei împliniri, în loc de a fi efectul reactiv, a crea ceva nou – o conștiință proactivă în locul uneia reactive*.

Din clipa în care s-a înfăptuit acest lucru, Lumina a fost lăsată să acționeze liber. Banii s-au întors fiindcă scopul creației a fost atins. Dacă ar fi reacționat, Michael ar fi ratat șansa, iar banii ar fi dispărut pentru totdeauna. Mai mult, Michael ar fi fost obligat să se confrunte cu o provocare (șansă) asemănătoare la

un anumit moment din viitor, fiindcă încă mai exista un *Tikun*, o transformare care aștepta să aibă loc.

Ca să ajutăm la menținerea unei stări de spirit proactive, trebuie să aplicăm cel de-al Unsprezecelea Principiu Kabbalistic:

**Când provocările par să te copleșească,
apelează la certitudine.
Lumina este mereu acolo!**

Apelând la certitudine într-o situație anume nu înseamnă că vom obține întotdeauna rezultatul dorit. Certitudinea înseamnă mai degrabă să știi că mâna nevăzută a Luminii ne ajută în acest joc. Ar putea exista momente în care să marcăm mai puține puncte decât Adversarul, dar e imposibil să pierdem.

Kabbalah spune că în orice situație adversitatea este adevăratul element pozitiv. Așa cum antidotul pentru mușcătura unui șarpe veninos se află în venin, tot așa și Lumina se află în obstacolele vieții.

Când înțelegem acest principiu, înfruntăm cu entuziasm dificultățile vieții. Recunoaștem în ele tot atâtea șanse de a ne anihila reacțiile instinctive și de a deveni adevărați Creatori ai vieții noastre.

Nu uita, certitudinea nu înseamnă că obținem tot ceea ce vrem ci, mai curând, că obținem lucrurile de care *avem nevoie* în viață pentru a continua transformarea și, în final, pentru a ieși câștigători în acest joc al vieții. Înseamnă să fim siguri de *absolut orice* rezultat ne este pus în față. Înseamnă să fim siguri că răspunsul nostru este important și nimic altceva. Nu rezultatele. Înseamnă să acceptăm răspunderea pentru lucrurile negative care ni se întâmplă. Înseamnă să recunoaștem că putreziciunea de pe

chipul nostru se datorează unei semințe negative pe care am plantat-o cândva, în trecut. Atunci când ne înfrângem incertitudinea, înfăptuim miracole.

Partea a V-a

Cum să câștigi jocul vieții

Arta de a deveni Dumnezeu

Până acum am învățat că în Lumea Nesfârșită exista orice formă imaginabilă de împlinire. Aici este inclusă și împlinirea pe care ne-o dăruiesc muzica, pictura, arhitectura, banii, filmele, jocurile, afacerile, poveștile, mâncarea și fiecare strădanie a omului. Dar toate aceste forme ale împlinirii ne-au fost date inițial fără a ni se cere nimic în schimb. Gratuit. Ca o favoare. *Din partea casei.*

Gena divină din sufletul nostru ne-a îndemnat să devenim creatori ai propriei împliniri.

Acesta este motivul fundamental pentru care în lumea noastră:

Scriitorilor le place să scrie.

Cântăreților le place să cânte.

Inventatorilor le place să inventeze.

Oamenilor de știință le place să descopere.

Arhitecților le place să proiecteze.

Constructorilor le place să construiască.

Croitorilor le place să coasă.

Oamenilor de afaceri le place să încheie afaceri.

Muzicienilor le place să compună.

Acestea sunt toate forme de exprimare ale unei ființe umane care începe să semene cu Dumnezeu. Toate invențiile, cântecele, poemele, poveștile, descoperirile și infinita înțelepciune a vieții se aflau deja în Lumea Nesfârșită. Dar noi am spus: *Ascunde-o!*

De aceea, toată Lumina a fost ascunsă în spatele unei cortine. Acum o căutăm din nou, în propria viață. Când o descoperim, dăm expresie scînteii divine din sufletul nostru. Scopul vieții este atins în acel moment. Dar, după cum am descoperit, există un mare *dacă!*

Dacă ne creăm *iluzia* că noi suntem singurii creatori ai succesului nostru; *dacă* realizăm toate aceste forme ale împlinirii prin ego-ul nostru (recunoaște, facem acest lucru 99,999% din timp), atunci toată Lumina adevărată pe care am creat-o merge *la Adversar*.

Desigur, ne alegem cu o plăcere de scurtă durată care ne îmbată ego-ul, dar imediat suntem lăsați în întuneric. Iar Adversarul nostru devine cu atât mai puternic! Și atunci apelăm la droguri, pradă anxietății sau sâcâiți de o nesiguranță cronică. Realizările noastre nu par niciodată de ajuns. Ne simțim goi pe dinăuntru. Sau devenim niște părinți de trei parale, iar legătura cu propriii copii se duce pe apa sâmbetei. Sau ne îndepărtăm de partenerul de viață și căsnicia noastră se destramă sau ne pierdem orice urmă de pasiune și devenim obositori.

Undeva, pe drum, plătim prețul plăcerii noastre. Succesul este însoțit de efecte secundare. Satisfacția se plătește.

Când ne învingem ego-ul și ne anihilăm toate reacțiile, devenim proactivi, asemenea lui Dumnezeu, iar succesul și bucuria ne vin ca o răsplată, necondiționat!

Acesta este jocul vieții.

Întrebări despre acest joc

Deși au trecut nenumărate secole, se pare că Adversarul continuă să câștige, an de an. Nesiguranța și îndoiala au traversat mileniile la fel de neînduplecate. Lumea s-a concentrat mereu pe rezultate, și nu pe reacții, în căutarea fericirii. De aceea, în loc să trăiască în Lumină, lumea s-a împotmolit în întuneric.

Ce are de spus Kabbalah – *Zoharul* în primul rând – despre cum se va termina acest joc al vieții? Nu uita, sfârșitul jocului vieții nu înseamnă și sfârșitul civilizației. Înseamnă sfârșitul morții, al durerii și al suferinței. Înseamnă moartea Adversarului. Înseamnă că întreaga omenire se va bucura de pace și va trăi veșnic, ceea ce depășește puterea noastră de imaginație.

Și, în final, cum aplicăm toate principiile Kabbalistice învățate până acum lumii din jurul nostru?

Ultimele runde

Niciodată nu le fac viața iad.
Le spun doar adevărul
iar ei cred că asta e iadul pe
pământ.

HARRY S. TRUMAN

Potrivit vechilor Kabbaliști, anul 5760 după calendarul ebraic va marca începutul unei ere fără precedent în existența umană. *Zoharul* descrie această nouă eră în două cuvinte – *nenorocire* și *binecuvântat*.

5760 corespunde anului 2001 din calendarul occidental.

Nenorocire se referă la o perioadă de mari frământări, de teroare și de suferință, care ne afectează atât personal, cât și global. De-a lungul acestei ere pline de chinuri, natura egocentrică a oamenilor va fi eradicată pentru totdeauna. Presiunea constantă va zdrobi până la urmă rezistența eului, Adversarul nostru, iar noi vom recunoaște în sfârșit valoarea și înțelepciunea tratării celor din jur cu demnitate umană – indiferent dacă sunt rivalii sau colegii noștri de la serviciu, sau dușmanul nostru de pe cealaltă parte a globului pământesc.

Potrivit Kabbaliștilor, în toată această perioadă plină de nenorociri, sistemul nostru imun va fi atacat din toate părțile. Boli, tensiuni mai vechi sau mai noi nu ne vor da pace. La nivel planetar, vor fi războaie, acte de terorism, mediul înconjurător va fi grav afectat, apa potabilă va fi din ce în ce mai puțină, alte calamități îi vor implica și afecta pe israeliți, pe creștini, pe musulmani – întreaga omenire.

Prin aceste tragedii globale și personale, umanitatea își va da seama că plăcerile dobândite cu ajutorul eului sunt iluzorii și efemere, având un preț prea mare.

Ne vom veni în fire abia atunci când lumea din jurul nostru se va destrăma în mod tragic și ne vom da seama că singurul dușman adevărat este Adversarul, și nu o ființă umană.

Străvechiul *Zohar* oferă pasaje precise despre aceste timpuri. Aceste afirmații scot la iveală date actuale și specifice, care ne vor indica faptul că am ajuns într-o perioadă cunoscută sub numele de Sfârșitul zilelor.

Sfârșitul zilelor

În volumul 8 al *Zoharului*, paragraful 116, într-un capitol intitulat pe drept *Venirea lui Mesia*, *Zoharul* vorbește despre pedepsele care se vor abate asupra celui mai puternic oraș din lume în anul 2001, marcînd astfel intrarea într-o nouă eră:

În această zi, în marele oraș înalt, va izbucni o flacără uriașă. Zgomotul va trezi întreaga lume. Focul va mistui multe turnuri. Multe turnuri se vor prăbuși și mulți oameni de seamă, mulți demnitari, vor cădea în această zi.

Vechii Kabbaliști chiar au stabilit, după *Zohar*, data exactă a acestui dezastru: a douăzeci și treia zi a Elul-ului. Ei bine, în anul 5760 (2001), a douăzeci și treia zi a Elul-ului a fost 11 septembrie în calendarul occidental.

Mai mult, prologul la *Zohar* oferă chiar și numele unei forțe negative care pedepsește această lume. Aceasta apare ca metaforă a unui câine:

Și fiindcă Cealaltă Parte a văzut aceasta, a prins curaj și a trimis un câine ca să mănânce jertfele. Și care era numele acelui câine? „B'ladan“ este numele lui... Și nu este o ființă umană.

Deși aceste pasaje din *Zohar* seamănă mult cu realitatea, eu unul nu prea mă dau în vânt după așa-zisele profeții sau predicții, din mai multe motive Kabbalistice, unul dintre ele fiind capacitatea noastră de a ne schimba destinul. Dar cea mai importantă carte a înțelepciunii Kabbalistice ne oferă o dată precisă și o descriere destul de exactă a evenimentelor de la 11 septembrie. Este ușor să fii sceptic. Și e la fel de ușor să rămâi uluit. Ambele reacții reprezintă însă extremele. Adevărul este că lumea se află într-o mare suferință. Și fiecare generație a avut parte de multă suferință și de durere.

Ceea ce mă entuziasmează cel mai mult când citesc *Zoharul* este că acesta ne spune și cum să oprim toată suferința și să schimbăm viitorul în bine. Ceea ce ne duce la explicația pe care *Zoharul* o dă cuvântului „binecuvântat“.

Binecuvântat

„Binecuvântat“ se referă la un timp al păcii, al liniştii, al iluminării şi al împlinirii eterne. Boala va fi eradicată. Haosul nu va mai exista. Bucuria va domni peste tot. Iar îngerul morţii va dispărea pentru totdeauna.

Exact opusul nenorocirii. Deci care e mesajul?

Ambele destine sunt posibile. Ambele sorţi sunt la latitudinea noastră, prin intermediul liberului-arbitru.

Cum ne controlăm soarta? Cum ne asigurăm că ne vom afla în universul celor binecuvântaţi şi nu în cel al nenorocirii?

Jocul vieţii se va sfârşi oricum. Noi ne vom împlini destinul fericirii supreme. Numai liberul nostru arbitru va decide *cum* vom ajunge acolo.

Ne putem anihila Adversarul interior prin suferinţă continuă. Sau ne putem învinge ego-ul prin practicarea Kabbalei, proactiv, cunoscând fericirea într-un mod pozitiv.

Există însă o condiţie necesară:

Precum în cer, așa și pe pământ

Violența în această lume nu este un haos neplanificat. Boala nu este un joc al hazardului. Terorismul nu este o nebunie aleatorie. Cutremurele nu sunt fapte ale lui Dumnezeu. Toate aceste fenomene negative se nasc în întunericul ce se creează atunci când comportamentul nostru reactiv colectiv ne deconectează de la realitatea 99%. Înțelegerea acestui adevăr dificil constituie condiția necesară unei schimbări reale. Dar înțelegerea nu este deloc ușoară. Absolut deloc.

Gândește-te: un om mănâncă trei sendvișuri cu pastramă în fiecare zi.

Tatăl și bunicul lui au murit amândoi în urma unui stop cardiac. Nivelul colesterolului este foarte mare la membrii acestei familii.

Și totuși persoana aceasta trăiește mult și bine.

Iată și explicația: atunci când este deconectat de la zona 99%, înrobit voinței eului, dominat de furia și de ostilitatea născute dintr-un comportament nesăbuit, omul creează condiții prielnice apariției bolii, indiferent de natura acesteia: financiară, fizică sau materială.

Aceasta și nu altceva este cauza fundamentală a tuturor bolilor și a suferințelor, fiindcă dă naștere întunericului la nivel spiritual și disfuncțiilor organice sau emoționale la nivel fizic.

Alimentele pe care le consumăm și luptele pe care le purtăm sunt doar efectele, și nu factorii cauzali din spatele haosului nostru. Ele sunt doar armele folosite de Adversarul nostru ca să demonstreze la nivel fizic întunericul spiritual provocat de comportamentul nostru insensibil, reactiv.

Nu uita ce am învățat în primele capitole ale acestei cărți: creația fizică s-a produs atunci când toate sufletele oamenilor *au respins* eterna Lumină a împlinirii care le fusese dăruită inițial de Creator.

Am făcut acest lucru ca să dobândim șansa de a câștiga și de a crea această împlinire cu propriile puteri. Mai mult decât atât, așa cum un sportiv are nevoie de un concurs pentru a da sens conceptului de victorie, tot așa a fost creat și Adversarul nostru – ca să ne provoace în decursul acestui proces.

Adversarul nostru se folosește de timp ca să întârzie răsplata bunătații, ca să ne facă să credem, în mod greșit, că nu merită să fim buni. Adversarul nostru se folosește de timp ca să întârzie „pedeapsa“ pe care ți-o aduce comportamentul reactiv, ca să ne facă să credem, în mod eronat, că viața nu e dreaptă.

Putem folosi acum înțelepciunea Kabbalei pentru a da în vileag această iluzie și pentru a vedea tabloul complet.

Calea spre rezultatul final al păcii mondiale eterne este la îndemâna noastră – traiul eguist indulgent, plin de plăceri sau transformarea spirituală – nenorocirea sau binecuvântatul.

Acum, în secolul al XXI-lea, cele două realități vor coexista, potrivit *Zoharului*. Zonele cenușii ale vieții vor dispărea. Se va trage o linie pe nisip. Vor apărea diferențe clare. Cei care vor opta pentru transformarea spirituală – de la comportamentul reactiv la cel proactiv – vor sălăslui într-un balon proactiv de seninătate, chiar dacă lumea din jurul lor ar putea ajunge o ruină.

Aceasta este promisiunea Kabbalei.

Alegerea ne aparține. Așa a fost dintotdeauna.

Cum să creăm lumea celor binecuvântați

**Ascultă glasul interior care este
de partea cealaltă a eului tău.**

ANONIM

**Viața noastră și condițiile de viață la nivel planetar vor
depinde de acțiunile individuale și colective, reactive și proac-
tive ale omenirii.**

**Starea lumii este pur și simplu suma interacțiunilor dintre
oameni. Găurile negre din cosmos, tornadele din Oklahoma,
zilele însorite, mările calme, pacea dintre națiuni, spațiile de par-
care disponibile – totul depinde de interacțiunile dintre un om și
un altul.**

**Când vechii înțelepți afirmau că Pământul este centrul uni-
versului nu se refereau la coordonatele lui fizice. Se refereau la
coordonatele lui spirituale. Acțiunile noastre spirituale, fie ele
reactive sau proactive, sunt cele care pun în mișcare cosmosul.**

De la cei mai apropiați prieteni până la cei mai răi dușmani, suntem cu toții conectați la un nivel mai profund al realității.

Atunci când se acumulează, acțiunile intolerante ale oamenilor creează o negativitate atât de mare, încît pur și simplu blochează fluxul Luminii din zona 99% către lumea noastră, a lui 1%. Așa se naște haosul.

Când ții la un prieten, când vorbești urât cu partenerul de viață sau când înșeli în afaceri pe cineva, viața ta, ca și întreaga lume, se înclină spre nenorocire.

Pe de altă parte, fiecare act de Rezistență – când îți calci pe suflet recunoscîndu-ți pizma în fața celor pe care-i pizmuiești sau când renunți la propriile opinii, recunoscute și respectate, ca să te împaci cu un opozant redutabil, sau când rezști pornirii de a cîștiga prestigiu și onoruri numai pentru tine – îți înclină existența, *întreaga existență*, spre latura binecuvîntată.

Adversarul contraatacă

N-o să ghicești! Adversarul tău *știe* ce fel de impact are transformarea ta asupra vieții tale și asupra lumii. Prin urmare, încearcă mereu să te convingă să renunți la acest adevăr spiritual. Încearcă să te facă să respingi ideea, folosindu-se de rațiunea ta. Preferă să-ți vândă produse precum „șansă“, „întâmplare“, „aleatoriu“ și perechea clasică – „norocos și ghinionist“.

- *Viața nu e chiar atât de simplă, îți spune.*
- *Ca indivizi, nu avem nici un fel de control asupra lumii, susține.*
- *Bunătatea pe care o arăt unui necunoscut nu are nici un efect asupra reducerii terorismului, afirmă.*

Ei bine, viața este chiar atât de simplă, potrivit Kabbalei.

Și atunci Adversarul încearcă să te convingă de cea mai mare minciună dintre toate:

„Este mai bine să-ți pui probleme, să politizezi și să filozofezi în termeni riguroși pe marginea tuturor evenimentelor din viața noastră și din lume atunci când cauți soluții. Lasă spiritualitatea! Lasă Kabbalah! Lasă responsabilitatea! Să facem aceleași lucruri pe care le-am făcut și până acum, și astfel vom întreține focul!“

Dacă, totuși, vom rezista acestor noțiuni autodistructive, care nu ne duc nicăieri, și alegem transformarea proactivă și bunătatea ca singurele căi de schimbare a vieții și a lumii, vom pași într-un univers personal al binecuvântaților. Pe măsură ce această revoluție a transformării produse de Kabbalah crește în lume, o masă critică va fi atinsă, iar haosul vieții va dispărea pentru totdeauna, ca un vis uitat de mult.

De fapt, *Zoharul* spune cât se poate de clar că pentru cei care îl îmbrățișează, care îl prețuiesc, îl studiază, îl trăiesc și meditează asupra lui, *chiar dacă nu înțeleg nici măcar un cuvânt*, pentru acești oameni *Zoharul* devine:

- UN ARBORE AL VIEȚII
- O ARCĂ A LUI NOE
- O PAVĂZĂ ÎMPOTRIVA MORȚII
- O CALE A TRANSFORMĂRII BLÂNDE ȘI MILOASE, OPUSĂ CRUZIMII

Aceasta este promisiunea absolută a *Zoharului*.

Astfel ajungem din nou la primul citat din această carte:

**Primul pas în căutarea înțelepciunii este tăcerea,
cel de-al doilea ascultarea, cel de-al treilea
aducerea aminte, cel de-al patrulea exersarea,
cel de-al cincilea instruirea altora.**

Kabbalistul Solomon Gabirol

A-i învăța pe alții

Pacea mondială începe cu pacea personală. Punct. Pe măsură ce ne însușim Lumina Kabbalei, trebuie să o împărtășim și altora, ca să ne bucurăm de toate binefacerile ei.

A-i învăța Kabbalah pe alții *nu* înseamnă a o propovădui.

A-i învăța pe alții înseamnă a fi un exemplu viu, un model pentru alții, un far călăuzitor. Lumina blândă pe care o generăm îi va îndemna automat și pe alții să se apropie de acest izvor de înțelepciune. A-i învăța pe alții înseamnă a împărtăși această înțelepciune din dragoste și grijă, nu din dorința de a converti pe cineva. Sau de a convinge pe cineva. Sau de a vinde ceva cuiva.

Poate că cel mai eficient mijloc prin care ne putem împărtăși din această Lumină este *Zoharul* însuși.

Zoharul radiază Lumină, care înlătură întunericul doar prin prezența ei în viața noastră sau în regiunile instabile din întreaga lume.

În ultimii șaptezeci de ani, *Zoharul* a preîntâmpinat cutremure. A redirecționat uragane. A prevenit coliziuni fatale.

A împiedicat războaie. A inspirat conducători, schimbându-le modul de a gândi.

De-a lungul anilor, oameni diverși au venit în contact cu *Zoharul* prin tatăl meu, Rav Berg. Israeliti. Arabi. Musulmani. Creștini. Regi. Șefi de stat. Oameni de afaceri importanți. Și oameni obișnuiți, ca tine și ca mine. Am văzut cum puterea *Zoharului* le-a influențat și le-a transformat viața. Unii dintre acești oameni o luaseră pe un drum greșit, și cu toate acestea, și-au schimbat viața.

Am văzut cum oameni care altfel ar fi putut fi considerați dușmani mi-au îmbrățișat tatăl, plângând și cerând să fie binecuvântați. Și-au deschis inima fiindcă au simțit Lumina *Zoharului* și această înțelepciune, așa cum au făcut mulți oameni influenți de-a lungul istoriei. (Vezi *O scurtă istorie a Kabbalei*, după acest capitol.)

Acești oameni nu au fost impresionați la nivel intelectual. Nu o anumită învățătură sau un anumit principiu au fost cele care au făcut ca doi dușmani să se îmbrățișeze cu respect și dragoste.

Dar ce a fost?

Puterea Luminii

Zoharul este o lumânare într-o lume a întunericului. El transcende religiile, rasele, politica și geografia.

Zoharul nu este alcătuit doar din hârtie și din cerneală. **Zoharul** este cea mai mare forță a energiei divine cunoscută de către oameni. Istoricii își dau seama acum că **Zoharul** este adevăratul Sfânt Graal. Este adevăratul *Arbore al Vieții* de care amintesc toate religiile.

Secretul puterii nemaiîntâlnite a **Zoharului** este extraordinar de simplu. **Zoharul** radiază Lumina celor 99%. Așa cum becul aprins izgonește întunericul dintr-o încăpere, tot așa și Lumina spirituală a **Zoharului** alungă toate formele de întuneric din lumea noastră, inclusiv boala, depresia, nemulțumirea și însăși moartea.

Oamenii mă întreabă adesea: „**Zoharul** este o carte de religie?” Răspunsul este „Nu! Absolut deloc!” Forța gravitației îi influențează numai pe creștini? Razele soarelui îi luminează numai pe musulmani? Bineînțeles că nu!

Puterea spirituală a **Zoharului** este universală. **Zoharul** îi binecuvântează și le dă puterea de a înfăptui miracole tuturor

celor care doresc adevărata Lumină. Puterea lui este destinată creștinilor, musulmanilor, hindușilor, israeliților, întregii umanități. La urma urmelor, fiecare are dreptul la fericire și la o viață plină de împliniri și lipsită de haos.

E de ajuns o singură lumânare pentru ca un auditoriu întunecat să răspundă. Oricât de mult s-ar adânci întunericul – prin lărgirea sălii, de exemplu –, Lumina n-ar putea fi învinsă. Acesta este un fenomen extrem de profund. Și asta este esența acestei cărți.

Când ai înțeles acest lucru, ai înțeles secretul suprem al Zoharului și al Kabbalei.

În concluzie: Du-te și învață

A încerca să ne trăim viața cu maximă responsabilitate este poate cel mai greu lucru cu putință. Este mult mai ușor să ne dedicăm unei cauze, să căutăm noi căi ale înțelepciunii sau să încercăm să schimbăm lumea, în loc să privim în interior și să încercăm să ne schimbăm pe noi înșine, știind că, în același timp, ajutam la înălțarea întregii lumi.

Adversarul nostru este acolo, ne însoțește la fiecare pas, scoțându-ne în cale ispita. El face ca bârfa să fie atrăgătoare, delicioasă. Ne simțim mult mai bine atunci când găsim cusururi altora decât atunci când ne uităm în oglindă și ne găsim aceleași cusururi. Este mult mai ușor să pornim un război împotriva corupției din întreaga lume, decât să luptăm pentru a schimba toate acele porniri egocentrice ascunse *în noi*.

Potrivit Kabbalei, dacă există sărăcie în lume, înseamnă că încă mai avem multă lăcomie în suflet. Dacă se comite o crimă undeva în lume, înseamnă că încă mai spunem vorbe necugetate atunci când ne pierdem controlul. Dacă există abuzuri și corupție în jurul nostru, pe care le vedem cu ochii noștri sau la televizor, înseamnă că o parte din noi încă mai agreează pornirile negative

ale eului, indiferent cât de puri, cât de drepti și cât de bine intenționați am crede noi că suntem.

Dar Adversarul ne face să fim orbi la propriile defecte. Ne vine foarte greu să le detectăm, darămite să recunoaștem că le avem. De aceea, iată câteva sfaturi din partea misticilor care au descifrat secretele universului nostru: Nu trebuie să ne mai considerăm victime. De acum înainte trebuie să acceptăm responsabilitatea pentru toate necazurile care ni se întâmplă în viață. Trebuie să recunoaștem că noi suntem cauza lor. Trebuie să înțelegem că noi singuri, prin acțiunile noastre precedente, deliberat sau nu, am creat situații și am invitat în viața noastră oameni și situații care scot la iveală toate trăsăturile noastre distructive pe care am venit aici ca să le transformăm.

Aceasta reprezintă o schimbare profundă și dramatică în conștiința umană, venind împotriva oricărei înclinații și tendințe firești a naturii noastre instinctive. Ceea ce înseamnă că noi suntem creatorii fiecărui moment haotic din viața noastră. Ceea ce înseamnă că ne recunoaștem drept cauză a propriei nenorociri.

În caz că ai uitat, dă-mi voie să-ți amintesc că „a fi cauza“ este unul dintre principalele attribute ale lui „a fi proactiv“. Și, după cum am învățat din această carte, a deveni proactiv este scopul suprem al existenței noastre.

Astfel, atunci când ne vom depăși puterea innăscută de a reacționa, când ne vom ridica deasupra forței nestăvilite a instinctului animalic, când nu vom mai arăta cu degetul alte persoane, ci vom strânge pumnul și îi vom aplica o lovitură năucitoare adevăratului nostru Adversar din jocul vieții, atunci vom intra în contact cu zona 99%.

Ne vom conecta la emanația infinită a Luminii. Vom invoca puterea infinită a Domnului în viața noastră. Și deodată, miraculoasa putere de a schimba totul va fi pusă în palmele noastre.

Oglinda

Să presupunem că ar exista o oglindă care ar reflecta toate trăsăturile tale negative, toate instinctele reactive pe care vrei să le transformi. Să presupunem că ai sparge oglinda și ai sfărâma-o într-o mie de bucățele. Fiecare bucățică ar reflecta o altă însușire negativă a naturii tale. Să presupunem acum că ai împrăști toate bucățelele acelea peste tot.

Știi ceva? Toate personajele negative din viața ta, toate situațiile negative, toate obstacolele cu care te confrunți sau pe care le vezi la știrile de seară, toate cusururile pe care le descoperi la alții sunt doar niște bucățele pe care le adaugi acelei oglinzi. Fiecare fragment reprezintă o altă imagine reflectată a *caracterului tău*. Când repari și transformi o anumită bucățică din caracterul tău, un fragment din oglindă va reflecta această transformare. Vei începe să vezi părțile pozitive ale altor oameni. Situațiile vor începe să se schimbe în bine. Oamenii vor deveni mai buni. Mai atenți. Mai iubitori. Mai naturali. Și, ceea ce este remarcabil, lumea exterioară se va schimba vizibil. (Atunci când masa critică a oamenilor vor trăi după aceste principii Kabbalistice, pacea și fericirea eternă se vor instaura imediat pe Pământ.)

Nu uita că totul în viață există pentru un singur motiv: pentru ca tu să ai șansa de a te transforma. Transformarea este

singura cale de a realiza o schimbare pozitivă în viața ta și în lumea aceasta. Nu-ți mai consuma energia căutând cusururile altora. Începe transformarea din interior. Caută situațiile incomode din viață și evită soluțiile facile. Numai în apele involburate ale vieții vei descoperi Lumina. De ce? Fiindcă marea agitată provoacă reacții.

Sigur, o vreme vei pluti pe timp de furtună. Valurile te vor arunca de colo-colo. Dar dacă vei fi mereu sigur că ești doar pus la încercare și dacă nu vei reacționa, marea se va liniști rapid. Și atunci vei ajunge să cunoști puterea Kabbalei. Atunci vei primi o Lumină extraordinară, care a încercat să ajungă la tine și să-ți dea tot ce ți-ai dorit vreodată de la începutul începuturilor.

Și așa ajungem la final și la cel de-al Doisprezecelea Principiu:

Toate trăsăturile negative pe care le descoperi la alții sunt doar imaginea reflectată a propriilor trăsături negative.

Când nu mai e nimic de spus

Mai există un lucru neștiut legat de jocul vieții. Acest secret întruchipează și cuprinde toate principiile pe care le-am învățat până acum.

Dacă nu-ți poți aminti toate lecțiile prezentate în această carte, Kabbaliștii ne-au oferit o probă unică de înțelepciune ce conține toate celelalte principii. Este ca un secret magic dezvăluit prin intermediul unei parabole Kabbalistice, care sună cam așa:

Un tânăr învățăcel, nerăbdător să stăpânească toate secretele Kabbalei, își abordează învățătorul și maestrul venerat. Învățăcelul trage după el o cutie în care se află douăzeci și două de volume sacre ale Kabbalei. Cu o bufnitură, lasă să cadă cutia în fața maestrului și îl roagă să-l învețe toate secretele sublime și misterele nemaiauzite, cât rezistă el să stea într-un picior. Eminentul Kabbalist este unul dintre cele mai alese spirite care au existat vreodată pe această planetă. Auzind rugămintea învățăcelului, se gândește o vreme, apoi ochii îi strălucesc, plini de o infinită înțelepciune... și spune:

Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși. Restul e doar comentariu. Acum du-te și învață.

Apendice

Cele 12 reguli Kabbalistice ale jocului

- 1. Să nu crezi o iotă din ce citești. Verifică lecțiile învățate.**
- 2. Există două realități fundamentale: 1%, lumea noastră de întuneric, și 99%, zona Luminii!**
- 3. Tot ce-și dorește omul cu adevărat de la viață este Lumina spirituală!**
- 4. Scopul vieții este transformarea spirituală dintr-o ființă reactivă într-una proactivă.**
- 5. În clipa transformării noastre intrăm în contact cu zona 99%.**
- 6. Niciodată – absolut niciodată – să nu dai vina pe ceilalți sau pe întâmplare.**
- 7. Rezistența la impulsurile reactive creează Lumina Permanentă.**
- 8. Comportamentul reactiv creează scântei intense de Lumină, dar este urmat de întuneric.**

9. Obstacolele sunt șansa noastră de a ne conecta la Lumină.

10. Cu cât este mai mare obstacolul, cu atât mai mare este Lumina Potențială.

11. Când provocările par să te copleșească, fă o infuzie de certitudine. Lumina este mereu acolo!

12. Toate trăsăturile negative pe care le descoperi la alții sunt doar imaginea reflectată a trăsăturilor tale negative.

Și, în sfârșit, regula supremă:

Iubește-ți aproapele ca pe tine însuși. Restul este doar comentariu.

Acum du-te și învață.

O scurtă istorie a Kabbalei

Avraam

(cca. 2000 î.Hr.)

Prima scriere despre Kabbalah, numită *Cartea Facerii*, îi aparține patriarhului Avraam, părintele iudaismului, al creștinismului și al islamismului, și a fost concepută cu mai bine de 4 000 de ani în urmă.

Despre *Cartea Facerii* se spune că ar conține toate misterele universului, deși are doar câteva pagini. Cum poate fi posibil așa ceva?

Desigur, multe lucruri pot fi înfățișate într-un mod concis, cum a dovedit-o Einstein prin celebra lui formulă $E = mc^2$. Aceste cinci semne conțin observații matematice care ajută la definirea și la explicarea misterelor timpului, a spațiului, a energiei și a materiei.

Cartea Facerii este o altă formulă asemănătoare. Așa cum formula lui Einstein a presupus cunoștințe vaste de matematică,

numai cunoscătorii artelor Kabbalistice au putut descifra secretele din această carte sacră.

Sămânța întregii religii

Acest străvechi text Kabbalistic a influențat cele mai multe dintre marile religii ale lumii. Este citat atât în *Cartea Mormonilor*, cât și în *Coran*, drept *Cartea lui Avraam*.

Porțiuni importante din învățătura Kabbalistică a lui Avraam au fost împărtășite de către patriarh unora dintre copiii lui, care apoi au fost trimiși în Est pentru a dezvolta căile spirituale pe care le cunoaștem astăzi, precum budismul zen și hinduismul. Într-adevăr, toate sistemele religioase și doctrinele spirituale își au originea în înțelepciunea Kabbalistică.

Învățătura Kabbalistică a fost transmisă multe generații mai târziu celui mai mare profet pe care l-a cunoscut omenirea.

Moise

(1446 î.Hr.)

Acum mai bine de 3 300 de ani, Moise a stat pe vârful muntelui Sinai și a primit două tăblițe pe care erau înscrise Cele Zece Porunci. Într-adevăr, povestea lui Moise și a Celor Zece Porunci este un cod care nu are nimic de a face cu înțelesul literal al versetelor biblice.

Poate cea mai frecventă neînțelegere este conceptul Celor Zece Porunci. Dumnezeu nu poruncește. Și nici nu dictează. Și nici nu pedepsește sau răsplătește. Dacă îți vâri degetul în priză și te electrocutezi, este illogic să afirmi că te-a pedepsit

electricitatea. La fel, dacă dai drumul la aerul condiționat într-o zi toridă ca să te mai răcorești un pic, nu înseamnă că te-a răsplătit forța electricității. Mai degrabă modul în care interacționezi cu această forță determină producerea durerii sau a plăcerii.

Expresia *Cele Zece Porunci* este un cod pentru cele zece dimensiuni (vezi pagina 118), precum și pentru energia spirituală și pentru Lumina care sălășluiesc în realitatea celor 99%. Dacă ne conectăm la această Lumină prin ego-ul nostru, vom avea parte de un scurtcircuit foarte dureros. Dacă ne conectăm proactiv, Lumina va dăinui.

O tehnologie străveche

Moise utilizează tehnologia Kabbalei pentru a conecta lumea lui 1% la lumea celor 99 de procente. Acesta este înțelesul Celor Zece Porunci și al poveștii revelației. Moise a cifrat această învățătură Kabbalistă în limbajul abscons al metaforei și al parabolei, consemnând-o în ceea ce a ajuns să fie cunoscut sub numele de *Cele Cinci Cărți ale lui Moise* sau *Biblia*. Adevăratele secrete au fost ascunse și transmise numai pe cale orală câtorva descendenți de încredere din fiecare generație.

Moise nu a reușit să pună capăt versiunii haotice a acestui joc al vieții pe muntele Sinai, fiindcă israeliții încă nu erau pregătiți să-și sacrifice ego-ul. Israelii se plâneau, se văitau, se tânguiau din pricina vieții aspre din deșert și îi cereau lui Moise să-i ducă înapoi la faraon. Așa cum am aflat din această carte, tânguierile lor, consemnate în *Biblie*, sunt un cod. *Egiptul* înseamnă lumea materială. Faraonul reprezintă ego-ul.

Israelii nu au vrut să renunțe la comportamentul lor ego-centric, reactiv. Acest comportament negativ a înlesnit apariția

anticabaliștilor, cunoscută și sub numele de *mix multitude*, prin care s-a combătut revelația de pe muntele Sinai. Tocmai acești anticabaliști au îndemnat la crearea vițelului de aur. Acest eveniment a deconectat lumea de la realitatea 99%. Tablițele cu învățăturile Kabbalistice ale lui Moise au fost apoi ascunse în Chivotul Legământului, destinate să rămână așa vreme de milenii.

Pitagora

(cca. 400 î.Hr.)

Pitagora a fost una dintre cele mai scilipitoare minți din istoria omenirii. Muzica, matematica și alte științe îi datorează enorm acestui om. Potrivit biografului Hermippus din Smirna (cca. 200 î.Hr.), Pitagora s-a inspirat din ideile și din teoriile doctrinelor israeliților și ale lui Moise. Hermippus chiar îl acuză pe Pitagora că ar fi plagiat această învățătură Kabbalistică, biblică, pe care și-a însușit-o și apoi a făcut-o cunoscută grecilor.

Doctorul Seth Pancoast (1844–1916) a fost profesor de anatomie microscopică și de fiziologie la Institutele de Medicină de pe lângă Penn Medical University. Alături de Thomas Edison, a fost membru cofondator al Societății Teozofice. Doctorul Pancoast a scris:

Pitagora a fost unul dintre cei mai remarcabili oameni ai vremii: nu numai un erudit care și-a depășit cu mult contemporanii, dar și un Kabbalist de prim rang.

Iamblichus (250–325 d.Hr.), cel mai cunoscut biograf antic al lui Pitagora, a scris:

... Pitagora conversa cu profeții care erau descendenți ai lui Moise fiziologul...

Platon

(cca. 400 î.Hr.)

În manuscrisele lui teologice, Isaac Newton avansa ipoteza conform căreia Platon a împrumutat cunoștințe secrete de la Kabbaliști și le-a folosit ca bază pentru propriul sistem filozofic. Henry More, mentorul lui Newton, afirma și el că înțelepciunea lui Platon își avea originea în scrierile Kabbalistice. Coroborând cele spuse de Newton și de More, doctorul Pancoast a scris:

Și Platon a fost un Kabbalist zelos și foarte inteligent.

Deși multe minți strălucite ale istoriei au avut acces – limitat – la Kabbalah, timpul de a revela complet Kabbala în formă de manuscris va trebui să aștepte apariția celui mai mare Kabbalist.

Isus

(Rabinul Iosua, fiul lui Iosif, secolul I)

Potrivit Kabbaliștilor, Isus a fost potențialul mesia al generației lui, cunoscut sub numele de Mesia, fiul lui Iosif. A învățat de la Kabbalah tehnica imersiunii rituale în apă și meditația Kabbalistică de la Yochanan Botezătorul (Ioan Botezătorul). În *Evangelhia după Toma*, care conține învățăturile secrete ale lui Isus către cei mai apropiați discipoli ai lui, Isus afirmă că Lumina este sursa întregii omeniri și că fiecare persoană este o scânteie divină. Toți oamenii sunt considerați „copiii Luminii”. Isus s-a folosit de Kabbalah pentru a tămădui oamenii și pentru a înlăptui și alte minuni.

Antikabbaliștii au fost cei care au adus la cunoștința romanilor practicile lui Kabbalistice – cum au făcut în cazul tuturor celorlalți Kabbaliști ai vremii – și, drept urmare, Isus a fost executat.

Ceilalți Kabbaliști persecutați

Marele înțelept cunoscut sub numele de Akiva a fost jupuit de viu de către Cezar în fața a peste 20 000 de oameni. Kabbalistul Ishmael, fiul lui Elisha, a fost și el jupuit de viu – fața i-a fost smulsă și dăruită fiicei împăratului Romei.

Înțeleptul cunoscut sub numele de Gamaliel a fost decapitat. Toți acești înțelepți au fost maeștri ai practicilor Kabbalistice.

Atât Isus, cât și Akiva, și-au codat învățătura Kabbalistică într-un îndemn profund, dar extrem de simplu în aparență, luat din *Vechiul Testament*: „*Iubește-ți aproapele ca pe tine însuți*“.

Zoharul afirmă că moartea unui înțelept Kabbalist ajută la purificarea și curățarea de păcate, ale lui și ale generației lui. În consecință, Kabbaliștii înțeleg că aceste suflete mărețe au fost ucise pentru a-i curăța de păcate pe semenii lor israeliți, care încă mai refuzau să renunțe la propriul eu, așa cum refuzaseră și pe muntele Sinai.

Acești mari înțelepți Kabbaliști erau considerați „Fiii lui Dumnezeu“. De fapt, *Zoharul* spune că oricine studiază învățătura Kabbalistică este numit „Fiul Celui Sfânt“ (Fiul lui Dumnezeu) și „Fiul Tatălui“. Dar aceste secrete, ca și multe

altele, au trebuit să fie ascunse de mulțime vreme de multe milenii.

Mai rău, majoritatea Kabbaliștilor fiind măcelăriți, atât Roma cât și antikabbaliștii se aflau pe punctul de a eradica Kabbalah *pentru totdeauna* din sânul civilizației. Akiva însă și-a format un învățacel care să țină în viață înțelepciunea Kabbalei. Numele lui a fost *Shimon, Fiul lui Yohai*.

Rabinul Shimon, fiul lui Yohai

(secolul al II-lea,
cca. 160 d.Hr.)

Shimon a fost făcut maestru și învățător Kabbalist de către marele Judah Ben Baba, care și-a sacrificat viața pentru ca acest lucru să se înlăptuiască.

Sacrificiul lui Baba a încălcat legea romană, drept care corpul lui a fost străpuns și tăiat de mai bine de trei sute de lănci și de săgeți.

Cel mai mare dintre toți Kabbaliștii, Shimon bar Yohai, a fost condamnat la moarte de împăratul roman Hadrian, după ce un alt anticabalist l-a predat autorităților romane.

Roma însă nu se putea măsura cu acest Kabbalist. Shimon s-a folosit de această ocazie pentru a porni într-o călătorie spirituală istorică, izolându-se într-o peșteră din Meron, Israel, timp de 13 ani. Îngropându-se până la gât în nisip în fiecare zi, Shimon a reușit să atingă mari culmi spirituale prin meditație Kabbalistică. Izolarea lui preț de 13 ani a meritat cunoașterea *întregii* învățături a Kabbalei, numite *Zohar*.

Zoharul a fost și continuă să fie cea mai de seamă operă a Kabbalei.

Vrăjitorie sau știință

De-a lungul istoriei, antikabbaliștii s-au temut de *Zohar* din cauza puterii lui și a adevărilor pe care le conține. Alții au considerat manuscrisul *Zoharului* drept o lucrare despre misticism și magie. Privind retrospectiv, motivul este evident:

Zoharul dezvoltă idei și concepte care erau cu secole înaintea timpului lor.

Într-o epocă în care știința constata că lumea este plată, *Zoharul* descrie Pământul ca fiind sferic, ziua și noaptea împărțindu-și fusele orare.

Zoharul descrie momentul creației ca pe o explozie Big Bang.

El vorbește despre un univers care există în zece dimensiuni.

El explorează noțiunea universurilor paralele și a găurilor negre.

În timpurile străvechi, aceste speculații erau considerate a fi eretice și îngrozitoare. Dar nu sunt ele cele mai fantastice din *Zohar*. Acest superlativ corespunde cel mai bine ideii următoare...

Shimon bar Yohai spune că *Zoharul* este *mai mult* decât o carte plină de secrete și de înțelepciune. Este un instrument puternic dătător de energie, un instrument care el însuși îți salvează viața și care are puterea de a aduce pace celor care au intrat în posesia acestei cărți.

Și asta nu e tot.

Asemenea monolitului din filmul *2001: O odisee spațială*, *Zoharul* poate înflăcără sufletul unei generații, generând o schimbare și o transformare profundă în conștiința oamenilor și a societății. Cu alte cuvinte, așa cum becul luminează o încăpere întunecată dezvăluind obiecte care până atunci erau nevăzute, *Lumina Zoharului* dezvăluie minții oamenilor misterele ascunse ale cosmosului *doar prin prezența ei*.

Potrivit Kabbaliștilor, aceste influențe nevăzute vor ajuta până la urmă la modelarea destinului umanității, pe măsură ce cunoașterea învățămintelor *Zoharului* va pătrunde în toate colțurile lumii.

Evul Mediu întunecat

Marele Kabbalist Shimon bar Yohai spunea că va veni o zi în care până și un copil de șase ani se va putea împărtăși din înțelepciunea Kabbalei. Dar, până atunci, manuscrisele originale ale *Zoharului* trebuiau să rămână ascunse. Și au rămas așa vreme de secole. Diminuarea Luminii spirituale a *Zoharului* coincide cu Evul Întunecat, o perioadă în care fiecare aspect al civilizației, inclusiv educația, știința și comunicarea, a căzut aproape în amorțire.

Kabbalistul Moses Deleon

(secolul al XIII-lea, cca. 1270 d. Hr.)

Marele Kabbalist spaniol Moses Deleon din Toledo, Spania, a făcut o descoperire uluitoare atunci când a descoperit manuscrisele *Zoharului*, în secolul al XIII-lea. De fapt, descoperirea

recentă a manuscriselor de la Marea Moartă pălește în comparație cu cea a *Zoharului*.

Zoharul însuși, ca și *Cartea lui Daniel*, spune că va sta ascuns 1 200 de ani (câte 100 de ani pentru fiecare dintre cele douăsprezece triburi ale lui Israel), începând cu momentul distrugerii Templului Sfânt.

Templul din Ierusalim a fost distrus de romani în anul 70 î.Hr.

Moses Deleon a descoperit *Zoharul* în anul 1270 – după 1 200 de ani, așa cum anticipaseră *Zoharul* și *Cartea lui Daniel*.

Efectul monolitului

Descoperirea lui Moses Deleon a trecut în general neobservată, dar a fost un moment istoric semnificativ, dat fiind că astfel Lumina *Zoharului* a pătruns în lume pentru prima dată în istoria umanității. Versetele lui mistice l-au făcut inaccesibil oamenilor obișnuiți; cu toate acestea, Kabbaliștii afirmă că energia generată de acest text mistic a animat subconștientul colectiv al unei generații.

La aproximativ cinci ani după ce Deleon a publicat *Zoharul*, celebrul filozof Roger Bacon a prezis un viitor în care vor exista nave care vor călători pe sub apă, mașini care vor zbura și vapoare care vor naviga fără pânze și vâsle. Predicțiile lui păreau mistice contemporanilor, Bacon fiind acuzat de erezie și înțemnițat.

Curând, Nicholas Oresme, filozof, economist, matematician, fizician și unul dintre întemeietorii științei moderne, le va preda studenților despre mișcarea Pământului, cu 200 de ani înaintea

lui Copernic. Oresme a scris despre natura, reflexia și viteza luminii – concepte explorate pe îndelete de *Zohar*.

Sfântul Graal cel autentic

Căutarea Sfântului Graal, pierdut de atâta vreme, apare în cărți și în filme contemporane, ca și în povești și în poeme din timpuri medievale. Graalul a fost identificat pe rând cu potirul izbăvirii, cu o piatră, cu o spadă înroșită de sânge și chiar cu o cale a transformării spirituale. Simbolurile obișnuite care apar în legendele Graalului includ cavaleri, un trandafir, un Arbore al Vieții și castelul Graalului. Dar mai interesant este faptul că toate aceste descrieri și simboluri, până la cele mai mici detalii, pot fi găsite în *Zohar*.

Mai mult, celebrul scriitor Wolfram Von Eschenbach spunea că a auzit povestea despre Graal de la un mistic israelit din Toledo, Spania, în secolul al XIII-lea. *Zoharul* a apărut pentru prima dată în Toledo, în acel secol – o vreme în care Kabbalah era cea mai cunoscută și cea mai căutată formă de înțelepciunea spirituală din Spania. Kabbaliștii Franței, cu precădere cel numit și Isaac Orbul, au scris o scrisoare prin care îi avertizau pe Kabbaliștii spanioli să nu facă publice aceste secrete Kabbalistice, de teamă să nu fie comercializate în piețele târgurilor.

Potrivit *Enciclopediei Catolice*, cea mai detaliată relatare despre adevărata natură a Graalului poate fi găsită într-o carte din secolul al XIII-lea intitulată *Marele Graal Sfânt*. În acest manuscris medieval, Sfântul Graal este numit „o carte de o uimitoare Lumină”. Mai mult, potrivit manuscrisului, cine privește Graalul poate alunga boala și moartea. Adevărata identitate a

Zoharului – Sfântul Graal atât de greu de definit – va fi explorată pe îndelete într-o altă carte.

Kabbalistul Isaac Luria (Ari)

(secolul al XVI-lea, 1534–1572 d.Hr.)

Kabbalistul Isaac Luria a fost un copil-minune care a cercetat în profunzime minunile mistice ale *Zoharului*. Poreclit Ari, sau Leul cel Sfânt, Luria a scris un comentariu istoric pe marginea *Zoharului*, reducând din nivelele de complexitate. Învățăturile lui Ari au definitivat gândirea Kabbalistă. Cărturarii creștini i-au tradus curând scrierile în limba latină, permițând astfel învățaturii Kabbalistice a lui Ari să influențeze marile cugete ale Renașterii care, la rândul lor, au ajutat la declanșarea revoluției științifice din secolul următor. Tot materialul din această carte se bazează pe Kabbalah luriană.

Desferecarea porților

Tot în secolul al XVI-lea, Kabbalistul Abraham Azulai (1570–1643) a hotărât înlăturarea retroactivă, din anul 1540, a tuturor opreliștilor din calea studierii Kabbalei. Aceasta însemna că, pentru prima dată în istoria umanității, Kabbalah putea fi la îndemâna oricui, chiar și a unui copil de șase ani.

Agentul 007

Ca să mai schimbăm puțin tonul, agentul secret britanic James Bond își datorează în mare parte existența Kabbalei.

Doctorul John Dee (1527–1608) a fost cel mai important matematician și om de știință al Angliei secolului al XVI-lea. Doctorul Matt Goldish îl consideră cel mai strălucit reprezentant al epocii lui. Celebru în toată lumea, Dee a contribuit din plin la dezvoltarea științei, a matematicii, a filozofiei, a geografiei, a arhitecturii și a artei. A ocupat și funcția de astrolog regal pe lângă regina Elisabeta I. Potrivit profesorului și cercetătorului Deborah Harkness de la Universitatea din California, Davis, Dee a fost și un mistic al Kabbalei:

John Dee a fost probabil cel mai important și mai influent filozof naturalist și om de știință care a trăit în Anglia secolului al XVI-lea. John Dee a fost influențat în mare parte de Kabbalah. A avut o bibliotecă plină de scrieri Kabbalistice. Poate cea mai mare din Anglia timpului său. Kabbalah a fost cea care l-a inspirat în toată opera lui.

Potrivit lui Harkness, Dee era convins că învățăturile Kabbalei pot dezvălui adevărul ascuns despre lumea naturală prin mesajele pe care Dumnezeu le-a ascuns în această realitate fizică.

Donald McCormick, redactor al paginii de știri externe a publicației *London Sunday Times* și autor al cărții *O istorie a Serviciului Secret Britanic*, îl cunoștea pe Ian Fleming, creatorul lui James Bond. În cartea lui, McCormick spune că Fleming aflate un amănunt interesant despre Kabbalistul Dee: acesta făcuse spionaj pentru regină și, în această calitate, consiliase Serviciul Secret Britanic în privința tehnicilor de codificare și criptologie. Dee își semna mesajele secrete către regină cu două cercuri (00), semn că el era „ochii” reginei, și cu numărul șapte (7), un număr Kabbalistic important.

Fleming l-a creat pe James Bond pornind de la John Dee și a folosit semnătura 007 a misticului drept emblemă a agentului său secret.

Kabbalah și revoluția științifică

(secolul al XVII-lea)

Secolul al XVII-lea a fost martorul unei explozii neașteptate și *inexplicabile* a progresului științific. Cărturarii și oamenii de știință nu și-au putut da seama care a fost cauza acestui avânt științific nemaivăzut. Dar, pe baza unor dovezi recente, unii cărturari susțin că cei mai mari oameni de știință și matematicieni ai secolului al XVII-lea au fost influențați de Kabbalah. Acest secol a fost foarte diferit de cel în care trăim noi. În zilele noastre, știința și spiritualitatea se află într-un război deschis. În secolul al XVII-lea, granița dintre spiritualitate și știință, dintre fizică și metafizică, era practic inexistentă.

O erupție de cunoștințe

Marele istoric Max Dimont scrie în *Israelii, Dumnezeu și istoria*, cea mai bună carte a lui: „Filozofia și știința occidentală, care muriseră odată cu grecii și romanii în secolul al II-lea d.Hr., au renăscut în secolele al XVI-lea și al XVII-lea“.

Dimont adaugă: „Ceva trebuie să fi declanșat această renaștere, dar ce anume?“. Dimont o pune pe seama Kabbalei: „Se prea poate ca aceste învățături Kabbalistice (sic!) să fi jucat un rol important în înflorirea bruscă a științei în secolul al XVII-lea“.

Legat de această revoluție științifică neașteptată, cercetătorul A. C. Crombie afirmă în cartea *ȘTIINȚA MEDIEVALĂ ȘI CEA DE LA ÎNCEPUTUL EREI MODERNE*: „Cauza apariției unei asemenea revoluții a metodelor gândirii este obscură“.

Examinând rolul jucat de Kabbaliștii medievali ca oameni de știință, Dimont spune că „acesta poate lămuri într-o oarecare măsură apariția bruscă a geniului științific în Europa occidentală a secolului al XVII-lea“.

Învățătura secretă inițială

În cartea *Impactul Kabbalei în secolul al XVII-lea*, profesorul Allison P. Coudert susține că, fără doar și poate, „Kabbalah luriană merită să ocupe un loc pe care nu l-a primit niciodată în istoriile evoluțiilor științifice și culturale occidentale“.

De exemplu, marele matematician Leibniz, care a inventat calculul odată cu Sir Isaac Newton, având drept rezultat plictisitoare ore de matematică pe care le-am îndurat în anii de liceu, a fost profund influențat de Kabbalah.

Atât Leibniz, cât și Newton, precum și stimații lor colegi, au văzut în Kabbalah o învățătură secretă străveche numită *prisca theologia*. *Prisca theologia* se referă la învățătura secretă pe care Dumnezeu i-a dezvăluit-o lui Moise pe muntele Sinai. Newton, ca și remarcabilii oameni de știință ai Renașterii, credea că, prin redescoperirea și relevarea acestei învățături pure întregii lumi, în forma ei inițială, necoruptă, s-ar putea instaura pacea mondială. Această învățătură secretă ar constitui baza unei religii universale adevărate, prin care s-ar înlătura conflictele religioase care au înecat în sânge civilizația noastră.

Coudert notează: „Scrierile Kabbalistice au fost în general considerate drept cea mai importantă sursă de recuperare a acestei învățături străvechi... Ele au reprezentat prima și cea mai pură sursă a acestei învățături divine“.

De fapt, Leibniz, una dintre mințile cele mai strălucite ale secolului al XVII-lea, i-a vorbit cărturarului suedez Erik Benzeliu despre „planurile lui de înființare a unei societăți de erudiți care să combine Kabbalah, calculul, misticismul și mecanica“.

Cei doi Isaac: Luria și Newton

Sir Isaac Newton, cel care a declanșat revoluția științifică și a lansat Epoca Iluminismului, a întreprins un studiu profund al Kabbalei. El a și învățat limba ebraică.

În cartea *Religia lui Isaac Newton*, cercetătorul Frank Manuel spune: „Moise știa întregul adevăr științific – Newton nu pune la îndoială acest lucru“.

Cercetătorul Richard Popkin spune că Newton vedea *Biblia* ca pe „o criptogramă“ care ascundea adevăratele secrete ale universului. Concepția lui Newton despre *Biblie* era aceeași cu a Kabbaliștilor.

În articolul *Sensoriumul lui Dumnezeu: alunecarea în Kabbalah a lui Newton*, cercetătorul George Zollschan afirmă că celebra sintagmă *sensorium dei*, prin care Newton descrie spațiul, este rezultatul influenței Kabbalei.

Sensorium dei înseamnă că Dumnezeu creează și mișcă lucrurile mai curând prin „percepție“, decât prin voință și prin cuvânt. Această noțiune, spune Zollschan, are un singur precedent: învățăturile Kabbalistice ale lui Ari (Isaac Luria).

Se pare că Newton avea atât un exemplar personal din *Kabbalah Denudata*, traducerea în limba latină a *Zoharului*, cât și scrierile Kabbalistice ale lui Ari.

Doctorul Pancoast scria: „Newton a fost condus spre descoperirea acestei forțe (forța de atracție și forța de respingere) studiind Kabbalah“.

Cercetătorul Serge Hutin chiar a spus că Newton este un „cabalist creștin“.

Începutul secolului XX

De-abia la începutul secolului XX Kabbalistul Rav Yehuda Ashlag, misticul cel mai prolific al epocii, a descifrat scrierile lui Ari și textele *Zoharului*. A fost o realizare monumentală, istorică. Înțelepciunea Kabbalei a devenit astfel mai accesibilă ca oricând. Nu era nevoie de geniul unui Newton sau Platon ca să înțeleagi aceste adevăruri extraordinare. Ceea ce nu era pe placul anumitor facțiuni din comunitatea religioasă. Într-unul din numeroasele incidente pline de cruzime declanșate de anti-kabbaliștii generației lui, Rav Ashlag a fost lăsat într-o baltă de sânge pe treptele propriului Centru de Studiu al Kabbalei.

Neînfricat, Rav Ashlag a cercetat cu și mai multă fervoare *Zoharul*, dezvăluindu-i cele mai mari secrete. Dar majoritatea oamenilor nu au acordat atenție acestei întreprinderi istorice și nici nu i-au simțit influența.

Concepte precum relativitatea, călătoria în cosmos, tămăduirea, universuri paralele, originile bolilor de inimă și legătura acestora cu colesterolul, ca și problemele care afectează bunăstarea omenirii, au fost codate în *Zohar* cu aproximativ 2 000 de

ani în urmă. Geniul lui Rav Ashlag a constatat în capacitatea lui de a dezvălui aceste secrete din textele Kabbalistice.

Zoharul devenea acum mai accesibil – *era prezent acolo* – decât fusese în timpul revoluției științifice. Sigur nu a fost o coincidență faptul că *Zoharul* a apărut în lumea noastră laică în același secol care a fost martorul mai multor salturi tehnologice decât *toate celelalte secole luate la un loc*.

Mijlocul secolului XX

Kabbalistul Yehudah Brandwein, principalul discipol al lui Rav Ashlag, a completat și publicat monumentalele scrieri ale maestrului său. Deși evlavios și ortodox, Rav Brandwein era un om din popor, iubit mai ales de așa-numiții *nereligioși*, ceea ce era un paradox interesant. Brandwein era un suflet blând, modest și umil; ziua se urca pe schelele șantierelor de construcție, iar noaptea, la lumina lunii, se înălța spre lumile elevate ale spiritului.

Rav Brandwein îi îmbrățișa pe toți cei pe care îi întâlnea în drum, cu dragoste și acceptare necondiționată, indiferent de credința sau absența credinței religioase. Brandwein trezea o dragoste profundă în toți cei cu care venea în contact. Atât atei, cât și credincioșii îl priveau cu mare respect. Rav Brandwein a părăsit această lume în 1969, după ce i-a predat torța sacră preaiubitului său discipol, Kabbalistul Rav Berg.

Astăzi

Rav Berg și soția lui, Karen Berg, au rupt tradiția și dogma religioasă veche de 2 000 de ani, punând înțelepciunea Kabbalei la îndemâna tuturor celor care simt dorința sinceră de a o învăța.

Acest act temerar nu a rămas fără urmări. Ca majoritatea Kabbaliștilor de-a lungul istoriei, și ei au îndurat violență fizică, agresiune verbală, durere și suferință emoțională din partea anticabaliștilor – cei care erau hotărâți să țină Kabbalah departe de oamenii obișnuiți, care căutau răspunsuri în religie, dincolo de răspunsul tradițional: „Fiindcă așa e scris“.

Corupție

Zoharul însuși avertiza că „autoritatea religioasă aflată la putere“ va încerca mereu să-i împiedice pe oameni să revendice puterea spirituală care le aparține de drept. Scopul ei a fost să acționeze ca intermediar între omenire și Divinitate – să opereze ca o barieră între Dumnezeu și sufletul nostru. Autoritățile religioase se tem de învățătura universală a Kabbalei, fiindcă aceasta le oferă oamenilor (nu rabinilor și preoților) mijloacele de a se conecta *direct* la Lumina infinită, nemărginită, a Creației. Ceea ce ar însemna desființarea lor ca păstrători ai cheilor de la poarta Raiului.

Rav Brandwein i-a spus lui Rav Berg că, întrucât învățătura spirituală a Kabbalei fusese păzită cu zel aproape întreaga istorie, 95% din oameni au întors spatele religiei (iar tu probabil că ești unul dintre ei), fiindcă „religia“ nu a reușit (în mod deliberat) să-i scape de problemele lor personale, de durere și suferință. Realitate crudă, dar adevărată.

Acum, că Rav Berg și Karen au desferecat porțile străvechi ale Kabbalei, oamenii de pretutindeni au șansa să înțeleagă de ce existăm, cum am ajuns aici și cum putem înlătura durerea, suferința, chinul, teama și haosul din viața noastră.

Secretul este, în sfârșit, la îndemâna tuturor, de aceea poți și tu să citești această carte.

Fie ca această carte să aducă Lumină și împlinire tuturor care o citesc. Către părinții mei din România, care, din 1994, au început o nouă viață în Israel. Pninei (Paulei) bat David, memoria ei să fie binecuvântată Zichrona L'vrachah.

Lui Arie ben Iacov, pentru sănătate și fericire eternă

Pentru Copiii mei: Daniel, Joel, Oriel și Benjamin. Fie ca ei să merite o viață plină de binecuvântări și să cunoască tot ceea ce este bun și dăruitor.

Cu binecuvântări lui HaRav, lui Karen Berg și familiei lor.

Imaginează-ți o viață în care să ai parte numai de bucurii și de mulțumire. Imaginează-ți fiecare zi plină de energie. Aceasta este puterea Kabbalei!

Întelepciunea Kabbalei a influențat lideri spirituali ai lumii, filozofi, reprezentanți ai Bisericii și oameni de știință. Cu toate acestea, până astăzi, ea a rămas ascunsă în texte antice, aflate doar la îndemâna acelor discipoli care au știut unde să o caute. Acum, după multe secole, puterea Kabbalei poate fi descoperită în această carte, în paginile căreia o să găsești calea pe care să o urmezi pentru a obține ceea ce-ți dorești cu adevărat.

Yehuda Berg a scris numeroase cărți despre Kabbalah și predă la centre de profil din întreaga lume.

*rao
international
publishing
company*

ISBN 978-973-103-159-0

9 789731 031590

www.rao.ro
www.raobooks.com